

Александър Жарден

ЗЕБРАТА

или ТЕАТЪРЪТ НА ЛЮБОВТА

КИБЕА

АЛЕКСАНДЪР ЖАРДЕН

ЗЕБРАТА

Превод: Нина Венова

chitanka.info

„Зебрата“ — талисман за всички влюбени, мечтаещи за трайност на чувствата.

Прочетете този роман, за да преживеете едно малко чудо: ще изпитате желание отново да се ожените за жена си и да повторите медения си месец.

Героят на романа, Гаспар Соваж, по прякор Зебрата, е провинциален нотариус, но истинското му призвание е да обича собствената си съпруга. След петнадесетгодишен брак той превръща семейния си живот в забавен театър за реанимация на любовта, за да стане отново Любовникът на своята Камий. Зебрата успява да надхитри дори и собствената си смърт и в този негов последен триумф се концентрира посланието на романа: **НЯМА ДРУГА СМЪРТ ОСВЕН ОТСЪСТВИЕТО НА ЛЮБОВ.**

На двадесет и шест години Александър Жарден има три романа зад гърба си, с които сякаш на шега направи мълниеносен пробив във френското книгоиздаване. Забелязан е още когато прохожда с „Глупакът“ /1986/, за който получава отличие като дебютант. А „Зебрата“ /1988/ му донася престижната литературна награда „Фемина“. Романът е сред най-търсените книги във Франция през миналата година, а сега по френските екрани ще се появи и филмовата му версия. Последната книга на автора — „Фанфан“ /1990/ даде повод отново творчеството на Александър Жарден да бъде оценено като явление в литературата на постеротизма.

На Елен, разбира се, та да не забравя да ме люби.

ГЛАВА 1

*Сторете тѣй, щото хубостта да не вехне,
младостта да не отминава, сърцето да не
познае умора и ще повторите рая.*

Шатобриан

Гаспар Соваж^[1], с прякор Зебрата, отказваше да приеме залияването на страстите. Чувствуваше се роден да обича една жена, своята собствена. Още докато му нанизваха халката, си бе дал обет, че бракът му с Камий никога няма да претърпи крушение, подобно на толкова други, изхабени от многолетно споделяното двойно ложе.

Петнайсет години след сватбените камбани двамата не се бяха променили. У Камий младежката сочност все така се подплатяваше от тръпнеща чувственост, а Зебрата не бе застрашен от коремче. Но нямаше как да си затварят очите пред факта, че затъваха в брачен унес, наподобяващ дрямка. Бракосъчетанието им бе послужило за възглаве.

Камий на два пъти се бе впускала в майчинството и автоматично бе заменила ролята си на законна метреса за по-строгата, на майка. С изнизването на дните пламенността на първите им прегръдки неусетно се бе претопила в съучастничество на обръгнали съпрузи. Хармонията помежду им не беше разбита, но навикът бе сковал телата им. Вече се любеха скъпернически.

Камий посвещаваха част от вниманието си на уроците по математика, които преподаваше на учениците в лицей на Лавал, а останалото време — на двете си издънки. Наташа сега беше на седем години, а мълчаливият наследник Пол, наречен Лалето заради избуялата си като цветен масив грива, влачеше зад себе си тринайсет години намусеност.

Въпреки тежкия отмъстителен нрав на последния, племето Соваж си живееше спокойно дните в околностите на Лавал,

департамента Майена, в ритъма на непредвидимите хрумвания на Зебрата.

Макар положението му на нотариус да не предразполага към чудатости, Гаспар колекционираше особени мнения. Тази черта на характера му бе в основата на прякора, измислен от Камий и ратифициран от приятелите им. Също като съименника си с раирана окраска и той бе неукротим. Нито ударите с линия в училище, нито годините в Юридическия факултет, нито дресурата на военната служба бяха успели да прекършат екстравагантната му природа. Ритащ срещу всяко стадно поведение, той бе от онези чепати особняци, които се пазят от общоприетото, от конфекцията на мисълта.

Зебрата нямаше вяра на дипломираните доктори и редовно сам си проверяваше урината с невъоръжено око. Оставяше се да го лекува единствено личният му ветеринар Оноре Вертюшу. След всяко ядене промиваше носните си кухини с помощта на стъклена пипета. По неясни, така и неосветлени причини, приписваше големи добродетели на водната циркулация в организма, без значение дали е напълнен отгоре или отдолу.

Неговият млад и предан писар Грегоар дьо Салини беше главна жертва на това убеждение. Само да го заболеше гърло, и Зебрата не мирясваше, докато не предпишеше на клетника промивка. Знаец правата си, Грегоар викаше на помощ общественото законодателство; но тъй като не съществува юриспруденция в тази област, всеки път биваше принуден да се подчини. Единствената милост, изкопчена в люта битка, бе правото сам да си прилага лечението. С достолепието на стар фамилен портрет и кисело примирение тръгваше да се усамоти в кабинета си, въоръжен с каучуковия апарат и препълнена гарафа вода — но вместо да си вкара двата литра вода през ануса, той ги изпиваше. И така открай време. Нотариусът подозираше неговото двуличие, но мъдро смяташе, че щом водата е поета, си струва да прояви милосърдие и да си затваря очите.

Всичко би било по мед и масло в този небанален свят, стига Гаспар да бе съумял да парира вялостта на чувствата у Камий, които се омекотяваха от сезон на сезон, докато напоследък неговите се изостряха.

Преди шест месеца в една яко полята вечер Камий бе направила опит да мине през стените с автомобила си. Зебрата я бе открил

скалпирана и безжизнена в отделението за спешни случаи, врата до врата с моргата. Жена му лежеше в кома, разкъсана и гола. После един санитар я откара към операционния блок. Нотариусът остана сам със своето гадене и парещата любов. Стените танцуваха. С изтичането на часовете в чакалнята му се стори, че пулсът му се ускорява. Гаспар се опита да си го обясни с ужаса на ситуацията, но постепенно осъзна, че сърцето му се е разтупкало по други, труднопризнаваеми причини. Да, ликуваше, че е обладан от пламенна страст към Камий, каквато от петнайсет години не го бе спохождала. Трагедията подклаждаше огъня му. Едновременно покрусен и пронизан от чувствено удоволствие, Зебрата се усещаше като актьор, излизащ на сцената. Тръпнеше с всяка фибра на своето съществуване, сякаш случилото се бе запълнило в него празнота, от която често му прималяваше. Изведнъж си възвръщаше властта над себе си.

Уви, Камий се възстановяваше много бързо. Само че три месеца ѝ бяха достатъчни. И сивотата на всекидневието крадешком се възвърна. Гаспар изпита усещането, сякаш напуска сцената и пропада в празното съществуване на безработните актьори.

И тогава Зебрата си скалпи вътрешна драма. Въобрази си — и успя да си го втълпи, — че прежеждието на Камий му е вдъхнало усещането за краткостта и крехкостта на живота. Сякаш смъртта го гонеше по петите, та непрекъснато си повтаряше, че може би вижда жена си за последен път. И за да бъде по-убедителен пред самия себе си, впусна се да колекционира доказателства за съществуването на Камий. Нокти, коси, снимки — всичко трупаше в пълна тайна, но все пак с надеждата, че Камий ще открие скривалището и ще осъзнае силата на повторно разжарената му страст.

Скоро той прие самозалъгването за чиста монета. Повярвал, че смъртта ги дебне, Гаспар заобича с рядко срещана мощ. Да се вмъкне в мръсната вода на ваната, където Камий се е къпала, му доставяше не просто радост, а усещането за единение. Сладостно си фантазираше, че ако съдбата ѝ отнеме зрението, той ще си избодне очите, за да сподели мрака с нея.

Но Гаспар страдаше все по-силно от пасивността на Камий — или по-скоро от онова, което вземаше за пасивност. Не проумяваше как е възможно тя да не тръпне по него ежеминутно. Обичаше го, да, но с повече мекота, отколкото плам. И тази нежност на стари съпрузи

вбесяваше Гаспар. Той се мъчеше да си върне страстта, която бе изпитал в болницата, докато скърпваха телесата на Камий. Драма, ето какво им липсваше. Трагедия, която да възкреси първоначалната стръв.

Тази сутрин, изтегнат до красивата спяща Камий, Зебрата бе изпълнен с решимост да действа круто и да парира времето. Нямаше да му позволи повече да опростява чувствата им.

— Камий — прошепна той, разбуждайки я.

— Какво има — прозя се тя.

— Оставям те.

Изплувайки от сънищата си като от топла вана, тя се протегна сладно. Първите слънчеви лъчи оцветяваха стъклата на верандата пред стаята.

— Тръгваш вече за кантората?

— Не, напускам ви, теб и децата, отивам си завинаги.

Камий се надигна слисана и придърпа завивките към себе си, сякаш да събере по-добре мислите си.

— Да не си полудял?

— Не, просто имам смелостта да направя онова, което другите мъже от малодушие не дръзват: да напуснат жена си преди краха.

Все тъй флегматично Гаспар започна да трупа нещата си в един излинял от годините сак. В някакво тъпо вцепенение Камий го остави да прибере пуловерите, напоени е размесения им дъх. Сякаш част от самата нея мимо волята ѝ се вмъкваше в сака на Зебрата. Не намираше какво да каже. Внезапният отлив на чувствата у нотариуса си оставаше загадка за нея. Макар да се бяха сдърпали предната вечер заради риболовните методи на Гаспар — който пускаше динамит в рововете край земите им, — нищо в близкото минало не даваше основание да се прогнозира разтрогването на техния брак. Без предупреждение той просто ѝ бе пръснал черепа в спокойствието на ранното утро.

— Камий, изненадваш ме — добави той. — Не мислех, че ще го понесеш толкова леко.

И тогава тя изведнъж осъзна, че Зебрата се готвеше да излезе от съществуването ѝ, прекрачвайки прага на стаята.

— Гаспар, не можеш да си тръгнеш просто така — успя да отрони тя.

— Че защо не?

— Какво съм ти направила?

— Омъжи се за мен уви. Бракът по любов е празна работа. Та възможно ли е да подхранваш една страст половин век?

Сълзи избиха в очите на Камий, към устните ѝ занепаха думи на покруса. Тя отчаяно се опитваше да строши стъклената преграда, внезапно изникнала помежду им. Чертите на Зебрата сякаш криеха душата на непознат, зазидан в безразличието си. Той безстрастно и методично омиташе рафтовете на гардероба, заличаваше всяка следа от пребиваването си в тази къща. В дъното на сака се трупаха останките от тяхната история: чадър, закупен по време на единственото им катастрофално пътешествие в Африка, кашмиреният шал, който му беше подарила, корсетът от черна дантела, който се бе опитал да я накара да носи по времето, когато предизвикателното бельо го възбуждаше. Отнасяше дори старите си фантазии.

Трябва да му е завъртяло главата някое омайно създание, от онези щъркообразните, с източените крака, дето умеят да се предлагат, притрепвайки призивно с мигли, помисли си Камий, преди да го подложи на огъня на въпросите си.

— Уви не — въздъхна Зебрата под канонадата.

Разтърсвана от плач, Камий не знаеше дали е по-мъчително да те зарежат, защото не си привлекателна или заради очите на някоя съперница. Тя се блъскаше в мислите си, давеше се в океан от неразбиране. Нещастieto ѝ се отразяваше на лицето. Животът изведнъж надяваше маската на кошмар. Гадеше ѝ се, изкушаваше се да свърши веднъж завинаги, да му причини болка, искаше ѝ се да изчезне, да престане да чувствава.

Прекаршена, Камий сякаш бе поразена от гръм, когато ръката на Зебрата се плъзна по гърба ѝ и ласкаво докосна тила ѝ.

— Скъпа, не плачи. Това беше само лош сън.

Тя неразбиращо вдигна мокрото си лице и впи светлия си поглед в Зебрата, който се усмихваше.

— Ама наистина ли ми повярва? — подхвърли ѝ той весело.

— Дали съм ти повярвала? — повтори ужасена тя.

— Та аз само се престорих, че те напускам.

Камий се надигна и вместо отговор го ръгна силно с коляно на най-уязвимото място. Зебрата зави.

— Какво те прихваща? — викна ѝ сгънат одве.

— Даваш ли си само сметка каква болка ми причини?

— Такава беше цената.

— Цената ли? За какво? — отвърна тя стреснато.

— Исках да ти отнема кислорода, за да ти върна вкуса към чистия въздух.

Все така превит, увлечен от своето гръмогласие, той ѝ съобщи, че стратегията му била само прелюдия към лечението за подмладяване, което възнамерявал да наложи на тяхната двойка. Един вид основно почистване, съвсем необходимо след петнайсет години прогресивно анестезиране на желанията им. Зебрата бил решил да захвърли ролята си на съпруг в амортизирания смисъл на думата, за да се напъха в кожата на законен любовник. И щял безмилостно да прогонва неусетните навици, които притъпяват сетивата. Бдителността му нямало да познава почивен ден. И отсега нататък непрекъснато щял да крои мизансцени, подобни на тазсутрешния, за да затяга връзките помежду им.

— Но какво ти е станало? — най-сетне успя да прошепне тя.

— Има религиозни покръствания, защо да няма и любовни? Камий, ако не бях дръпнал алармения сигнал, бихме свършили като всички тези псевдо семейства. Рано или късно щеше да легнеш с друг, а аз, какъвто съм си глупак, щях да браконьерствам дребен дивеч.

Вместо да се впуснат в тези нелегални връзки, почти неминуеми ако го слушаш, Зебрата ѝ предлагаше да разиграват като мимодрама любовта си, та дано я съживят. Съвсем честно я предупреди, че нямало да пипа с ръкавици в тази битка срещу износването.

— Няма да бъде някаква си синекура. — Заклучи той съкрушено.

Все още зашеметена, Камий си помисли, че не е сбъркала, като му е лепнала този прякор. Наистина беше странна Зебра.

Но все още не подозираше яростта на тайфуна, който скоро щеше да се стовари върху спокойното ѝ уредено учителско съществуване.

Зебрата бе решил да хитрува в играта с реалността. Та при новото раздаване да получи печеливши карти и да се опита да парира предопределеността.

Нито един герой от роман, филм или театър не го бяха предшествовали в трудния път, по който поемаше. Ромео съблазнява една Жулиета, която не е познавал. Жулиен Сорел възпламенява една

непозната, която вече носела името на господин дьо Ренал, и „Love story“^[2] подема историята на една зараждаща се любов. Всички се ограничават само да спечелят една жена, изникнала пред тях: но да спечелиш отново своята собствена след петнайсет години брачен живот? Никой измислен прелъстител не дръзва подобно нещо. Именно това глождеше Зебрата: ако Шекспир, Стендал и най-големите автори са се въздържали да посегнат към темата за повторното спечелване, трябва да е, защото това е невъзможно. Тази мисъл го потискаше, но той обичаше Камий прекалено пламенно, за да се откаже от намеренията си.

Само изключителни мерки биха му позволили да успее там, където човечеството винаги е търпяло провал, мислеше си той.

Зебрата бе проявил прозорливост. Погром грозеше тяхната двойка. Може страстта им да бе задрямала, но сетивата на Камий си оставаха будни. От два месеца тя бе в плен на прелюбодейски сънища. Влечението ѝ към онзи, когото наричаше Непознатия, естествено не бе прехвърлило границите на бълнуванията, но желанието ѝ бавно зрееше.

Отначало Камий изобщо не бе обърнала внимание на анонимните любовни писма, които през ден-два пълнеха пощенската ѝ кутия. Сетне, поласкана, тя бе започнала да ги препрочита, да ги попива, да ги премисля. Но разтревожена от омаята, която упражняваха върху нея, си беше забранила да им се наслаждава. За да се предпази от изкусителните думи на Непознатия и от прелъстителния му образ, една вечер тя се бе решила да прочете някои откъси на Зебрата, който безсрамно бе заклеил нищожеството на безликия драскач. Засегната, Камий повече не му бе показала посланията, които продължаваше да получава. Вече правеше крачката към любовната потайност, успокоена от мисълта, че не вижда никаква опасност.

Всяка сутрин дебнеше да чуе прозвъняването на раздавача, който обикаляше на колело, втурваше се към пощенската кутия и щом зърнеше почерка на Непознатия, укриваше се крадешком в конюшните стил „Луи XV“, та на спокойствие да отвори плика. Винаги беше с клеймото на централната поща в Лавал. Никакво друго указание не ѝ бе позволило да идентифицира изпращача. Не можеше да свърже

Непознатия с определено място, той сякаш бе навсякъде, дори и в най-интимните ѝ мисли.

Камий напразно прехвърляше в ума си всички почерци, които познаваше — не успяваше да насочи подозренията си към някого. Непознатия си оставаше неуловим. Току ще я порази с юношеската свежест на някоя своя забележка, друг път с богатия си опит. Думите му опиваха сладостно душата ѝ.

В писмата си той ѝ приписваше наситен вътрешен живот. Величаеше я, откриваше какви ли не качества у нея. Онова, което първоначално би ѝ се сторило преувеличено, вече приемаше за чиста монета и съответно обвиняваше Зебрата, че е останал сляп за чудесата в характера ѝ. От писмо на писмо Непознатия се бе превърнал в отражател, който ѝ препращаше нейните собствени вкусове. Камий се чувстваше пропита от мисълта му, просветлена от погледа му. Тя напълно споделяше жизнерадостния му подход към всекидневието, пълна противоположност на непрекъснатите подигравки на нотариуса. Непознатия не вземаше на подбив всичко, а камо ли нея, и за разлика от мъжа ѝ я заслепяваше, вместо да се опитва да ѝ се хареса.

Но в светлината на последните заявени намерения на Гаспар Камий се питаше дали пък не се оставя да я баламосват и дали Непознатия не е чисто и просто нейната стара Зебра. Колкото и различни да ѝ се струваха, тя не можеше да изключи тази вероятност. Щом беше способен да се престори, че я напуска, чудесно би могъл да скрои и номера с писмата, за да разбуди страстта ѝ.

Но не ѝ се искаше да повярва, че страниците на непознатия са били написани от Зебрата. Защото за разлика от Непознатия Гаспар не се сещаше да ѝ казва такива думи, да ѝ вдъхва увереност в собствените способности, забравяше рождения ѝ ден, никога не оценяваше нейните усилия да е добре облечена, едва забелязваше, когато смени прическата си. Не отгатваше желанията ѝ, не ѝ предлагаше нищо, не я приобщаваше към увлеченията си. Просто се задоволяваше с мисълта, че е щастлива.

А Непознатия предугаждаше смущенията ѝ, дебнеше желанията ѝ. Освен това той можеше да вкуси пълнотата на мига покой. Това личеше от писмата му. Беше способен да се остави бавно да попие някакво впечатление, да се наслади на хармонията в една градина, да усети очарованието на атмосферата. А Гаспар бе сляп за онова, което

човек долавя, смълчан и заслушан в себе си. Той ценеше единствено порива, тътена на желанието, необуздания екстаз.

Но Камий не можеше да подмине и плана на Зебрата: той съвсем ясно ѝ го бе изложил. А да я накара да го обича в лицето на непознат, бе начин да я спечели повторно.

Дали пък не плякосваше текстовете на вдъхновени автори, за да скалпва посланията на Непознатия? Дойде ѝ наум как навремето нейна състудентка бе открила, че вземащите акъла писма на нейния любовник са почерпани направо от кореспонденцията на Кафка до Милена. Хубостникът прилежно ги преписвал, крадял пражанина, без да сменя дори запетая. Защо и нотариусът да не е сторил същото с друг писател, преправяйки почерка си.

И Зебрата излезе начело на заподозрените. Но на другия ден след сцената с напускането му Камий го качи във влака за Тулуза, където трябваше да присъства на едноседмичен конгрес на нотариуси. Това не попречи на писмата на Непознатия да продължат да ваят. Дори още по-начесто. Всеки път пощальонът оставяше по някое. Всички пликове носеха клеймото на централната поща в Лавал. Нямахше как пируващият с колеги Зебра да е пуснал писмата — освен ако не ги е поверил другиму. Но и последните подозрения на Камий бяха пометени, когато в едно от писмата си Непознатия спомена вталената рокля, която бе носила предния ден. Освен ако не притежаваше дарбата да се раздвоява, нотариусът нямаше как да знае как е била облечена в следобеда, когато е бил на километри от нея. За да се увери, тя го потърси по телефона в хотела под някакъв невинен предлог.

Да си кажем правичката, Камий беше доволна, че Непознатия не е мъжът ѝ. Така можеше да си продължава да се опиянява със сантиментални, ако не и разгулни бленувания. Мания от юношеството, когато се бе zasiщала с любовни романи от миналия век, а по-късно в тази провинция и с течение на времето тя все по-често се оставяше на сладката примамка. Е, разбира се, пред хората една услужлива моментна амнезия ѝ позволяваше да се горещи, че не била от онези наивници, дето въздишат по розови историйки. Пък и дипломите ѝ бяха налице, за да удостоверят статута ѝ на жена здравомислеща, сериозна, която е над тези лигавщини, плаща си данъците и така нататък, и така нататък.

Веднага след завръщането си от Тулуза Гаспар уведоми Камий, че пристъпвал към истинското разпалване на тяхната страст. Чувствал се готов да долее масло в огъня. Затова тя беше нападната от угризения, когато захвана да разпечатва един плик с клеймото на централната поща, приседнала в конюшната в стил „Луи XV“.

Да мами Зебрата, като продължава да се разтапя под ръкописното гугукане на Непознатия, вече беше равносилно на предателство спрямо неговите усилия. Камий не намери сили за подобен цинизъм. Прибра сгънатия на две плик в горния джоб на костюма си и се надигна, когато внезапно някаква сянка изскочи от близкия бокс и я повали на сламата. Тя едва сдържа вика си. Зебрата вече я бе възседнал, пъхнал едната си ръка в деколтето, другата — под полата ѝ.

— Ох, как ме изплаши — въздъхна тя.

— Камий, отдавна не сме се любили ей така, когато ни дойде.

— Но учениците ме чакат.

— И какво от това? Ще пристигнеш със закъснение и ще им кажеш: Съвокуплявах се като луда с мъжа на моя живот в един яхър! Ще видиш, ще те оценят повече — добави той, захапвайки дясното ѝ ухо.

Но Камий имаше друго мнение по въпроса. Никога не си бе падала по грубоватите прекатурвания в сламата, претупани надвенатри. Ценеше еротичните литургии, а и от дъното на душата ѝ възпитаничката на монахините не намираще за много прилично преливащото от страст писмо на Непознатия да е затиснато между телата им, нейното и на Зебрата. Под извинението на училищната дисциплина тя се отскубна, успя да се закрепил права и понечи да се измъкне, но макар и изтрезнял Зебрата я спря:

— Какво правеше тук?

— Търсех един пръстен.

— Халката ни? — заекна той с пресъхнало гърло.

— Не, с малкия изумруд, подаръка от брат ти.

— Аха... е, и намери ли го?

— Не.

Освободена най-сетне, Камий се стрелна в спалнята, затършува за изумрудения пръстен и побърза да го хвърли в тоалетната чиния. Отдъхна си чак като пусна водата. Сега вече лъжата ѝ можеше да мине за истина.

Сетне се натовари на стария си автомобил и на излизане от имението зърна Зебрата, който великодушно ѝ изпращаше последна целувка.

Останал сам, Гаспар потрепери. Когато видя Камий да тръгва, се бе опитал да почувствува страхотно отчаяние, внушавайки си, че може би я вижда за последен път. Това го възбуждаше и той отново пламна в страстта, която го бе изпепелявала в чакалнята на болницата. Ала го глождеше несигурност. Дали пък тази вътрешна маневра не доказваше фалшивостта на чувствата му? Във всеки случай желаше собствената си жена така, както други похотливо задяват чуждите. Но усещаше любовта си само когато я разиграваше в собствен мизансцен. Божичко, как мразеше случайностите, от които е изтъкан делникът. Ако зависеше от него да сътвори отново света, би го направил от пресован картон, като декор, сред който да води театрално съществуване и където всеки миг да грабва публиката и да извлича трепет от актьорите, както е в големите трагедии.

Зрител и актьор, Зебрата бе изпълнен с решимост да стане драматургът, автор на брачния си живот. Зарязваше всичко останало. Клиентите можеха да си чакат, те бяха вече само сенки в съществуването му, а кантората му — съвсем второстепенен декор.

В панера за мръсно бельо откри блуза и чорапи на Камий. Зарови лице в тях и вдъхна, сетне ги покри с трескави целувки, подмокряйки клепачите си със сълзи, които скоро наистина се зарониха. Припомняше си вечерта на катастрофата. Тя отиваше на някаква празнична вечеря с колеги. Трябваше да я обсипе с хиляди целувки, преди да я остави да тръгне. Гаспар си помисли — почти естествено, — че и днес можеше да се случи всичко: смърт, мъж, който да грабне сърцето на Камий, или други катаклизми от този род. Съжали, задето не я задържа, но се овладя, като се сети, че не би имало смисъл да я държи пленница: нали ако сложи край на терзанията си, слагаше край и на стимулирането на страстта си.

На нощното шкафче на Камий откри роман. По онова време тя препрочиташе „Червено и черно“. Някои страници бяха подгънати, някои изречения — подчертани с молив. Той плъзна поглед по тях и проникна в тайните на сърцето на Камий. Думите на Стендал му препращаха нейните трепети, вълнения, разочарования, надежди. Струваше му се, че чете като в разтворена книга сърцето на съпругата

си. Ох, но защо тази толкова пламенна жена му засвидетелстваше само кратко приятелство? Притрябвала му беше нейната нежност.

Та и той бленуваше за блаженството, в което примира госпожа дьо Ренал. Сигурно беше възможно да се получи същото опиянение и в отношенията му с Камий. „За французина невъзможно няма, камо ли в любовта!“ — викна горолотно той, без да си дава сметка колко е смешен.

Малката кола на Камий излезе от Санси, където се издигаше невъобразимият им дом, построен от някакъв особняк от XVIII век със странното име Ортолан, което през поколенията бе сдъвкано от местните уста на Мироболан, та й викаха Чудната, Къщата на чудациите. Като остави село Санси зад гърба си, тя се насочи към Лавал. Само единайсет километра я деляха от лицей „Амброаз Паре“, където преподаваше.

Камий отмина съборетината на Тракничелюсти, двойка заядливи набожни пенсионери, прекръстени така от Зебрата поради зловещото потракване на ченетата им, когато злословели. Според думите на нотариуса на лицата им било изписано, че са клеветници, и съвсем не били от онези благочестивци с предпазливи намеци, които дозират отровата си. И двамата изпитвали нужда от всекидневната си доза сплетни, сякаш за да прочистят собствената си злъч. Усърдни доносници при режима на Виши, след освобождението се били втурнали да стрижат „кучките“, прегрешили с окупатора.

Здраво стиснала волана, Камий се опитваше да насочи вниманието си към пътя, та да не мисли за писмото на Непознатия. Но желанието да го отвори неустоймо я дълбаеше отвътре. При първата червена светлина дясната ѝ ръка коварно се плъзна към него. Тя се овладя и си заизрежда всички основания, за да си забрани това удоволствие. После, като разсъди, се убеждава, че запечатаното писмо е още по-изкусително със своята тайна, но стига да го прочете, и тутакси ще загуби всякакъв интерес към него. За лицемерно алибито си беше лицемерно, но поне имаше заслугата да е логично.

Не разбра как е спряла колата пред лицей и изключила контакта. Трескаво поднесе плика към ноздрите си, сетне го разлепи и положи устни там, където Непознатият трябва да бе наслюнчил краищата, преди да се вгълби в четене. Първите думи сякаш ѝ нашепваха, толкова нежни бяха. Но следващите редове я хвърлиха в смут.

Непознатия ѝ определяше среща още същата вечер пред кметството. Въздържанието, казваше той, му тежало много. Нетърпеливо изострените му сетива искали да бъдат наясно относно бъдещето на онова, което вече наричаше „тяхна връзка“.

Внезапното нахълтване на плътта в еднопосочната им кореспонденция разстрои Камий. Възмутена бе, че си е позволил да намеси долните си, отчайващо банални апетити в жарките, но въздушни чувства, които ѝ бе засвидетелствал до този момент. С ужас и съвсем осезаемо — тръпка полази по гръбначния ѝ стълб — тя проумяваше реалната опасност нейните бленувания рано или късно да я отведат на бидето в някоя хотелска баня.

Доядя я на Непознатия. Би трябвало сам да се досети колко много дължат писмата му на своята анонимност. Така всеки мъж, случайно докоснал я в лиця, на улицата или у приятели, можеше да бъде той. Особено силно разтупкваха сърцето ѝ младежките погледи, нали мислено виждаше Непознатия като младеж, едва-що отделил се от полата на майка си. Представяше си го девственик, още съвсем смотан по оная част, крие се зад писма от страх да не би Камий да се отдръпне, като разбере колко е зелен. Естествено никога не ѝ бе минавало през ум, че може да бъде осемдесетгодишен къпав шишко. Не изпитваше ни най-малко съмнение, че бликащата свежест на писмата сочи истинска младост. Но сега желанието на Непознатия да разбули лицето си я караше да изпита внезапен страх, да не би да се е самозалъгвала с прекалени илюзии. Ами ако вълшебният принц се окажеше излязъл от употреба, накривен и беззъб ветеран. А и стратегията на писмата със същия успех можеше да бъде използвана от някой обезобразен от обгаряния или генетично изроден, който крие физическия си недъг. Но дори и да беше млад и без деформации, обикновен смъртен, пак имаше опасност да е грозен до смърт. Но най-вече Камий изобщо нямаше намерение да се набърква в незаконна връзка. Само мисълта за усложненията, неминуеми при подобна авантюра, я ужасяваше. Колко по-приемливо беше да си продължава да се опиянява с мечти. Та затова предпочете да си спомни, че е зета вечерта — канена бе у колеги. Нямаше да отиде на срещата.

Успокоена от взетото решение, Камий остави колата и влезе в клас, където под зоркия пронизващ поглед на един нов ученик, Бенжамен Ратри, наля три часа математика в главите на учениците си.

Дошъл насред годината, въпреки своите седемнайсет лета Бенжамен бе от онези същества, които без думи изискват най-доброто от вас. Откакто три пъти седмично той седеше пред нея, Камий се чувстваше някак си длъжна да му се харесва. Всеки негов поглед като да ѝ казваше: „Изненадай ме“. Не бе хубав, но излъчването му, жизнената пленителност на млад звяр и гъвкавостта на тялото му, напращяло от мязга, пледираха в негова полза.

Когато голямата стрелка на часовника склучи пълна окръжност и всички предадоха упражненията си, тя сравни неговия почерк с този на Непознатия. Имаше известно сходство, само че натискът на писеца бе различен. Освен ако за заблуда Бенжамен нарочно бе внимавал да не набляга.

В колата все още обладана от присъствието на Бенжамен тя съобрази, че той се бе появил в лица малко преди датата, когато Непознатия бе взел перото. Запали и подкара към Къщата на чудаците. Но сякаш ръцете ѝ притежаваха собствена воля, свърна вдясно на първото кръстовище. Някакво необуздало желание ѝ повеляваше да заобиколи през площада, където Непознатия щеше да дойде да я чака напразно в 21 часа.

Паркира колата пред кметството и от седалката заоглежда мястото на бъдещата им пропаднала среща. В главата ѝ се въртяха рой привични извинения, за да оправдае боязънта си от надигащата се у нея страст. Безучастно съзерцаваше декора, сред който нямаше да се осмели да излезе на сцената, когато отекнат трите удара за началото на действието. Предпочиташе да си стои настрана, на сигурно в ложата, метреса само в бълнуванията си, но зиморничаво вярна на брачния обет, обвързващ я със Зебрата.

Камий затвори очи и се заслуша в звуковия фон на несбъднатата среща с Непознатия — защото решението ѝ вече бе неотменимо. Хъркането на автобусите, оглушителният тътен на улицата и гласовете на минувачите се размесваха с образите, които извикваше в съзнанието си, докато мислено преживяваше мига, предречен в писмото му, когато щял да се вмъкне до нея в колата. По едно време изплашено се сепна и провери по часовника на кметството, че наистина цели три часа я делят от срещата.

Успокоена, тя отново се вгълби в своето вътрешно кино, но все не успяваше да избистри чертите на Непознатия. Какви наситени

мигове, живееше със сто хиляди сърдечни удара в минута! И нали си беше перфекционистка, тя протегна ръка и слепешката заигра е бутоните на радиото, докато попадна на станция, която лееше цигулкови трели. Емоционалната вълна я понесе, но изведнъж предната врата изскърца и някой се приплъзна откъм дясната ѝ страна.

Бе влязъл в колата. Тя остана със затворени очи, сякаш зареяна в мечти, като се опитваше да овладее дишането си. Устните на Непознатия се приближиха до лицето ѝ, докоснаха нейните. Настръхна цялата. Не желаше да мами Зебрата точно когато той правеше усилия да съживи страстта им. Рязко отвърна глава и се катапултира навън, без да зърне лицето на Непознатия. Мистерията си оставаше ненакърнена. Задъхано прекоси платното към кметството, но гласът на Зебрата я спря:

— Камий, къде отиваш?

Погледна назад. Мнимият Непознат бе не друг, а нотариусът, удобно разположен на предната седалка. Върна се обратно с обяснението, че го била взела за свалач, лепнал се да ѝ досажда, докато тя се съвземала от силно главоболие. Зебрата само се подсмихна.

— Изкушението бе прекалено силно... като те видях със затворени очи, потопена в музиката, прищя ми се да те изненадам. Колата ми закъса пред кантората, ще ме откараш ли вкъщи?

По пътя Камий му напомни поканата за вечеря у нейни колеги, но Зебрата отново я отклони. Да идела сама. Не стига, че гледаше на брака си със служителка от Националното образование като на колаборационизъм с врага, ами и да се компрометира допълнително, като се събира с разните му там даскали, все едно дали са на заплата в обществени или в субсидирани от частни институции заведения — не, в никакъв случай! Зебрата смяташе Училището като цяло виновно за широкия заговор, насочен да убие в зародиш фантазията на гражданите. Той бе убеден, че в един свят без Училище сивият цвят ще бъде забранен, банкнотите ще се накичат с ухилени физиономии, а най-сетне възродената Държава ще има единствената грижа да наказва с пердах педантите. Ала Зебрата съвсем не беше утопист. Знаеше уви, че още не едно поколение ще превива гръб над чиновете преди пълното разбиване на образователната система.

Беше се опитал да отърве децата си от Хидрата — така наричаше Националното образование, — но напразно. Бе принуден да отстъпи

пред Камий, настояла за светско и задължително промиване на мозъците на техните деца, мислеше си той. Струваше му се излишно да се учат на четмо и писмо. По-добре беше Лалето да умее да борави с длетото и чука, та в общото им ателие да си майстори от кестеново дърво машини за пушене, които да запазят бронхите му чисти. Колкото до Наташа, той насърчаваше опитите ѝ да отглежда raci в бистрата вода на потока, напояващ градината им. А що се отнася до историята, той се нагърбваше да ги осведоми, че обратно на онова, дето се е твърдяло открай време, Цезар и Антоний са били върли содомии, което пък доказва, че носът на Клеопатра е бил прекалено дълъг.

Невъобразимите му измислици имаха за цел да посеят смут в съзнанието им, да ги имунизират срещу прекалено мухлясалите идеи, с които ги гощаваха школските учебници. Ето как един ден Наташа се изрепчи на учителката си, че битката при Ватерлоо била победа. „Доказателство — една лондонска гара се нарича Ватерлоо стейшън.“

Разбирате защо Зебрата отказваше да придружи Камий — нямаше да седне да разменя любезности с поддръжниците на Хидрата, я! Тя не настоя. Затова пък той се опита да я отклони. Не можеше да търпи да ходи да се кълчоти сама пред чуждите мъже, сякаш е свободна. Само при мисълта за това го избиваше уртикария. Но Камий не отстъпи. За да разбие упорството ѝ, той се опита да я подмами с диетично угощение на свещи. Въпреки че си падаше по леката кухня, Камий не се поддаде на изкушението. Остави го у Алфонс и отиде да се натъкми.

Алфонс живееше, спеше и работеше с жена си Мари-Луиз в близката до Къщата на чудаците ферма. Бяха земеделци, но им бе спестено онова селяшко дебелокожие, дето често се наблюдава у хората, общуващи само със земята. Мари-Луиз отглеждаше в градината си всевъзможни зеленчуци, но не защото лично ги ценеше, а за да ги раздава. Имаше много широки пръсти.

А Алфонс безмълвно благоговееше пред Зебрата. Двайсет века селска неизказаност стягаха гърлото му. Веднъж се бе опитал да разкрие приятелството си пред нотариуса. Думите му бяха изневерили. Смътно бе усетил, че високопарните приказки, които вадеше за изключителни случаи, щяха да изопачат искреността му. И си бе замълчал.

Постигаха общение със Зебрата в юнашките запои и най-налудничавите проекти, които лелееха заедно. Алфонс имаше изискано пиянство. Щом си вземеше дозата, той преброждаше краищата, които и Христофор Колумб не би открил. Възпяваше Азия, която си представяше като Нормандия, само че изпотъпкана от слонове и обрасла с бамбук, сваляше самолети в делтата на Нил и издигаше пирамиди в Бермудския триъгълник. Омаян, Зебрата се качваше в движение и след като пресушеше не едно и две шишета, сам се възнасяше, теглеше господ за брадата, дразнеше ангелите и фамилиарничеше с другите небесни създания, преди да се приземи на континентите на Алфонс. Тези последователи на Бакхус, обикновено трезви в делника, си имаха своите малки мании. Вечерите, когато се кланяха на своя бог, му даваха обет, че някой ден ще изскубнат ташаците на мъжкия Тракничелюсти с миниатюрни пинсети: според мълвата бил надарен с лилипутски орган, та не успявал да почете както се полага своята спътница. Тази идея им се струваше особено занимателна.

Но засега друга задача спояваше двамата мъже. Крояха планове да си построят дървен хеликоптер, с който възнамеряваха да дезертират, за да се установят в Австралия. Алфонс щеше да трампи своя добитък за стадо кенгуру, а Зебрата щеше да се покръсти в трапер. Такава беше една от химерите, които ги сближаваха. Светът на възрастните им тежеше, те играеха, за да изплетат и заздравят нишките на едно от онези другарства, които се раждат, когато на десет години заедно сте поставяли примки, на осем сте строили колиби вдън горите и сте си рязали ластици за прашки от вътрешни гуми. Майсторяха си настояще, подобие на детството, и стига Гаспар да бе насъбрал смелост, би рекъл на Алфонс: „Бива ни за приятели, а?“

Страстното им приятелство се подхранваше и от куп услуги. Така с настъпването на зимата кравите на Алфонс се приютяваха в конюшните „Луи XV“ на Зебрата, които тутакси си припомнях славното минало.

Всъщност бяха построени в първата половина на XVIII век, за да подслоняват говеда. Първият владетел Максимилиан д'Ортолан си падал по скотовъдството и имал претенциите да е вещ по въпросите на животинското възпроизводство. По неясни причини влагал някакво псевдорелигиозно измерение в желанието си да подобри млекодайните

породи. Та той наредил да направят този луксозен яхър, осветяван от кристални полилеи, за нормандските бикове, които възнамерявал да кръстоса със свещени крави, докарани отвъд морета и срещу огромни разходи от младата Френска Индия.

На всеки етаж Къщата на чудаците бе белязана от смахнатостта на Ортолан. Наредил да има парник вместо таван, там, където навремето смятали, че въздухът бил най-малко отровен от миазмите на домашния живот. Течащата вода стигала до този таван-оранжерия, защитен под дебели стъкла благодарение на едно изобретение на Леонардо да Винчи. А именно усукани медни тръби, по които и до днес водата се изкачва, ако ги завъртиш около оста им. Подпочвеният воден пласт под къщата още тогава служел за резервоар. Както всеки и Ортолан би забелязал, че въздухът, загрят в огнището на камината, проявява неприятната склонност да се застоява в горните слоеве на стаята; затуй сам изработил сложен механизъм, който да променя височината на тавана в обширния салон. Задействаше се със скрибуцане и очароваше особено Наташа, жадна за всичко, което можеше да ѝ напомни романите на Жул Верн.

Гражданин на своя век и голям епикуреец, Максимилиан д'Ортолан често извеждал философията до разпътство. Буйната му кръв го тласкала да се съвокуплява между гощавките и понеже бил лишен от съпруга, накарал да му построят любовна беседка на брега на езерото в края на парка, гъмжащо от земноводни. В сянката на мраморните колони славният Максимилиан давал воля на своята сластност в компанията на отракани слугинчета. Въпреки твърденията му, че се бил оттеглил, за да изучава любовното квакане на жабите, всички били в течение на онова, което ставало там. Зебрата бе превърнал беседката в своя дърводелска работилница. Там майстореше с Лалето налудничаво безполезни неща. По времето, за което разказваме, двамата довършваха прословутата машина за пушене, истински бели дробове от дърво, задвижвани от хриптящо духало, та хълцукаха в ритъма на електромотора му.

Покрай малкия купол, увенчаващ беседката, Гаспар бе сглобил библиотечни лавици, които съдържаха само биографии. Там в безпорядък бяха струпани животописите на Талейран, Леонардо да

Винчи, Наполеон, Пикасо, Стендал, Бисмарк, Рузвелт, Гьоте, Хемингуей и на какви ли не люде, съумели да живеят гръмогласно, вместо да прошушнат съществуването си. Общото между тях според Зебрата не бе славата им, ами усилието им да се освободят от посредствеността на делника. Божичко, само как им завиждаше. Защото Гаспар знаеше, че няма особен талант, осъден следователно просто да изживее живота си, вместо да го преобрази чрез творчество или някакво политическо действие; освен ако не го проиграеше, както проиграваше една пара, или не го превърнеше в жива, саморъчно написана опера в прослава на любовта си към Камий. „Аз съм неудачник, мислеше си той пред всички тези биографии, но ще се постарая да бъда неудачник, различен от другите. Моят шедьовър ще бъде брачният ми живот.“

Под своите книжни лавици Гаспар майстореше чудноватите си съоръжения, колкото да се развлича със сина си, толкова и да се надсмива над своята липса на гениалност. Лалето обожаваше миговете, когато баща му ставаше дете на неговата възраст.

Ателието служеше и за леярна. Зебрата събираше стари оловни тръби и чаркове не за да ги превръща в злато — макар да се бе опитвал неведнъж, за да доставя радост на Наташа, — а за да топи метала в една присвоена от него тенджера на тих огън. Сетне го изливаше в гипсови форми, чиято тайна пазеше. Поради отровната смрад, която се разнасяше, Камий бе прокудила тази дейност вдън градината, в любовната беседка.

Дълго време Зебрата се бе надявал да забогатее от леенето на фалшиви монети, които после грижливо изписваше. Уви поради множеството си паралелни дейности смогваше да изсече само по една петфранкова монета на месец. Когато събра четиридесет, реши да сложи край на незаконното производство: но домашната му емисия вече бе в обръщение из селото. Селяците от Санси съучастнически се оставяха да бъдат премятани и хлебарката никога не отказваше да й бъде платено с монетите на майстор Гаспар Соваж. Нещо повече, фалшивите монети скоро започнаха да се търсят много. По силата на ефекта на рядко срещаното и в полза на местната слава на Зебрата. Месарят прошепна, че бил артист, учителката допълни, че бил поет, и накрая всички бяха убедени, че Санси притежава нотариус, достоен да фигурира в речниците.

Най-новото му творение бе отливка на дясната му ръка, обгърнала дланта на Камий. Оловните им пръсти бяха сплетени, линиите на живота преливаха една в друга. Камий бе предоставила своята, без да се усъмни, че въпросната реализация предвещава сепването на Зебрата, което скоро щеше да разжари затлялата им любов. Той вече бе готов да впрегне цялата мощ на въображението си.

Камий се прибра в домашното леговище след полунощ със сенки под очите, посивяла за сън. Вечерта, прекарана с „поддръжниците на Хидрата“, я беше изтощила. Самонадеяните ѝ колеги я бяха отегчили до смърт с категоричните си твърдения.

Тя заизкачва стъпалата на голямото стълбище и когато стигна първата площадка, дочу някакво настойчиво шумолене откъм тавана. Отряд мишки, помисли си тя и продължи нагоре. Но когато светна, буквално си глътна езика.

Зебрата, гол голеничък кажи-речи, в адамово одеяние, вампирясваше в коридора в един часа през нощта. Беше я примамил, почуквайки по пода. Само лека препаска свенливо го прикриваше отпред и отзад.

— Какво правите тук? — издекламира той.

И тогава я плисна вълната на спомените. Разравяйки паметта си, успя да се сети, че Зебрата разиграва обстоятелствата на първата им среща отпреди цели петнайсет години, когато се бяха влюбили от пръв поглед.

По онова време студент по право, Гаспар живеел под наем в Париж. Но не щеш ли, съдбата му изиграла лош номер една вечер, като захлопнала вратата на гарсоньерата му, докато той бил излязъл само с един пешкир около бедрата да изпрати любовницата си до асансьора. И естествено ключовете му били останали вътре на бюрото. „Боже, вапцахме я“, рекъл си той, използвайки двете единствени английски думи, които знаел.

И като връх на всичко по стълбището отекували нечии стъпки. Изкачвали се към него. Подплашено се оттеглил на горния етаж: но човешкото присъствие неотклонно се приближавало. В паника побягнал до последната площадка и здраво пристегнал пешкира на кръста си. Накрая се появила някаква млада жена. Щом я зърнал, повече не можел да откъсне поглед от нея. И за да прикрие смущението си, викнал ѝ: „Какво правите тук?“

Петнайсет години по-късно, също тъй оскъдно облечен, Гаспар повтаряше тази първа фраза. Подобно на някои свещенослужители и той вярваше в необходимостта на жестовете за съживяване на вярата. И тогава маската на страстта щеше да се слее с истинското лице, допускаше или поне се надяваше той. Но уви на Камий хич не ѝ щеше да участва в повторението на тази отколешна сцена. Жадуваше за едно — да се отпусне в гнездото. Прекалено много часове летене я деляха от сутрешната ѝ закуска. Ала умоляващият поглед на Зебрата надви умората ѝ и трогната, тя му върна репликата с привидна убедителност.

— Ами ако сега аз река да ви изнася, а? Да ви видя какви ще ги приказвате!

— Така си е — изломоти Зебрата, върнал се изведнъж назад-назад към времето, когато бе само Гаспар, посредственият студент.

— Жалък рогач, въобразявате си, че можете да тероризирате жените с експозиционистични номера по стълбищата след полунощ? Само че сега си намерихте майстора. Имам червен пояс по джудо.

И без да се бави, с рязко движение Камий отскубна препаската на Зебрата. Седефено белият му задник лъсна в цялата си ослепителност, а той се поприкри отпред с шепи.

— Аха, вече не сте толкова наперен — подхвърли тя, преглътнала прозявка.

— Почакайте, ще ви обясня недоразумението.

— Ще се измитате ли, или да ви бутна надолу?

— По дяволите! Та чуйте ме за миг и престанете да блъфирате. Ако наистина бяхте джудистка, щяхте да знаете, че не съществува червен пояс.

— Може би, но псе пак умея да се защитавам.

И в подкрепа на твърдението си му отпра такъв ритник между краката, че както и първия път го накара живо да съжалява, че се е родил мъжкар.

— Можеше да не удряш толкова силно — изохка тихичко Зебрата. — Е, продължаваме...

— Забравих какво беше по-нататък.

— Подиграваш ли ми се?

— Не, това си е живата истина.

— Но нали става дума за Нашата среща! — ревна той.

— Съжалявам...

— То е, защото не си се настроила.

Гаспар я накара да свали зимното си кожено палто и да нахлузи шлифер, също като онзи, с който беше облечена през паметния ден преди петнайсет години. За по-голяма правдоподобност той дори й лисна леген вода в лицето — нали въпросната нощ, решаваща за сантименталната им биография, валеше като на кино. Шлиферът и лицето на Камий носеха мокрия отпечатък на този парижки мусон. Протестите й бяха напразни. Зебрата държеше на точността и на най-малките подробности, та потопена отново в живата атмосфера на онази вечер, Камий да отприщи спомените си. Искаше тя сама да се върне назад до генезиса на тяхната любов, но пред мълчанието на паметта и се видя принуден да и подскаже текста, преди да продължи.

— Живея на четвъртия — поде той, превит одве, — вратата ми се затръшна зад гърба и ключовете ми останаха вътре. О, прощавайте... Ако можете да ми заемете панталон, риза и обувки...

— Наистина съжалявам, заповядайте в стаята ми.

— Но не — изрева внезапно Зебрата, прекъсвайки сцената. — Не направо в стаята. Първо ме въведе в гостната. Камий, но стегни се малко, проваляш всичко. Твоите глупости започват да ми дотягат!

— Чуй ме, драги, готова съм да се включа в твоите възстановки. Съгласна съм дори да получавам леген вода в лицето в един часа посред нощ. Дори да навлека стар шлифер, с който приличам на клошарка. Но няма да търпя да ми крещиш. До гуша ми дойдоха твоите укори, едва се държа на краката си, а и утре трябва да ставам в седем. Разбра ли?

— Камий — натърти сериозно той, — първо, няма да търпя да казваш „твоите“ възстановки. Та това е „Нашата“ среща. И второ, изобщо искаш ли, или не искаш да излекуваш анемията на нашата страст.

— Искам... — отрони немощно.

— Отлично. Значи никакви приказки повече. Започваме отначало.

— Гаспар, просто не издържам. Защо да не го отложим за събота? Следобед децата ще бъдат у мама.

— Следобед! Луда ли си? Срещата ни бе нощна, нейното възстановяване също трябва да бъде през нощта.

— Да, но...

— Никакво „но“. Продължаваме...

Като сомнамбул Камий се чу да изрича репликата си:

— Наистина съжалявам, заповядайте в нашата гостна.

— Нарочно ли го правиш — подвикна ѝ направо излязъл от кожата си Зебрата с каменен поглед и притреперваща долна устна.

— Но какво толкова казах?

— Каза „нашата гостна“, а тя още не беше станала наша.

— Гаспар — просъска тя с глуха ярост, — забравяш, струва ми се, какво стана точно преди тази фраза.

— Какво?

— Бутнах те по стълбите.

— Наистина ли?

— Да.

И на секундата го блъсна. Той се претъркули по каменното стълбище с тупурдия, от която на Камий ѝ олекна. Приземи се долу и още замаян, взе да се диви, че не е запазил по-ясен спомен от това падане, когато внезапно русата главица на Наташа изникна от съня и от стаята ѝ. Тя зяпна слисано, прегърнала нещо вехто и проскубано, което някога ще да е било плюшено зайче.

— Мамо — прошепна тя, — защо си мокра, а пък татко е чисто гол?

— Миличко — рече Зебрата, нагласявайки пешкира си, — вече ще знаеш, че възрастните си играят през нощта, докато децата спят. Затова имат толкова сериозен вид. И не го разгласявай, тайна е.

На другата сутрин Камий намери в пощенската си кутия цяла колекция от сметки — сякаш Непознатия бе искал да я накаже за нейното отдръпване. Но нито един от пликовете не носеше неговите ситни заврънкулки.

Следващите дни бяха също тъй обезсърчителни, ала мълчанието на Непознатия постигна повече от осемнайсетте му писма. Колкото по-държан беше, толкова по-натрапчиво се налагаше присъствието му.

Първоначалното раздражение бе сменено от една сладостна седмица. Камий бе решила да се наслади на очакването, подготвяйки сърцето си. Но след като се бе надявала десет дни, загриза я безпокойство. Опасяваше се да не би химикалката на Непознатия да е пресъхнала завинаги. Опита се да изпълкува мълчанието му и

заклучи, че анонимният писмописец продължаваше да я наказва, задето не е отишла на срещата. Та да знае какво я очаква, ако следващия път се измъкне отново.

И тогава Камий започна да се страхува, че Непознатия може пак да вземе перото — защото усещаше, призове ли я още веднъж, имаше голяма опасност да се хвърли тялом и духом в прелюбодейството. Този фатален изход я натъжаваше. Да можеше просто да се подхранва със сладостни мечтания, но Зебрата бе такъв глупак, че сякаш правеше всичко, за да я тласне към падението.

Грубостта, с която насилваше разцъфтяването на чувствата, ѝ се струваше крайно безрезултатна пред тактическото умение на Непознатия. С петнайсетдневното си мълчание той почти я бе довел до капитулиране. Е, вярно, победата бе изкопчена, след като теренът бе миниран с петнайсетина писма. Но затова пък Зебрата продължаваше да импровизира нагласени мизансцени, предизвикали засега повече раздор, отколкото гугукане в техния съюз.

За разлика от Непознатия Гаспар, изглежда, не знаеше, че сърцето не се насилва като сейф. Вулканичната му природа и динамичната му теория за кибернетиката на двойките го правеха глух за нежните сладости на любовта. Дай му само да сграбчва емоциите. А с какво удоволствие би го посветила в тихото горене и трепета на недовършения жест, би го научила да се засища с нюансите на едно чувство, би му предала изкуството да довежда до съзряване душевните вълнения. Ала опитите ѝ останаха незабелязани. Направо се бе разбесувал и лаеше признанията си, вместо да ѝ ги шепти на ухото.

Тя просто се снишаваше да я отмине вихрушката от негови приумици, от рода на това разиграване на първата им среща, повторено два пъти, като си блъскаше главата да демаскира Непознатия. Поде истинско разследване в лицей, оглеждаше един по един екземплярите от фауната, върлуваща там.

Старият директор, гипсиран от добро възпитание, прекалено мразеше искреността, за да бъде автор на такива пламенни редове. Камий не можеше да си представи и киселия учител по пиано да ѝ посвещава подобни любовни писъмца. Скован като върлина, с дългнести длани, той ѝ се струваше способен да композира по-скоро военен марш, отколкото сонет. Не, в преподавателското стадо никой не бе от породата на тайнствения подател. Главният надзирател, който си

падеше поет, явно би могъл да скалъпи чудесни писма, но нямаше как нервният тик, изкривил лицето му, да не се прояви и в писането му.

Виждаше единствено своя ученик Бенжамен достатъчно чувствителен за подобни любовни песни. Неподписаните писма разкриваха целия букет на неговото присъствие. Каква сдържаност, а и благостта му се усещаше дори в най-разюзданите пасажи. Зад свенливостта му Камий надушваше една ревностна душа, строга дори в поривите си.

Убеждението ѝ, че най-сетне е разкрила Непознатия, почиваше и върху констатации на здравия разум. И наистина, какво по-естествено от това, един ученик да се колебае да декларира намеренията си спрямо сърцето на своя учителка. Писмата бяха по-сигурно средство за напредване в мрака и проучване на терена, преди да се предприеме някакво открито действие. А и имаше някакво сходство в почерците на Непознатия и на Бенжамен. Освен това Камий не знаеше да има приятелка, макар че не се задоволяваше вече да го шпионира само в периметъра на лиця. В пролуките между майчинските си задължения — я да зареди хладилника, я да провери уроците на издънките — тя проследяваше младежа по улиците на Ланал. Малко по малко съществуването му се сглобяваше пред очите ѝ.

Бенжамен се измъкваше от юношеството у господин и госпожа Ратри, своите родители, сред чета големи и малки благочестиво заченати сестри, във вехт дом, разположен недалеч от река Майена, която спокойно си тече през центъра на града. По два часа в края на седмицата той пресрещаше тенисните топки, изпращани му от неговите партньори с бели панталони в един много частен клуб. И макар да бе от обикновено семейство, в неделя ходеше да се посвещава в тънкостите на бриджа сред хора, чиито деди се бяха оставили да ги убият в Маринян; като преди това се отбиваше да докосне с устни нашарената с изпъкнали вени длан на баба си. С една дума, свършен екземпляр на местната буржоазия. Въпреки леко отживялата обществена дресировка Непознатия, който бе престанал да бъде такъв, запазваше обаче някаква дръзка свежест и погледа на слепец, който с почуда си възвръща зрението. Сякаш живееше с мисълта, че всеки миг може да предшества края на света или най-малкото неговия собствен.

В дните, когато преподаваше пред него, Камий се гримираше ярко, слагаше прилепнали блузки, та бюстът ѝ да изпъкне, избираше

полата или панталона, които по-добре подчертават заобления ѝ задник. По този начин се надяваше да го подбуди да излезе от сдържаността си, да го вдигне от засадата, да раздразни желанието му. При разходките си из класната стая леко разлюляваше ханш, щом минеше покрай масата му.

Тези безплодни маневри продължиха до петък вечер, когато Камий не успя да открие осемнайсетте писма на онзи, когото вече мислеше за Бенжамен. Първо се успокои, че ги е забутала някъде, и претърси всички ъгълчета на шкафовете и бюрото си. След четвърт час напразно заничане из гардероба и чекмеджетата си спомни, че за последен път им се бе наслаждавала в конюшната обор. Но и там ни следа от компрометиращите писания. Разтревожена, тя подложи на оглед оперативната си зона на домакия. Помещението за гладене, мазата със зимнините и килерът за хранителни продукти бяха инспектирани най-щателно, но безрезултатно. Оставаше само просторната кухня. Без да се поддава на паника, тя прерови методично всеки долап. Изведнъж сянката на Зебрата премина по лицето ѝ.

— Търсиш ли нещо?

— Да.

— Какво?

— Солничките, дето Алфонс ни подари — чу се тя да отговаря толкова на място, че сама се изненада.

Гаспар не продължи да разпитва. Отпусна се на един стол и потъна в лошите новини на един всекидневник, чиито заглавия понамирисваха на червено винце. За да доизкуси лъжата си, Камий трескаво затършува за солничките по етажерките.

— Така ѝ се пада — отсече Зебрата, докато оглаждаше прегъвките на вестника. — Два изстрела с ловната пушка, и туп на килима. Престъпление от любов. От две години мамела мъжа си, мръсницата — подхвърли той на Камий с поглед, повече змийски, отколкото нежен, така го усети тя.

Тя трепна и се запита защо е тази внезапна грубост у Зебрата. Не че от устата му обикновено излизаха префинености, но бягаше от тривиалностите. Този пристъп на вулгарност я стресна. Случило се бе най-лошото, да, открил бе писмата и уязвен, бе повярвал в нейната изневяра. Просто не виждаше никакво друго обяснение за многозначителността, с която бе наблегнал на думата „мръсница“ Но

след няколко дълбоки вдишвания тя осъзна, че заключенията ѝ са прибързани. Та в края на краищата събитията, споменати от Зебрата, не бяха непременно апокрифни. Чувството за собственото ѝ коварство я караше да взема страховете си за истина. Поне така си помисли и тутакси я жегна, че вече се виждаше любовница на Бенжамен, без да е вземала такова решение. Тялото ѝ се бе произнесло при затворени врата, без да се допитва до разума.

— Мръсницата — поде Зебрата — криела писмата на любовника си в спалнята. — После се изсекна и невъзмутимо заби нос в колоните с произшествията. В този миг Камий разбра, че той знае. Тя наистина бе мушнала писмата в едно от чекмеджетата на нощното си шкафче. Но нямаше друг изход, освен да си мълчи. Само дума от нейна страна и току-виж Зебрата я изобличил.

Все пак тя се поколеба дали да си свие опашката. В крайна сметка той нямаше за какво да я вини. Прегрешила бе само в чувствата си. Но се отказа да защитава невинността си. Не можеше да си криви душата — откакто тайно събираше писмата на Непознатия, държанието ѝ я издаваше: предизвикателното ѝ гласене, закъсненията ѝ, когато следеше Бенжамен из уличките на Лавал, хладността ѝ в леглото, неохотата ѝ да следва неговия план за възстановяването на страстта им и най-вече фактът, че е скрила въпросните писания. Всичко това доказваше незаконната ѝ връзка.

Почти напъхала се в долапите, сякаш наистина търсеше някакви си солнички, Камий горещо се молеше дано по чудо Зебрата наистина да е прочел за трагичното произшествие, което коментираше така язвително, когато една мисъл я зашемети. Ами ако Непознатия бе мъжът ѝ, а не Бенжамен? Дали сега просто не я разиграваше, не се присмиваше над страха ѝ? И като се върна седмици назад, си помисли, че е можел преспокойно да накара своя писар или Алфонс да пускат писмата в Лавал, а той да пирува на воля с колегите си в Тулуза. Да, ама описанието на роклята ѝ, при положение че нямаше как да знае с какво е била облечена? А Бенжамен е имал достатъчно време да я разглежда в часовете по математика. По-вероятно беше Непознатия да е двойник на юношата, негов литературен близък. Но дори и да е Зебрата, защо да не се остави на илюзията, че е Бенжамен? Прекалено ѝ допаднаше тази хипотеза, за да я отхвърли току-така.

— Каква мръсница — повтори Гаспар с глуха неприязън, която Камий изтълкува като потвърждение на опасенията и съответно на желанията си.

В гнева на Зебрата тя виждаше доказателство, че е изровил писмата, преливащи от любовта на един чужд мъж. Чувствата ѝ бяха смесени: радваше се, че Непознатия е наистина Бенжамен, но и се страхуваше от реакцията на Гаспар.

И понеже той упорито се преструваше на погълнат от вестника, на Камий ѝ прекипя, че си позволява да я пържи така на тих огън. Тя се обърна разярена и с ръце на хълбоците пристъпи към него.

— Хайде, вади ги!

— Какво? — отвърна шашнато Гаспар.

Камий се стъписа, писмата ѝ не бяха у Зебрата. В яда си за малко да разкрие престъпната си писмена връзка. Събуждаше се на ръба на пропастта.

— Нарочно си скрил солниците, знам си аз — викна тя заканително, за да поправи гафа си.

— Не — отвърна той, — но ето какво намерих в спалнята.

И все тъй флегматично извади от джоба си издутия пакет с осемнайсетте писма на Непознатия. Този последен обрат извади Камий от равновесие. Трябваше да се подпре на кухненската маса, за да не политне.

— Прости ми — прошепна Зебрата.

— Но... за какво? — заекна тя в изненадата си.

— Трябваше да взема мерки още преди години. Мога да те разбера, че си имаш някого. Аз съм виновен.

— Какви ги приказваш!

— Да, да...

— Гаспар, лъжеш се. Никога не съм имала друг. Запазих тези писма просто защото ме ласкаеха.

— А защо ги криеше?

— За да не ми се подиграваш.

Камий вложи цялото си красноречие, за да го убеди, че трудно би могла да поддържа някаква връзка с писмописец без лице, който на всичкото отгоре ѝ вдъхвал само безразличие. Какъвто си беше наивник, Зебрата се остави да бъде успокоен. Но за да приключат

веднъж завинаги с тази история, принуди Камий да скъса писмата едно по едно. На часа и пред него.

— Щом искаш — отвърна тя престорено безразлична.

Дори ръцете ѝ не трепнаха, когато захвана да прави първото писмо на парчета, но не овладя глухия ропот, който се надигаше у нея. Та Зебрата я караше ни повече, ни по-малко да унищожи най-красивите любовни думи, които някога ѝ бяха отправяни. Всяка накъсана страница я отдалечаваше от Непознатия: защото писмата бяха единствените реликви, които притежаваше от него, откак перото му бе пресъхнало. Надяваше се все пак да възстанови листата с лепенки, щом нотариусът си обърне гърба.

Но сякаш прочел мислите ѝ, Зебрата насъбра смачканите късчета и ги хвърли в огнището, където пламтяха няколко цепеници. Камий видя как се превръщат в дим всички прочувствени думи, които Непознатия бе намерил за нея.

— Скъпа — прошепна Гаспар, — отново ще поемем заедно дългия си поход. И страстта ни непрекъснато ще се разгаря, обещавам ти.

Изгарянето на писмата бе събудило у Камий глуха враждебност към Зебрата. Тя предъвкваше озлоблението си с твърдото намерение да отиде по-далеч в отношенията си с Бенжамен. Слепотата на нотариуса я дразнеше неимоверно. Откакто си бе наумил да съживява техния плам, той трупаеше гаф след гаф. Салдото им вече бе непосилно.

Очевидно Зебрата не го биваше много-много в ромansa и бе неук в чувствата. Каквото и да предприемеше, беше все нагласено, а речеше ли да се води от импулсите си, ставаше още по-лошо. Достатъчно бе да се позамисли малко, за да проумее, че щом Камий крие писмата на Непознатия, значи собствените му мизансцени не успяват да я накарат да бленува. Но не, упорито не искаше да види очевидното, заслепен от своя план за възстановяване на миналата им страст, който не постигаше нищо друго освен да тласка Камий извън брачните колове.

Образът на Бенжамен я преследваше натрапчиво. Обсебваше най-интимните ѝ мисли и решаваше избора ѝ, когато се колебаеше между две блузи. Коя ли би предпочел? С отминаването на седмиците призракът на Бенжамен се засели в Чудната къща. Камий разместваше мебелите съобразно предполагаемите му предпочитания. Лека-полека

започна да ѝ се струва, че живее с младежа. Тя се уединяваше във въображаемото прелюбодеяние.

Зебрата отново се опита да я накара да разиграят открояващи се епизоди от съвместния им живот, но Камий прояви слаб интерес. Предпочиташе да се рее в блънувания наяве, където Бенжамен се явяваше ту в ролята на чаровния принц от Спящата красавица, ту като Жерар Филип във „Фанфан Лалето“. Припомняше си първите девически трепети, без да я е грижа за сладникаво-романтичната окраска на душевните ѝ състояния. Наташа и Пол заемаха вече само страничните резервни столчета в нейното съзнание. Без свян изоставяше маската си на майка, за да се върне към моминските си черти. По дяволите семейството, плътта ѝ жадуваше опиянението на младежките страсти — в цветни кадри, с трещящи гръмотевици в небето при всяка целувка и притреперване на мигли в синхрон с ударите на сърцето.

В началото на тяхната любов Зебрата успяваше да разтупква сърцето ѝ, ала ходовете, с които се опитваше да съживи отминалото време, вече ѝ изглеждаха просто жалки. Какъвто си беше чешит, той си оставаше приятен компаньон за подслаждане на делника; но за голямата игра тя вече разчиташе на Бенжамен.

Само че в час вълнуващият младеж оставаше невъзмутим пред влудяващите ѝ премени, докато повечето от учениците ѝ направо си гълтаха езика ведно с теоремите. Камий се изтощаваше в догадки относно причините на тази апатия. Хетеросексуалността на Бенжамен, без да е агресивна, не пораждаше никакви съмнения. За миг приписа липсата на плам на буржоазната му сдържаност, която озаптява поривите му, после ѝ стана обидно. И бележките на Бенжамен рязко паднаха. Свикнал да пребивава във висините, той заподозря своята учителка, че се е оплела в таблицата за умножение, и преспокойно взе да я поправя пред всички. Три пъти Камий трябваше да преглътне пред целия клас срама, че е допуснала несправедливост. От страх да не би нейното стадо математици да надуши маневрите ѝ край Бенжамен, тя реагира в обратна посока. Бележките на ученика Ратри навлязоха в период на силна инфлация. Но без да издребнява относно ненадейното си надценяване, той се въздържа да ги оспорва.

Та така водеше Камий глухата си партизанска война, без да забелязва, че от ден на ден отчаянието все по-силно завладяваше

Зебрата.

Брачната любов е риба, пълна с кости, мислеше си Гаспар. Негодна за ядене, чиста илюзия, мираж, но толкова възвишен — така да се каже, синтез на красотата на света.

Липсата на усърдие от страна на Камий го потискаше. Ох, бракът... Имате си любовница, тя слага пердета на прозорците и ето ви с къщовница. Какво поражение! Гаспар затъваше в тъгата си, без да я излива навън. А и кому да се разкрие? На Алфонс естествено. Но какво да му каже? Че бе повярвал, че продължава да вярва в невъзможното: в непогасимата дори от брачната халка страст. Какъв блян, а? Безумен — щеше да си помисли дори приятелят му селяк.

Нотариусът печално насочи цялото си внимание към обичайните занимания: построяването на дървен хеликоптер с Алфонс, разните му там наследства и продажби на имоти и промивките, които предписваше на своя помощник. Не пропусна също така да помогне на дъщеря си „да сложи в ред“ гробището на Санси.

За Наташа бе въпрос на чест да възстановява поне донякъде правдата на това място. От висотата на своите седем години тя смяташе за несправедливо някои гробове да са отрупани с цветя, докато други са изоставени на лишеите и бурените. Затова наминаваше от време на време да разпредели по равно венците и букетите цветя между пансионерите. Съседството на мъртвите сякаш не помрачаваше настроението ѝ. Дори напротив, тази близост я насърчаваше да реди куплети, докато изпълняваше задачата или по-скоро мисията си.

Но този социализъм постмортем не се нравеше на Малбюз, нещо като „момче за всичко“ в кметството, който в известна степен отговаряше и за охраната на гробището. Местните фамилии се бяха оплакали от тези деяния, наречени от тях „подривни“, дори „комунистически“... И Малбюз се бе заклел да спипа анархиста с нож между зъбите, дръзнал да обижда най-почитаните мъртъвци на общината. Неговата ревност идваше оттам, че за да закръгли заплатата си, сам копаеше гробовете. Подмазваше се на заможните верующи с мисъл за бакшиша след полагането на мъртвеца в земята. Така че един ден се скри зад параклиса в гробището и с изненада зърна миниатюрната Наташа наред свещенодейството ѝ.

Изви ѝ ухото, смъмри я грубо и се завтече да заплаши нотариуса, че само да я хванел още веднъж на местопроизшествието, щял да

извика полиция. Зебрата го посрещна на нож и побърза да го прати по дяволите, та хубавичко да го подредят, пожела му да го подложат на содомия или, ако имал предразсъдъци, да му набутат гигантска краставица отзад. Ще спестим останалите любезности. Зебрата лесно се палеше, щом посегнат на отроците му.

Слисан, Малбюз си плю на петите, погнат от нотариуса, размахал ръжена. Така го изпроводи до портата, от където изстреля последен откос не крайно ласкателни епитети по негов адрес. Наташа се смееше и ръкопляскаше. Божичко, колко обичаше този чешит баща си.

И разбира се, тя рецидивира, но този път охранявана от Зебрата. Поеха в утринните мъгли, въоръжени с лопата и гребло, за да направят тоалета на най-запуснатите надгробни плочи. Наташа бе взела дори метална четка, за да освежи епитафите, вдълбани в гранита или мрамора. Уговориха се тя да си свърши работата, а баща ѝ да остане на пост до входа на гробището, та ако Малбюз си подаде носа, да избягат през задната врата.

Наташа ликуваше. Бяха станали в ранни зори, като внимаваха да не вдигат шум. Камий и Лалето още къртеха. Не ги бяха посветили в експедицията си. Това беше тайна, съвсем истинска, само между тях двамата, която ги обвързваше още по-тясно. Зебрата ѝ свари млякото, така де, остави го да изкипи, намаза ѝ две препечени филии с масло и рядък мед, сетне крадешком се измъкнаха, натъпкали джобовете си с провизии за похапване и натоварени със своите сечива. Портата на гробището беше заключена с катинар. Наложиха им се да се прекатерят през оградата, тя стъпи на дланите му и хоп. Щом се приземи на късите си лапки, Наташа се обърна към околните.

— Добър ден на всички — подхвърли тя весело към стелитите.

Изненадан от тази фамилиарност, Зебрата се настани край входа и се престори, че претърсва с поглед местността. Макар отлично да знаеше, че няма опасност Малбюз да се появи в почивния си ден, понеделник. Но Наташа дълго време щеше да запази образа на един съзаклятнически и покровителствен баща. Просто сега той ѝ подаряваше спомен. Всеки отглежда децата си както може.

Гаспар беше профан в изкуството да бъдеш баща, както и в изкуството да бъдеш съпруг. Той импровизираше с надеждата, че един ден все ще заприлича на своите роли.

Но колко тъжен бе нотариусът. Ех, ако Камий... Почти му се искаше вече да не е негова, за да си я възвърне, но тя си му беше жена, при това законна. Имаше дори свидетели.

Русокосото момиче беше красиво като картинка, силуетът му вълнуваше. Зебрата го видя първо наопаки в огледалото на едно кафене. Имаше сини очи на студентка по литература и онова, което разкри в тях, щом погледите им се срещнаха, съвсем сгорещи кръвта му.

Той благоразумно побърза да си плати пакета цигари и на излизане почти се блъсна в късокракото непривлекателно момиче, което разговаряше с нея. Сборът от летата им сигурно не достигаше неговата възраст. Трябва да говореха за своите двацет години още в бъдеще време.

Както крачеше по паветата на улица „Вал дьо Майен“, Зебрата се отплесна към университетските си години в Париж, повече донжуански, отколкото ученолюбиви. По онова време се съвокупляваше със същата пламенност, която други влагат в ритането на футболната топка. Беше убеден и не без основание, че това е единственият спорт, при който човек не се поти напразно. Сетне в живота му се бе появила Камий и той бе открил какво е да обичаш истински. Победен, той се обърна към едноженството, както други се покръстват в религия. Е, разбира се, плътта неведнъж го бе измъчвала оттогава. Случвало му се бе да сваля жени във въображението си и да си доказва, че още го бива за прелъстител, като разтупква сърцето на някоя дама. Но винаги се бе въздържал от действия, за които по-късно би могъл да съжاليا, защото не владееше изкуството да забравя, този начин на раздвояване, когато поверяваш част от спомените си, онези, различните от представата, която имаш за себе си, на друго, не тъй придирчиво „аз“. До този момент бе съумял да държи изкъсо Хораций.

Името Хораций идваше от една особено простодушна дева, която за пръв път бе изпитала трусовете на телесното упражнение заедно с него на задната седалка на една кола по времето преди Камий. Девственицата, швейцарка по рождение, се беше почудила, че възбудата на Гаспар изглежда неконтролируема. И бе стигнала до странното заключение, че мъжкият полов орган ги върши на своя глава, същинско неопитомено, своеволно и упорито животинче. Кое то доказваше, че можеш да си наивен женевец, и пак да се догаждаш за

някои върховни истини. Дарена с голям усет към имената, швейцарката бе кръстила Хораций инструмента на Зебрата. Тя беше отминала, прякорът бе останал.

С ръце в джобовете нотариусът предъвкваше тези сладни спомени, когато чу хихикане зад гърба си. Спря пред някакъв магазин и в отражението на витрината съзря русокосата да прошепва нещо в ухото на приятелката си. Двете се оттеглиха зад една стойка с пощенски картички и си дадоха вид, че ги разглеждат; поне на него така му се стори.

Сякаш възрастта му бе разполовена само от това, че тези новачки в любовта го бяха взели за приемлива жертва. Отново почувства както по онова благодатно време, когато жените още бяха достъпни и той ги опрашваше лекомислено, сякаш никога нямаше да дойде „утре“. Когато на страстта не ѝ пукаше за пясъчните часовници. Ето какво преоткри в очите на русокосата красавица с млади гърди.

Горделивка беше, и кокетка. Как само го задмина, разлюляла задник, истинска кралица! Приятелката ѝ ситнеше зад нея като риба пилот. Двете се изгубиха в тълпата в края на улицата, без да му подхвърлят милостинята на някой поглед. Беше си въобразил всичко. Хихикането не е било за него. Нито пък се бяха спрели пред пощенските картички, за да му подсаяжат, че се интересуват от него.

Разочарован, Зебрата се усмихна горчиво при мисълта за своето пустоглавие. Един поглед на момиче му стигаше, за да го отклони за миг от Камий. Най-великата любов в света на благоволенieto на две сини очи... Хораций е виновен. Сигурно ангелите си нямат Хораций, иначе как биха се възнасяли? Но и въображението е съучастник, щом видиш добре запълнен корсаж, и хиляди желаниа заподскачат в главата ти.

Та така се окайваше Зебрата над бедите на мъжката си участ, когато отново видя русокосата, съпровождана от сянката си. Престориха се, че се прехласват пред някаква витрина, с усмивка в крайчеца на устните и играещ поглед. За да си изясни намеренията им, Гаспар хлътна в една уличка. Но никой не тръгна след него. Засегнат в самолюбието си, той се върна обратно и едва не налетя на момичетата. Една хлебарница му позволи да ги избегне. Купи някакъв сладкиш и излезе. Бяха го отминали и се подхилваха. За да не ги подплаши, пое в обратна посока. Защо да не вземе пак инициативата и да не предизвика

случайна среща в мига, когато те излизат на площада пред кметството. Целият план на града му беше в главата още от дете, знаеше всички преки на пръсти. Тези детинщини бяха разровили дълбоки пластове у него. Не помнеше откога не бе изпитвал такова младежко вълнение.

Засадата бе добре скроена. Ето ги, задават се, както бе предвидил. Блондинката го забеляза, когато той си купуваше вестник от една будка. Пусна му закачлива усмивчица и го стрелна предизвикателно, преди да се настани на една пейка до рибата пилот. Зебрата разхлаби вратовръзката си. Господи, колко е хубаво, когато едно момиче ви вземе за младеж. Ето че любовта му изглеждаше пърхаща, далеч от тежестта на съпружеската страст. Но вместо да направи първата крачка, предпочете да седне на масичка пред едно кафене наблизо, за да я накара да разкрие картите си. Под своя чадър и зад своя вестник Гаспар усещаше сили да изкачи всички върхове на Венера. Съжалението за пропуснатите възможности се смесваше с желанието да опита вкуса на устните на русокосата. За какво му е притрябвало да остава верен на една Камий, която не искаше да го разбере. Пиян бе от сладострастие. И нямаше защо да се насилва, крехката снага на девойчето му въздействаше.

Но когато смъкна вестника си, красавицата бе отлетяла. На пейката една старица хранеше врабците. Той философски изпи едно кафе пред празния стол. Тази история му се стори като пристъп на треска, като младежки полъх. Всъщност швейцарчето бе право: Хораций беше своеволно животинче.

Зебрата бе уморен. Скоро щеше да стане месец, откак се опитваше да разжари страстта между двамата, и непрекъснато се сблъскваше с неохотата на Камий. Устремът му се притъпяваше. Действителността се изплъзваше от неговия контрол. На Камий ѝ беше дошло до гуша от стратегиите му. Вече посрещаше само с враждебност подканянията му да възстановят някоя сцена от любовното си минало.

Покрусен до смърт, накрая Гаспар бе принуден да признае фалита на своето начинание. Навикът го бе надвил. Нямаше да види как любовта възкръсва от пепелищата. Тази мисъл го отчайваше до плач. Чувстваше се унижен от поражението, стъписан пред безвъзвратно погребаната им любов, гневен срещу безсилието си.

В своето обезсърчение Зебрата се насочваше към половинчатите мерки, с които по липса на нещо по-добро повечето мъже се задоволяват, за да запазят семейството си и да залъжат плътските си апетити и жаждата си за силни усещания. С горчивина той вече приемаше примера на онези съпрузи, които си вземат любовница. Вероятно и той щеше да се примири с мимолетните прегръдки от пет до седем, рая на разочарованите съпрузи, които хората прекалено прибързано таксуват като лекомислени. Сбогом, вечна любов. Добър ден, брачни изневери, гардероби, лъжи, водевилен театър, който подобно на клоуните е смешен на сцената и тъжен в живота. И той трябваше да свиква на словесни излияния, които не обещават нищо, на любов с ограничени отговорности, на креватни истории, от които чувството за вечност е прогонено и където вземаш, без наистина да даваш.

С изтичането на седмиците огорчението у Гаспар постепенно се изливаше в искрено желание да се отдаде на някакви напълно тривиални чувства. Повече нямаше сили за възвишени преживявания, дайте му вече само повърхности връзки, които да не изискват нищо от него, да го оставят просто да се отпусне в удобничката посредственост, да му е леко, да сваля мадами безучастно и безгрижно. Да не влага повече сърце — това щеше да бъде девизът му занапред. Само несериозни любовни залъгалки.

Гаспар разлисти тефтерчето си с адреси, за да открие някаква необременителна любовница, на която да се опре като на патерица, за да продължи да крачи до Камий. Няколко имена привлякоха вниманието му. И между тях Матилд Кларанс. Спомни си как един ден не бе успял да забрани на погледа си да занича в деколтето ѝ. Видя я отново седнала с открехнати бедра насреща му в кантората. Тогава бе устоял на нагона.

Зебрата ѝ се обади по телефона. Уговориха се да се срещнат на другия ден по обяд в ресторант. Така и стана. Тя съвсем не беше неприятна за гледане — престорена наивност в черните очи, кокетство в излишък. Храната бе вкусна, но разговорът блудкав. Гаспар прилежно я ухажваше и понеже никой от двамата не виждаше неудобство, решиха да стане още същия следобед у Матилд, в седемнайсет часа. Мъжът ѝ щял да се прибере чак в осемнайсет и трийсет, имаха повече от час на разположение.

Когато Матилд си тръгна, Гаспар си поръча второ кафе и го изпи бавно, с наслада. Ех, щастieto на безцветните приключения... Както се бяха разбрали, в осемнайсет и петнайсет цялата работа бе свършена... Камий бе измамена, а Гаспар плачеше над самоизмамата си.

На излизане от Матилд бе разтърсен от желание за повръщане и парещо разкаяние. Бе извършил страхотния грях да не бъде верен на себе си, или по-скоро да се остави само на себе си, кръстоска между ангел и звяр, забравяйки рицаря на любовта, какъвто се виждаше в бленуванията си. Бе споделил падението на онези съпрузи, които доскоро кореше твърде прибързано. И той бе минал под сатанинската коса на прелюбодейството. Аз също, аз също, повтаряше си зашеметен, че е от същото тесто като другите. Уви не бе успял да се издигне над лепкавата безволева човешка орис. Ах, непосилни възделения по един свят, където човекът ще бъде по-малко роб на своята природа, повече господар на себе си, по-близо до възвишеното. Колко е тъжно да си само като кученцето дакел на педя от земята.

Отвратен, Гаспар се нахока, жигоса сладостта си и с едно телефонно обаждане на Матилд сложи край на всичко помежду им.

Една вечер в блъсканицата на излизане от училище Камий зърна Зебрата, който я чакаше с огромен букет цветя. На майките, дошли да приберат отроците си, направо им призля от завист. Повечето от тях вероятно не бяха виждали цветето от медения си месец. Е, наистина на какво бяха заприличали — пърдят в брачната постеля и не си чистят космите под мишниците.

Гаспар пристъпи към Камий с усмивка и й връчи букета, който тя притисна до гърдите си. Цветята бяха нарочно избрани. После мълчаливо пое ръката й в голямата си длан и така закрачиха под кестените към колата.

Ето това беше нейният Гаспар. Един букет й го беше върнал такъв, какъвто си го знаеше, и изведнъж Бенжамен й се стори безцветен като излинял спомен. Зебрата сигурно е забелязал безполезността на своите исторически възстановки и е осъзнал достойнствата на нежността. Тя го целуна. Замайването бе отминало. Тя щеше да се върне у дома имунизирана срещу прелюбодейски изкушения, да се потопи отново в спокойствието на провинциалния живот, нарушавано единствено от маниите на Гаспар и Алфонс. Готова

бе дори да му върне динамита, който му бе конфискувала, защото се опитваше да бие риба с него в каналите край тях.

Настаниха се в колата на Зебрата. Но вместо да подкара, той извади от джоба си малка седефена кутийка.

— Отвори я — прошушна той.

Камий се поколеба за миг, опасявайки се, че е поредната клопка, сетне откри на дъното много изящни обеци. От десет години не ѝ беше подарявал бижута, защото предпочиташе да влага доходите, или по-точно заемите в дърводелски материали. Прониза я щастлив трепет и я остави в бездънно блаженство.

— Искях за последен път да ти доставя удоволствие, преди да се направим на стари съпрузи — промърмори той, уловил изненадата в очите на Камий.

Сетне ѝ посочи найлонова торба и като субтитри към жеста си я подкани да разгледа съдържанието ѝ. Там имаше половин дузина розови ролки, два чифта амортизирани пантофи, както и изкуствено чене.

— Купих ти и бледовиолетов найлонов пенъоар. Не намерих нищо по-грозно — добави той.

— Но за какво ни е всичко това?

— За да играем на вехти съпрузи.

— Ама каква е тази история?

— Ще пресъздадем разрухата на нашата двойка, за да се отвратим.

Лицето на Камий помръкна попарено. Но Гаспар продължаваше въодушевен от плана си:

— Вече ще ме наричаш „татко“, а аз теб — „майко“, ще стоим с чехли вкъщи, ще те ругая, ще пърдим един пред друг, всяка вечер ще ядем чесън, ти ще си лягаш с ролките, аз ще оставям ченето в чаша вода на нощното шкафче, ще отбягваме да си говорим, дори да се гледаме — ама да, ще сложим телевизора пред леглата, които естествено ще разделим, и ще се опитаем да свикнем.

— Това ли е всичко? — иронизира го тя.

— Да.

— Ами децата?

— Всичко съм обмислил. Инсценировките ще започват след вечерния час, когато Лалето и Наташа си легнат. Ще се заключаваме в

спалнята, ти ще слагаш виолетовия пенъор и ролките, аз ще нахлузвам чехлите.

— Гаспар, откъде ти се е пръкнала тази представа за възрастните съпрузи. Всичко може да бъде и много красиво.

— Да остареем заедно... Каква прелест! Какво поражение, да, да! Според теб защо приказките винаги свършват с: „Те се ожениха и имаха много деца?“ Защото от този момент нататък всичко се разпада. Прегръдките омекват, а целувките скоро замирисват на нафталин. Затова историята спира до събирането на двамата влюбени — за да се скрие тази гадна истина от русите главици, пълни с мечти. Но за нас, Камий, не бой се: ако ме следваш, ще се промушим през дупките на мрежата. Времето няма да ни спипа. Ние ще го надхитрим. Кълна ти се, — страстта ни ще възкръсне.

— Скъпи, тези мизансцени не са любов, а пантомима на любовта, при това напълно безполезна. Не можеш със сила да накараш да избликне едно чувство. Бъди нежен с мен. Говори ми, гледай ме, вместо непрекъснато да си блъскаш ума какъв номер да ми погодиш.

И тя си мислеше за сладостта на думите, които писмено ѝ нашепваше Бенжамен, скрил се зад подписа на Непознатия.

Зебрата преглътна разочарованието си и замълча. Напушен, стисна волана и форсира мотора по целия път до тях. Разцентрованите му жестове и нефокусираният му поглед издаваха неговото огорчение и раздражение. „Това не е любов, а пантомима на любовта“, бе казала тя. Значи Камий не разбираше, че няма силни страсти извън вихъра на играта. Що за лош късмет, мина му през ум, защо ли Добрият Господ не ни е създал, за да изпълняваме пиеси в продължение на седемдесет години, творби наситени, където всяка реплика да е необходима. Понепокосливо от всякога бе решението му да постави на сцената своя брачен живот, да не го оставя да мухлясва зад кулисите.

Вечерта почти не си отвори устата и побърза да се оттегли в спалнята. Измъчвана от цупенето му, Камий изпрати Наташа да си легне, а Лалето остави сам пред някакъв телевизионен сериал. Побърза да се качи при него.

Но още от прага се вкамени. Излегнат на едно от двете разделени легла, Зебрата бе забил поглед, оброчен от рамки без стъкла, в малък телевизионен приемник. На нозете си бе сложил пантофи, на ръцете — протрити ръкавици без пръсти, натъкмил се бе в оръфана жилетка.

Удостои я с милостинята на един бърз поглед, разклащайки ченето в чашата вода; сетне смръкна навътре потеклия — напълно реален — сопол и впи отнесения си поглед без зеници в движещия се телевизионен образ.

Слисана, Камий прихна от луд смях.

Гаспар не отлепи нос от светещия екран. Камий го умолява, заплашва, кипна, но той остана невъзмутим.

— Шът — доверително й прошепушна той, — дъртите двойки не си говорят. Вече нямат какво да си кажат.

Камий повика, повика, па изтощена, реши да си легне.

— Би ли загасил телевизора, моля?

Вместо отговор тя бе удостоена със залп от тлъсти звучни гръдни.

— О, не, престани! Ставаш противен на всичкото отгоре.

— Ей, майко — измуча той, — я ми донеси легена да си накисна краката.

— А шамар не искаш ли?

— Да, чудесно! При старите двойки омразата е трупана десетки години.

— Гаспар, стига! Имам чувството, че сме в някакъв кошмар.

— Хей, майко, я погледни тук.

В чудното прозорче една реклама хвалеше качествата на сутиен и като илюстрация показваше гърди със свършено изваяна форма на звуков фон със съмнителен вкус.

— Това ми припомня доброто старо време — въздъхна той.

— Сексуален маниак.

— Майко, не го вземай от тази страна. Очите ти все още ги бива. Е, зъбите ти, разбира се, за нищо не стават, но затова пък косата ти е естествена. Няма от какво да се оплакваш.

Раздрусана от нерви, Камий си изля цялата злъч, насъбирана от седмици. Отхвърляше целия този театър, с чиято помощ той си бе наумил да обновява брака им. В яда си не му спести нищо:

— Ти всъщност не ме обичаш, обичаш своите измишльотини. И хич не ти пука за нашата любов, използваш я само като средство, за да оцветиш делника. Поне си признай, дявол да те вземе! Говориш за страст, но не ме гледаш с влюбени очи. Нехаеш за желанията ми. И аз имам нужда от мечти, но мечти, които не разстройват всеки миг

живота ни. Искам по някое време от време на време, малко внимание и нежност. И да престанеш с комедиите си. Ясно ли е? Хей, чуваш ли?

Погълнат от телевизионния сериал, Гаспар току разклащаше ченето, гниецо в чашата вода.

— Та ще ме чуеш ли най-после! — кресна тя вбесена.

— Ей, майко, какво ти е, от мензиса ли е, или от секването му?

Без да му мисли, Камий грабна един стол и го тресна по главата с цялата сила, на която беше способна. Беше прекалил. Никога не си бе представяла, че е способен на такова безсрамие.

Но сега той лежеше със затворени очи и разцепена вежда на постелята.

— Гаспар?

Устните и лицето му не помръдваха.

— Гаспар — разтрепери се тя, — престани с твоите игри.

Уплашено топна някакво шалче в чашата с ченето и навлажни леденото му чело.

— Любими, любими — зовеше го тя.

Гаспар постепенно изплуваше от унеса си и когато дойде на себе си, ѝ се усмихна.

— Прости ми — галеше тя окървавените му слепоочия.

— Не се извинявай, любов моя. Трябваше да стигнем дотам. Искях да е пълно отвращението ти към всичко, напомнящо омръзнали си съпрузи, разбираш ли?

Трогната, тя го обсипа с целувки. Тази вечер се любиха, но Камий се почувства самотна в обятията на Зебрата. За да премине прага на оргазма, тя си представи, че е обладана от Бенжамен.

Гаспар чувстваше, че не му приляга да се умилква пред Камий. Хич не го блазнеше щастието, което Камий бе обрисувала пред него. Просто не знаеше как да ѝ обясни, че само чрез играта стига до страстта.

Поведението на Камий го отчайваше. Полите си кърпеше, но безучастно оставяше бракът им да се вкисне. Ако ѝ бе предложил да пребоядисат капациите на Чудната къща, щеше да се съгласи, без да ѝ трепне окото, но госпожата се мръщеше пред голямото освежаване на тяхното четиридесетилетие, сякаш небитието не ги дебне, сякаш не ги пришпорва да бързат да се обичат.

Като подреждаше косите и ноктите ѝ, които тайничко продължаваше да колекционира, Гаспар случайно попадна на страниците, върху които преди петнайсет години Камий бе опитвала новия си подпис на омъжена жена, и се разплака. Пред него беше собственоръчното писмено доказателство за желанието на Камий да стане негова съпруга. Опитите предхождаха с няколко месеца сватбата им. Щастливо време, когато още не бе извършил неблагоприятното да ѝ даде името си. Как сега да надвие опасността — Зебрата беше объркан и забързан. Като дете една хиромантка с мургава кожа му бе предсказала, че няма да стигне до възрастта, известна като трета. Линията на живота му била необикновено къса. Той си мислеше за това всеки божи ден, откакто си беше втълпил, че предусеща смъртта си.

Една петъчна вечер Гаспар тръгна да се поразсее от мрачното си настроение из близката гора в компанията на Лалето. Двамата обичаха да се разхождат надвечер под дърветата. Дялкаха бастуни, изливаха си сърцето, а Зебрата го учеше да отличава гласовете на пеещия дрозд и на славея. Между две откровения баща и син спираха да послушат птиците.

В падащия здрач прекосиха едно бранище, кръстено от Зебрата „Флотската гора“. Според приказките му дъбовете били посадени от Колбер, за да послужат за мачти на френската марина през 2000 година. В този случай поне измисляше само наполовина. Фактът е автентичен, само че се отнасяше за друго находище на дъб, в гората Тронсе. Сигурно това му е било известно, но от продължително повтаряне сам си бе повярвал накрая.

Стъпките им ги изведоха до една поляна. Развълнуван от чувствата, които предъвкваше от началото на разходката, Зебрата неочаквано стисна рамото на сина си.

— Не можеш да си представиш колко много обичам майка ти — изтърси тихо той.

Трогнат, Лалето не знаеше какво да каже. Глухо щастие разтупка сърцето му, ала изведнъж се изплаши дали майка му също тъй страстно обича баща му.

— Това, дете се чува, червеношийка ли е, или сипка? — попита, за да разведри атмосферата.

— Трябва да е сипка.

На връщане хванаха пряко през гората. Мълчаха. И тогава Зебрата си даде сметка, че никога досега не бе говорил със сина си за любовта. Беше го въвел в дърводелството, научил го бе да открива звездите и да разпознава песента на птиците, но бе заобиколил главното. Всъщност дори не знаеше дали на Лалето вече му е време за любов.

Чак пред къщата той се реши — ако ще и смешен да стане.

— Имаш ли косми около чурката?

Лалето зяпна — дали баща му не беше мръднал?

— Да — рече той с голямо снизхождение към клетника.

— Ще видиш, на света няма нищо по-прекрасно от това, да се любиш с жената, която обичаш.

Най-важното беше казано — несръчно, но все пак беше сторено. Зебрата с облекчение влезе в хола и си сипа коняк. Лалето още не знаеше, че дълго щеше да си спомня разходката им из Флотската гора и няколкото думи, разменени пред къщата.

Една сутрин раздавачът звънна и връчи на Камий плик с името и адреса ѝ, написани от ръката на Непознатия. Сърцето ѝ подскочи в гърдите и с пламнали слепоочия тя се измъкна да се уедини в парника на тавана, та спокойно да се наслади на дългоочакваното писание.

Бенжамен, или по-скоро Непознатия, я молеше да облече черната си ленена рокля. Значи бе забелязал нейното залитане по крещящи дрехи и желаше да я върне в правия път. Засрамена, че се е афиширала така, Камий тихичко слезе в спалнята да се преоблече. Докато сваляше блузата, си помисли с горчивина, че Зебрата изобщо не бе забелязал промяната. Сигурно дори не знаеше, че има тъмна ленена рокля.

Само едно напомняне от страна на младежа бе достатъчно, за да съживи всичките ѝ надежди. Вече седмици безплодно се опитваше да възстанови връзката между тях. От това писмо ѝ поникнаха криле.

Натъкмена с черната рокля, тя отиде до лица с автобус. Малката ѝ кола не бе издържала на прегледа, на който я бяха подложили Алфонс и Гаспар.

Още от портала Камий усети как краката ѝ омекват в чорапите. Щом Бенжамен я види облечена така в черно, ще разбере, че е съгласна. Обзета от паника, тя се укри в тоалетната, далеч от погледите. И пред зейналия кръгъл отдушник си даде сметка за

хипнотичното състояние, в което я бе тласнала страстта ѝ. Плътски игри я очакваха след часовете, а Камий бе твърде праволинейна, за да си затваря очите пред последствията от това кривване. То здравата щеше да разтърси нейните диваци. Завиждаше на онези, които умеят да лъжат. Дори и да смогнеше да излъже, то сигурно щеше да задуши щастието ѝ. Освен това ако стигнеше до прелюбодеяние, нямаше намерение да му се наслаждава със стиснати зъби.

Звънецът за началото на часовете отекна из тъжните школки коридори. Време беше. Отвори вратата, решила да се прибере у дома, но едва стъпила в коридора, и чу прекалено познат глас да произнася името ѝ.

Обърна се и се озова пред пъргавия „Камшик“ — така учениците наричаха заядливи надзирател, — изопнат на крехките си крака, та чак адамовата му ябълка изхвърчаше.

Размениха обичайните баналности и надзирателят закрачи до нея като автомат, сякаш невидим ключ внезапно бе курдисал пружините на прасците му. Пътят за бягство ѝ бе отрязан. Ето че съдбата рязко се намесваше в лицето на Камшика, който я изпроводи чак до класната стая, докато хвалеше нейната точност и подчертаваше чувството ѝ за отговорност. Побли се до вратата като портиер и рязко натисна бравата. Принудена бе да влезе под погледа му на добре смазан автомат.

— Оставям ви — пръсна слюнки в лицето ѝ той и затвори вратата зад нея.

Без да вдига поглед, Камий стигна до стола си и седна. Сякаш беше изложена на прицел. Бенжамен вече бе наясно, черната ѝ рокля говореше вместо нея. Бе капитулирала пред него, както си бе със сведени очи. Шушукания изпълниха въздуха, докато на висок глас тя отронваше азбучната броеница от имената на учениците.

— Поарие...

— Тук.

— Ратри... Ратри?

Мълчание, дъхащо на тебешир и черна дъска. Камий вдигна глава към стола, обикновено сгряван от задника на Бенжамен.

Отсъствуваше.

Тя сложи кръстче пред презимето му и довърши проверката.

На другата сутрин Камий намери бележка от Непознатия, която я накара да онемее. Иззад маската си Бенжамен ѝ благодареше, че е

сложила черната си ленена рокля. Значи я бе издебнал въпреки отсъствието си. Трябва да се е бил скрил в някой ъгъл на лицея, за да я види незабелязано. Испита благодарност — беше й спестил два часа сковаващи притеснения.

При втория абзац от писмото му изтръпна. Нарещдаше й да го чака още същия ден в осемнайсет часа в стая номер седем на един хотел, припечелващ от извънбрачни двойки, иначе щял да сложи окончателно край на еднопосочната им кореспонденция.

Този шантаж беше добре дошъл за Камий. Каквато си беше нерешителна, тя имаше нужда някой лекичко да я подбутне, за да направи трудните крачки.

За да потисне избликлалото чувство за вина — защото решението й да отиде вече бе неотменимо, — Камий си скалъпи официална теория, приемлива за една омъжена жена. Внуши си, че щом консумира прелюбодеянието, Бенжамен ще загуби всяка привлекателност за нея. Отиваше на срещата само и само да задоволи желанието му, та после всичко да си влезе в релсите. А и напоследък Зебрата се държеше така, че с нищо не я подтикваше към вярност.

Добре, че същия този ден нямаше да й се наложи да се изправи пред класа на Бенжамен. Преподаваше му само в четвъртък и петък, а седмицата едва бе започнала. Беше й спестено изпитанието на разсъбличащия му поглед, докато шари с тебешир по черната дъска.

В лицея тя се шумугна по коридорите, вдигнала яката на шлифера си, и прекара един час в тоалетната между два урока, за да не се изложи на риска да го срещне. Това укритие й се струваше по-сигурно от учителската стая, където той би могъл да нахълта ненадейно.

В седемнайсет и трийсет Камий взе курс към малкия хотел, чиито открехнати капаци гледаха към една слабо посещавана уличка до гарата на Кавал. На рецепцията се държа несръчно. Страхуваше се да не би да се сблъска със своя месар, прихванал под ръка някое създание с щедра плът. Съдържателят с лъснало от пот теме най-накрая й подаде ключа към рая — за стаята, запазена от Непознатия, — плъзвайки й мръснишко погледче. Тя смотолеви някаква прекалено учтива благодарност, вкопчи се за лепкавото перило на стълбището, изкачи покритите с фасове стъпала и слепешком тръгна по тъмния коридор.

В стаите анонимните двойки пъшкаха, въздишаха, стенеха. Евтините прегради повече усилваха, отколкото изолираха звука. Жуженето беше съпроводено с глухи гласове, чиито искания изглеждаха неутолими.

Смутена от тази симфония от пъхтения и прискърцвания на пружини, Камий най-накрая откри откъде се светва, напъха ключа в ключалката на седма стая и побърза да затвори вратата зад себе си. Никой не я беше видял. В дъното на помещението зад един параван, който някога трябва да е бил бял, имаше биде и все още чиста кърпа.

Изтегна се на леглото и успокои дишането си. Часът бе осемнайсет. Трийсет минути по-късно продължаваше да си е сама на грубата кувертюра. Чу стъпки по коридора. Разнесе се тънък глас, сетне друг, контрабасов. Някаква двойка вероятно криеше тук незаконната си връзка. Влязоха в стаята до нейната, където тя вече губеше търпение, и почти на мига се търкулнаха на кревата.

Изнервена от атмосферата, Камий цялата се бе наострила в очакване. И други минаха по тъмния коридор. Всеки път се молеше да е Бенжамен, но все бяха други безлики любовници, които потъваха в леглата на етажа.

Но ето че нечии стъпки я накараха да застине. Дъските по пода проскърцаха, сякаш някой стъпваше леко отгоре им. Дори ѝ се стори, че различава приплъзването на Бенжамен. Стъпките приближиха. Замряха. Сетне се почука.

— Влезте — треперливо отрони Камий.

Тогава под вратата бе пъхнат плик. Камий стана, взе писмото и трескаво го отвори. Вътре беше написано: „Още не“.

Ситните завъртулки бяха на Непознатия.

На другата сутрин ново писмо помоли Камий да се върне в стая номер седем на съмнителния хотел още същия ден пак в шест.

Като хипнотизирана тя отиде точно на часа. Дребният съдържател, лъснал от възкисела пот, отново ѝ подаде ключа и я остави да се качи сама.

Получи си дозата креватни шумове в тъмния коридор, размина се с една твърде грижливо сресана двойка и хлътна в запазената стая.

Този път нямаше да я сварят неподготвена. Да не си въобразява Непознатия, че ще ѝ се изплъзне пак, без да е видяла влюбената му ученическа мутра. Щом потропа, тя ще отвори врата и ще го сграбчи,

преди да е фъснал. Но докато изчакваше, Камий с носталгия си мислеше за периода, който щеше да свърши с неговото появяване. Анонимните писма щяха да ѝ липсват. Имаше голяма опасност съществуването ѝ отново да хлътне в коловоза на всекидневието, щом я лишат от трепетното очакване всяка сутрин. А и прекалено удобно ѝ беше да знае истинската му самоличност, а той не подозираше, че тя знае.

Поколеба се за миг дали да не избяга, докато е още време, за да продължи романа, който от три месеца придаваше вкус на съществуването ѝ, но не желаше да се излага на опасността да престане да получава писма, ако Бенжамен изпълни закана си. Разбира се, оставаше изходът да го извади от сянката, като му пише, че не е успял да я измами със своята анонимност. Ала в следващите минути ѝ се предоставяше възможност да сложи красив край на цялата история с едно преминаване през леглото, което се надяваше да бъде достатъчно жежко, та да ѝ държи топло на душата, когато стара и сбръчкана си спомня единственото извънбрачно съвокупление в живота си на омъжена жена — оставаше си решена да скъса връзката им на излизане от хотела.

Дъсченият под на коридора проскърца под леки стъпки. Той беше. Тя сложи ръка на дръжката, решена да се намеси, ако отново понечи да изчезне. Той спря и замря. Изминаха няколко секунди. Камий не издържа, рязко отвори вратата и се озова лице в лице със съдържателя, по-лепкав от всякога, който подменяше изгорялата крушка на една долнопробна плафониера.

Вцепенена от срам, Камий изломоти нещо и му затръшна вратата под носа. Хвърли се на леглото да си събере мислите и дъха, но изведнъж дръжката на врата се раздвижи.

В рамката се появи Непознатия, скрит под качулка — вероятно така смяташе да запази тайната на своята самоличност. Това внимание трогна Камий и Бенжамен ѝ се стори още по-вълнуващ. Той протегна мълчаливо ръцете си в ръкавици и покри очите ѝ с черна превръзка, потапяйки я в пълен мрак. Едно по едно, сладостно бавно копчетата на роклята ѝ поддаваха. Тръпнеца, Камий се остави да я разсъблече до голо. Сетне той свали ръкавиците си и погали бедрата ѝ. Най-последно чувстваше красивите ръце на Бенжамен върху тялото си, изследваха я

внимателно с върха на пръстите си. Той безмълвно я покриваше с безкрайни трепетни ласки.

Камий понечи да свали дрехите му, но той ѝ даде да разбере, че сам ще се справи. И отново я отблъсна, когато се опита да го привлече върху гърдата си. Тогава тя разбра, че Бенжамен иска да избегне всеки контакт, който би позволил да го идентифицират. И примирено се отказа от гальовните си пориви.

Любиха се два пъти по начин, слабо препоръчван от мисионерите. С цената на опасни конвулсивни акробатики и двамата достигнаха стратосферата на седмото небе, без нито за миг Бенжамен да легне върху Камий. Дяволът сигурно се е наслаждавал.

Заситена, тя го чу как слага дрехите си и пъргаво се измъква. След тази телесна схватка вече знаеше, че не би устояла на изкушението, ако отново я призове. Готова беше сто пъти да понесе мръснишките намигания на съдържателя и мръсотията на седма стая, за да изпита отново сладострастието на тези слепи прегръдки. Тя свали превръзката от очите си и навлече роклята си.

Камий откриваше една втора Камий Соваж, дълго държана в заповед. За първи път се откъсваше от конвенционалната представа за своето съществуване. Изпитваше възхитително чувство на свобода, което далеч надхвърляше свободното разполагане със собственото тяло. Изведнъж светът ѝ се струваше по-широк. Камий с ужас установяваше, че все още е неизследвана, в известен смисъл девствена. Досега бе изпълнявала от себе си само онова, което ѝ указваха съчинените от други партитури, без да дръзва да пристъпи отвъд страховете си. Вече жадуваше да импровизира живота си.

Още на другата сутрин едно анонимно писмо предложи на Камий среща в кафене „Запад“, бара, където дебютантите в любовта идваха да си гугукат след училище. „Ще ме познаете по червения шал“, пишеше Непознатия.

Без никакво колебание Камий пое натам десет минути преди посочения час. Искаше ѝ се да сподели с Бенжамен промените, които се извършваха у нея.

В приповдигнатото си настроение тя закачливо се усмихна на някакъв младеж по улиците, което никога преди това не би дръзнала да стори, и паркира близо до бара. Решена бе отсега нататък да живее

дръзко, да е на „ти“ със страховете си. По дяволите плахостта, дето възпираше желанията ѝ.

Пристигнала на местоназначението, тя претърси с поглед масичките пред кафене „Запад“. Няколко госпожички примираха пред публика от настъпателни наперени хлапаци. Но ни Бенжамен, ни червен шал. С нехаен вид тя бутна остъклената врата и си проправи път сред клиентите, които се наливаха и празнословеха за достойнствата на местния футболен отбор. Очите я засмъдяха от никотиновия дим, тя премигна и едва не се задави.

Червеният шал беше там, вееше се на врата на Зебрата, който, изглежда, я очакваше. Усмихна ѝ се притеснено свойски и несръчно скован, ѝ кимна за поздрав.

За миг Камий си помисли, че е отворил писмото на Непознатия и е дошъл вместо Бенжамен. Но той я гледаше с такова явно смущение и с толкова необичайна за него неловкост, че тя с ужас проумя — вече не беше игра. Тя наистина имаше среща със Зебрата.

Блъсна я вълна от срам, зашемети я, почти изгуби свят. Чувстваше се гола, обругана, изнасилена, напълно изобличена. Зебрата знаеше — и съвсем основателно — причината за присъствието ѝ в бистрото. Знаеше, че му беше изневерила тялом и духом. И фактът, че му е сложила рога със самия него, не променяше нищо — освен това, че с едната ръка бе прибрал онова, което бе загубил с другата. Отмаляла, тя се стовари на стола пред своя внезапно узаконен любовник. Червен като рак, Зебрата на един дъх изпразни чашата си и дълго мълча посрамено, без да смее да срещне погледа ѝ.

Значи цели месеци, без да знае, се беше гримирала и тъкмила само за него, както не беше правила от петнайсет години насам. Със своята игра на прозрачни огледала, позволила му да я дебне незабелязано, да ѝ пише, без да е разпознат, и да я люби инкогнито, Зебрата бе успял да съживи тяхната спечена от годините страст — защото от началото на това приключение Камий си бе мислила за Непознатия всеки божи ден. Той вече населяваше сърцето ѝ, също както Зебрата в началото на брачните им несгоди.

Замаяна от дълбочината на двусмислицата, Камий си спомни своето отчаяние, когато Гаспар бе отишъл в измамата си дотам, че да я накара да скъса собствените му писма. Не се бе спрял пред нищо. За миг го заподозря, че е просто измамник, сръчен манипулатор,

неспособен на искрени вълнения. Беше си играл с нея, както паяк с жертвата си, плел бе невидимата си мрежа около нея, вдъхвайки ѝ измамно чувство за свобода, докато всъщност неотклонно я е следял. Много по-късно впрочем щеше да узнае как, докато е бил в Тулуза, е успял да пусне в пощата на Лавал писмото с описание на нейната рокля. Да, демон, но и ангел бе Зебрата за нея.

Камий си въобразяваше, че благодарение на преливащите от внимание послания на Непознатия вече познава скритата същност на неговата личност, вътрешното му лице, без да я осени подозрението, че Зебрата може да се показва в благоприятна светлина в писмата си нарочно, за да я заплени. Двучието му надхвърляше онова, което можеше да допусне. Тя нямаше представа докъде може да го доведе маниакалната му слабост непрекъснато да разиграва театър.

Без предисловия Гаспар поднесе ръката на Камий към устните си. Как да ѝ каже, че е скроил всичко това, защото предчувствал, че след петнайсет години Камий рано или късно щяла да си вземе любовник. И вместо примирено да чака нащърбването на брачния договор, предпочел да изпревари събитията, като ѝ предложи една авантюра, от която и той да се възползва законно.

И ето, Зебрата се надяваше, че днес е съживил страстта им. Но Камий изпитваше разочарование, примесено с горчивина. Ех, нямаше да ѝ е неприятно, ако съблазнителният Бенжамен се бе оказал Непознатия. Съжалението ѝ поутихна обаче, като разбра каква огромна любов изпитва Зебрата към нея. Дори се позачуди, с нотка на гордост, че един мъж може да прахоса по нея толкова енергия, време и находчивост. Поласкана, тя погали дланта му.

Ала Камий дори не подозираше, че е вкусила само ордьовъра от програмата, подготвена ѝ от Зебрата. Сега, когато страстта им бе достигнала небесните сфери, той нямаше да ѝ позволи да изгуби височина.

Като средство за заздравяване на любовта им Гаспар предложи на Камий да спят в отделни стаи. Стъписана от неговото упорство, не ѝ стигна кураж да възроптае. На Лалето и Наташа обясниха, че баща им страдал от безсъние и пречел на майка им, и още същата вечер той пренесе постелята си в стаята за гости на другия край на коридора, но на същия етаж. Та щом на някое от двете гълъбчета му се прииска да

се гушка, само един коридор да го дели от гнезденцето на другото. Но много скоро Зебрата усъвършенства метода.

Беше забелязал, че дъските в коридора не прилепват плътно и под неговата тежест издават звук, който преминава преградите. И стига да наостри слух, Камий щеше да бъде предизвестена за идването му.

Намерението на Зебрата беше да я върне към трепета, разтърсил я, когато в седма стая на малкия хотел за първи път бе чула проскърцването под стъпките на Непознатия в коридора.

Затова през следващите нощи изпита лукаво удоволствие да извлича звуци от дъсчения под. Но Камий не прояви дух на сътрудничество. На лягане си натъпкваше ушите с памук — нахалост отиваха пианистичните усилия на Зебрата в продължение на дълги часове. И страшно се засегна той, когато една нощ влезе в стаята ѝ и я намери блажено подхъркваща — после раздражението му дълго го държа буден.

Чак след седмица Камий склони да отпуши ушите си. Надяваше се, че го е разубедила. Ала едва си бе легнала и проскърцванията започнаха. Тя ядно посегна за памука, но пронизалият я трепет я смути и възпря. В крайна сметка какво толкова щеше да ѝ стане, ако приеме играта на Зебрата. Просто щеше да се престори на заспала, ако той влезе в стаята ѝ — не искаше повече да минава за глупачка.

Той приближи в тъмното вратата на Камий, отдалечи се, подвоуми се и накрая се върна. Валс на колебливостта, това ѝ въздействаше като галещо докосване, плахо и все пак настойчиво. Насладата, която извличаше от очакването, засенчваше дори възделения акт, който впрочем не се състоя — Зебрата рафинира мъчението си дотам, че да се прибере в стаята си.

И така вечер след вечер. До третата или четвъртата Камий все се надяваше, че плътското желание ще надделее у него. Почти десет дни, откак не я бе докосвал. Но си правеше сметката без удоволствието, което му доставяше мисълта, че тя се топи в очакване. Най-сетне я държеше в своя власт и се наслаждаваше, че живее наситено като героите на сцената. За миг поне нямаше за какво да завижда на Ромео. Напред-назад, скръц-скръц по коридора. Седмица след седмица.

Камий все повече се изнервяше. Пропука някъде дървения, а тя мисли, че Зебрата идва, и на два пъти се бе втурнала в коридора, за да се сблъска с празното. Сънувала бе. И понеже Гаспар изрично ѝ бе

наредил да не припарва до стаята на другия — щяло да разруши механизма на подклаждане на желанието, — тя просто се бе върнала обратно в леглото. Пареха я изпепелените вътрешности и желанието да зашлеви Зебрата. И още по-люто му се гневеше, защото се усещаше пленница на сладострастието, което той бе отприщил у нея.

Една нощ Гаспар се приближи до вратата. Озлоблението на Камий тутакси се изпари. Тя спусна клепачи и се опита да успокои дишането си. Хем се надяваше, че той ще се вмъкне до нея в леглото, хем от гордост не искаше да се издаде, че го чака. Но си знаеше, че Зебрата е способен да се оттегли в последната секунда, дори да е вече в стаята ѝ — докато не я прегърнеш, нищо не беше сигурно.

И наистина при първата си поява той прекрачи прага, дълго съзерцава съпругата си и накрая излезе, затваряйки вратата след себе си. Втория път, възмутена и разярена, тя го сграбчи за яката и го изнасили на пода пред леглото.

Впоследствие Камий започна да обмисля ходовете си. Поемаше юздите в ръце и за да му го върне, се разхождаше напред-назад по коридора през част от нощта. Въобразяваше си, че по този начин се надсмива над Зебрата, без да осъзнава, че действа съобразно логиката на пъклената му игра. Той тържествуваше под завивките.

Но ето че една вечер Зебрата не се прибра. В десет часа Камий изпрати Лалето и Наташа да си легнат с успокоителните думи: „Татко предупреди по телефона, че ще закъснее“, но татко не бе благоволил да се обади.

Камий се опита да се залъже с четене, но не успяла да се вгълби в романа, нервно запрелиства от ония, женските списания и току взе да превключва телевизионните програми. За късмет нямаше контролни за проверяване, иначе учениците щяха да си изпатят.

Знаеше, че Зебрата не е нито в болнично легло — биха ѝ съобщили, нито в леглото на някое неустойимо създание — ако имаше метреса, истинска като в театър, не би зарязал дома си без бурно обяснение, или пък би я навестявал тайничко. Далеч по-вероятно ѝ се струваше, че Гаспар си е наумил да я накара да ревнува, и точно това обиждаше Камий.

Но всичко бе съшито прекалено грубо. Зебрата би трябвало да предвиди, че тя ще надуши клопката — прекалено червен бе парцалът, за да се втурне тя с главата напред. Камий се губеше в догадки.

Нямаше намерение да се оставя да я мачкат като восък. Реши да се направи, че нищо не е било, и да не му задава никакви въпроси, когато се върне.

Но призори, когато се върна, Зебрата не изчака да го питат, а се втурна в обяснения. Грубо разбуди Камий в шест и половина сутринта, за да ѝ заяви, че през нощта се бил натряскал до козирката с Алфонс у един негов приятел, татко Жувен, дето сам си дестилирал ракията и по думите на очевидци го бивало в пиенето. Вързал бил кънките още в седем вечерта, та не успял да се пребори с телефона.

— ... Копчетата на апарата дори не улучвах — измуча той.

Камий учтиво го помоли да се разкара и да я остави да се наспи. Той я послуша, но нея естествено повече сън не я хвана. Тази пианска история я бе разтревожила.

На тръгване за училище се отби у Алфонс и Мари-Луиз. Не си бяха у дома, тоест в единствената просторна стая на малката им ферма, но съзря приведените им силуети в зеленчуковата градина. Разсаждаха марули като китайци, прегърбени над оризищата. Картинно ѝ описаха как предната вечер не могли да мръднат, защото една от кравите им се отелила. Значи Зебрата я бе баламосал.

Просто не разбираше защо Гаспар се опитва да крие истината от нея. Толкова ли бе трудно да предположи, че тя ще провери приказките му. Освен ако не целеше точно това — да бъде изобличен, за да събуди ревността ѝ. Идеше ѝ да го хване за яката и да го тръска, докато не си признае какво крои. Сърбеше я езикът да му хвърли в лицето, че не му се е хванала на лъжите и знае, че не е стъпвал у татко Жувен тази нощ, но се овладя. Не ѝ се искаше той да разбере, че е ходила при Алфонс: щеше да е прекалено доволен.

През следващите седмици не му излизаше от устата някаква си Ана, адвокатка, били се запознали неотдавна и често се срещали по служебни обеда. Привлекателна, изваяна, с остър като бръснач ум — Зебрата се прехласваше да описва достойнствата на младата жена. Камий се подсмивваше. Всичко това ѝ се струваше в по-голяма степен измислица, отколкото заплаха. Дори се съмняваше съществува ли такава адвокатка.

За да се увери, тя вдигна слушалката и се обади на Мари, секретарката на Зебрата. Мари би трябвало да е надушила, ако шефът ѝ наистина обядва през ден с Ана.

— Ало, Мари? Тук е госпожа Соваж. Случайно да имате адреса на Ана... адвокатката, която напоследък, изглежда, работи с Гаспар. Бих искала да ѝ изпратя цветя.

— Имате предвид Ана Манкович?

— Да, да — как да запомниш такова презиме...

— Момент, моля.

Значи Ана наистина съществуваше. Вероятно Зебрата се е възползвал от тази делова връзка, за да се опита да събуди ревността ѝ.

Затова не се разтревожи особено, когато на другия ден откри, че нотариусът се бе погрижил да забрави халката си на ръба на ваната, забързан за среща с Ана — поне така ѝ бе казал. Доста грубо скроено. Сега пък тя на свой ред щеше да си поиграе с него, като се престори, че не е забелязала халката. Щом Зебрата се върна, тя отиде да вземе един душ и излезе от банята без никаква забележка. Ликуваше при мисълта, че сега той чака да види какво ще направи. Халката не остана дълго на сапунерката. Явно Гаспар си я бе прибрал раздразнено.

Камий обаче престана да се усмихва в деня, когато Зебрата си науми да революционизира менюто им, под предлог че Ана му била похвалила някаква индокалифорнийска диета. Камий не беше съгласна да храни децата си с гранули за хамстери. Колкото до варената салата, оставена от Гаспар да ферментира, намери я годна само като очистително за котките на Мари-Луиз. Маскарадът бе продължил прекалено дълго. За да постави нещата наясно, тя нареди на Зебрата да покани на вечеря адвокатката зърноядка. Щеше да ѝ забърка помия от намачкани треволяци. Той се измъкна с твърдението, че Ана била в Америка, по-точно в Калифорния, на някакъв „семинар по хранене“, понеже била „почувствала някакъв недостиг някъде“, нали „дух и тяло са неразривни в единния опит“. Откакто се опитваше да ѝ внуши, че има връзка с Ана, Гаспар си правеше гаргара с празни думи и изрази, чийто смисъл му се изплъзваше. И прилежно пърдеше — задържането на чревните газове нарушавало притока на сексуална енергия. Ана му била обяснила всичко с помощта на една трилогия с китайски пословици, подарък от някакъв гуру, който проповядвал в Южен Тибет. С една дума в момента Ана била в Лос Анжелос, където екзалтирано преживяла корени на кактус и ако звездната ѝ тема била благоприятна, можела да мине и тренировъчен курс по оргазъм.

Измислици напълно в стила на Зебрата. Камий се чудеше наистина ли я смята за толкова наивна, та да преглътне всичките му басни. Докато един следобед, отбила се да потърси нотариуса в кантората, иззад затворената врата не я връхлетяха разпасани приказчици за анатомията на Ана. Зебрата и неговият писар Грегоар оценяваха съответните достойнства на задника и бюста на дамата. По едно време Гаспар се сепна и заупреква „гузната си съвест“, както понякога наричаше своя писар, че му припомнял колко скъпа му е Ана. Значи адвокатката, охраняваща се с гранули, не била толкова безобидна. Нещо повече — излизаше, че Зебрата вече ѝ бе оказал известни почести.

Камий успя да прикрие смущението си. Докато се е мислела за по-хитра от нотариуса, той си я бе премятал, както си иска, без дори вече да си прави труд да прикрива играта си.

Само да можеше открито да се обясни с Гаспар, но се страхуваше да не би той да я заподозре в ревност, а не искаше да му дава повод да тържествува. На всяка цена трябваше да запази спокойствие пред Зебрата. При това не беше изключено той нарочно да се е разприказвал за формите на Ана, като е чул кълтящите ѝ в просторното преддверие стъпки. Защо пък Грегоар да не е посветен в играта? Опитът я бе научил, че трябва да очаква всичко от подобна порода животни.

От своето пребиваване в Калифорния Ана донесе подаръчета, които с посредничеството на Зебрата се опита да връчи на Лалето и Наташа, явно с цел да ги опитомява. Засегната от този разбойнически ход, Камий откъсна подаръците, преди да попаднат пред очите на нейните издънки. Колонизаторските набези на натрапницата я бяха извадили от кожата. Наежи се, готова със зъби и нокти да защитава територията си и да брани малките си от чужди влияния. Започна да протака, щом Зебрата отново отвори дума да поканят Ана на вечеря, макар идеята да бе нейна.

Но когато след не едно и две напомняния Камий най-сетне му предложи дата, единствения ден, с който разполагаше в периода на изпитите, той я осведоми, че точно тогава нямало да бъде в Лавал. Имал да урежда някакво важно наследство, та се налагало да остане четирийсет и осем часа в Париж. Диетичното угощение пак бе отложено.

Камий се досещаше, че това пътешествие в столицата не ще да е посветено единствено на подрязване на ноктите на алчни наследници. Да можеше да разбере как стоят нещата, като проследи Зебрата, но бе немислимо да изостави класа си само няколко седмици преди изпитите. А и ако наистина го теглеше да преспи с Ана, рано или късно нейният надзор щеше да се окаже безполезен, ако изневярата вече не бе консумирана. Колкото повече мислеше, толкова по-силно се убеждаваше, че въпросната Ана ще дели една стая с Гаспар, но не за да спести от хотелските си разноски, а за да приложи на практика ония специални курсове по оргазъм.

Пред новото изпитание Камий изпитваше по-скоро умора, отколкото болка. Изтощена бе от режима, на който Гаспар я подлагаше от дълги месеци насам. Преситена от големи чувства, вече жадуваше само за почивка, но си знаеше, че този луд няма да чуе молбите ѝ за примирие. Съпружеският мир бе синоним на поражение за него. Единствено в грохота на битките откриваше мелодията на любовта. А на нея тази позиционна война ѝ бе дошла до гуша.

И все пак в деня на отпътуването му за Париж Камий надигна глава. Щеше да си достави поне удоволствието да не му улеснява задачата. В последния миг му съобщи, че ще го закара до гарата на Лавал. Ако се бяха уговорили да се срещнат там с Ана, щеше да си подари горчивото удовлетворение да ги изобличи. Зебрата горещо ѝ благодари, нямало нужда да си прави този труд, но тя злорадо настоя. Той отстъпи от немай-къде.

Гаспар се опита да се отърве от Камий пред гарата, но тя не се отдели от него чак до купето, оглеждайки на коя ли от пътничките би могъл да смигне многозначително. Но явно Ана не бродеше наоколо. Дарила го с целувката на Юда, Камий скочи на перона и композицията се задвижи.

Тя тържествуваше: щом Ана не се появи на гарата, значи срещата им е била у дома ѝ в Лавал. Това обясняваше притеснението на Зебрата и опитите му да я отпрати.

И наистина Гаспар кипеше от яд във влака. Изобщо не бе имал намерение да ходи в Париж. Наследството бе просто измислица, както и връзката му с Ана, всъщност любовница на Грегора.

Гаспар бе съчинил цялата тази история в отчаян опит да разпали ревността на Камий. За истинска изневяра не си бе помислял от

мимолетната си връзка с Матилд Кларанс. Повече от всякога възлагаше надеждите си на своята съпруга и на това кръшкане гледаше със снизхождението, което се полага на лесно изтриваемите младежки флиртове.

Зебрата слезе от влака на първата гара, в Ман. Прекара нощта в един навяващ тъга хотел и пое обратно към Лавал чак на другия ден, за да спази сроковете на своята лъжа.

Гаспар се надяваше най-сетне да е засегнал Камий. До този момент тя бе оставала неуязвима за всякаква ревност и пасивната ѝ съпротива започваше да го дразни. Но според предвижданията му вече ѝ беше време да се огъне. Мнимата любовна нощ в обятията на Ана би трябвало да си е свършила работата.

На гарата в Лавал нае такси.

— Накъде, господине?

— Санси, Чудната къща, знаете ли я?

— Да не сте нотариусът, дето фабрикува фалшиви пет франкови монети?

И разговорът се завъртя със скоростта на таксито, шофьорът включи брояча, който накрая отчете доста кръгла сумичка. Поласкан заради своята популярност, Зебрата възнагради водача със съответния бакшиш. После тръгна по сенчестата липова алея към къщи. Плътни облаци бяха надвиснали над цъфналите дървета. Отнейде се обади влюбен кос. Но не чу женска да му отвърща.

Гаспар преспокойно изкачи стъпалата до входа. Без да подозира онова, което би трябвало да предчувства, ако бе излят като герой на роман. Но Зебрата притежаваше лекомислието на хората, сътворени от Бога, а не от някой автор.

В преддверието го очакваше писмо от Камий, оставено направо върху плочките.

Гаспар,

Напускам те, защото те разбрах. Напускам те, за да не изпаднем никога до положението на възрастни съпрузи. Напускам те от любов, преди чувствата ни да са се вкаменили в привички. Напускам те, както човек излиза от киното, за да не види смъртта на героя. Напускам те, както

човек се отвръща от тленните останки на любим човек, за да запази спомена за светлия му поглед. Напускам те, защото любовта е поема, а поетите умират млади. Напускам те, защото Ромео и Жулиета не могат да празнуват сребърна сватба. Напускам те, за да те съхраня такъв, какъвто в лудата си красота ми се яви една нощ на стълбището, препасан с пешкир.

Гаспар, никога не ще остареем.

Камий

Камий бе разбрала. И по-безстрашна от самия него, стигаше до дъното на мечтата му, улавяйки го в собствената му примка. Това оттегляне запазваше историята им ненакърнена, извън обсега на времето, а нея избавяше в последния миг от изтощителната корида.

В пълното си объркване Зебрата от първо взе бягството ѝ за хитрост и дори се възрадва, че най-сетне е предприела нещо, за да подклажда техния плам. Но щом хвърли поглед на първия етаж, изтрезня. Стаите на Наташа и Лалето бяха празни, пометени. Ни плюшено зайче, ни учебник, ни гума.

И чак тогава си даде сметка, че преселението на близките му не е шега. Като луд се втурна при Алфонс и Мари-Луиз, преобърна небето и земята, догде не узна, че Камий се е подслонила при възрастната си майка. Само след петнайсет минути тъпчеше изтривалката на тъща си на петия етаж на солидна жилищна сграда в центъра на Лавал. Но напразно натискаше звънеца до счупване и хулеше седемдесетгодишната вещица — вратата остана затворена.

— Камий — виеше той от прага, подплашвайки съседката, която за по-сигурно превъртя още веднъж ключа си в ключалката.

Пред липсата на отговор Гаспар изповяда своето коварство.

— Камий! Не съм аз любовникът на Ана. Тя е метреса на Грегоар. Искях само да те накарам да ревнуваш.

На секундата вратата се отвори. Появи се Камий, очите ѝ хвърляха мълнии.

— Наистина ли?

— Наистина, не е вярно. Цялата тази история е скалъпена от мен.

— Та това е едва ли не по-лошо...

Зебрата нахлу със сила в апартамента, изблъска късокраката си тъща, която с блеене се укри в кухнята, и установи, че децата ги няма. Отдъхна си и се опита да вразуми Камий: но не би. Тя упорито държеше на своето — това било единственият изход, ако наистина желаел да попречи на времето да разяжда тяхната връзка. Мимоходом изплю в лицето му ненавистта си към неговите методи и се закле, че никога повече нямало да се остави да бъде играчка на неговите шеги.

Тогава, изчерпал всички други средства, Зебрата откряна сърцето си, сам повярвал в разиграваната роля:

— Запитала ли си се поне какво ме е тласнало по този път? Защо не се поколебах пред нищо? Защото преди шест месеца те видях бездиханна в болницата и разбрах, че трябва да бързаме да се обичаме, преди смъртта да ни раздели. От онази вечер, щом заспиш, си мисля, че очите ти няма вече да се отворят, щом тръгнеш нанякъде, се опасявам, че те виждам за последен път, непрекъснато усещам, че животът ти се крепи на косъм. Впрочем известно ли ти е, че колекционирам твои нокти и коси, за да съхраня доказателство за престоя ти на земята? Знаеш ли защо направих оловна отливка на дланите ни? За да останат слети завинаги.

Камий слисано отстъпи, а той тържествуваше въпреки сериозността на положението — най-после бе разкрил картите си и чувствата, с които се напомпваше от месеци. Вече непоклонимо вярваше в своя персонаж, обладан от мисълта за смъртта. Но сега трябваше да отиде докрай в разкритията си, за да убеди Камий. Понякога честността е най-ловкият ход. С красноречието на адвокат, който защитава собствената си глава, той продължи своята тирада:

— Запитвала ли си се защо ти разиграх такава комедия? Защото на четиридесет години всички двойки си омръзват. Огледай се около себе си. Само с изключителни мерки можехме да успеем там, където всички останали се провалят. Хвърлих всичко в играта, за да се опитам да отменя правилата на действителността и да наложа своите. Направих каквото можах, та животът ни да стане трепетен като на героите от театъра, романите и киното. Камий, бих искал да те срещна в пиеса на Шекспир и да умра с падането на завесата, та никога да не напусна сцената. Можеш ли да ме разбереш? Не умея да те обичам по друг начин. Прости ми неловките ходове. Не разполагах с никакъв модел за подражание. Аз ли съм виновен, че нашата култура не

предлага пример на мъж, повторно завоювал жена си — издекламира той и се задави в сълзи.

Риданията му попречиха да стигне до дъното на признанията си. Не спомена чувството си за поражение и амбицията си да превърне семейния им живот в шедьовър. Не каза ни дума за сковаващата неудовлетвореност от това, че няма особен талант.

За миг Камий остана безмълвна, разтреперана, покосена от вълнение. За първи път Зебрата се разкриваше докрай със страховете и раните си. Господи, само колко я обичаше! Но в същото време я обземаше и чувство на ужас. Тя се виждаше мъртва в неговите очи. Божичко, колко я плашеше! А и вече бе уморена. Гаспар я изтощаваше.

— Обичаш ли ме още? — попита я той ненадейно със страхотно спокойствие.

— Уви да.

— Ами тогава...

— Ами тогава си непоносим... — прошепна тя.

— И ще можеш ли да живееш без мен? — попита той без хумор.

— Надявам се.

— Е, това ще покаже бъдещето, аз не бих могъл.

При тези думи Зебрата отвори прозореца и се хвърли без никакъв коментар. Камий чу сърцераздирателен вик, последван от глухо тупване, сетне нищо, тишина.

Вцепенена от ужас, Камий бе замръзнала с ококорени очи, вперени в невидим хоризонт. Представяше си потресена лицето на единствения мъж, когото някога е обичала, смазано, пръснато, раздробено, чертите му накъсани и мозъкът изхвърлен край канавката. След малко воят на сирените щеше да изпълни улицата. И смъртта щеше да добие официален, неотменим за хората вид. Тя се сви, сякаш искаше да запази скътана в себе си тайната, която още ги свързваше в последна близост. През главата ѝ хаотично пробягваха мисли за първата им любовна нощ, за думите, с които би трябвало да извести Наташа и Лалето за смъртта на баща им, за двете халки, които вече щеше да носи на пръста си, а отвътре я разкъсваха спазми. Сепна я задгробен глас:

— Ето, виждаш ли, не можеш да живееш без мен.

Тя вдигна глава.

Той беше там, в рамката на прозореца.

Зебрата просто бе скочил на долния балкон и очарован от симулираното си самоубийство, се бе изкатерил обратно по водосточната тръба.

Това вече преля чашата.

Камий не му отправи никакъв упрек. Само учтиво му посочи вратата и се закле да забрави дори буквите на фамилията му, която беше и нейна.

[1] Sauvage(фр.) — див(бел.пр.) ↑

[2] Любовна история (англ.)(бел.прев.) ↑

ГЛАВА 2

*Онзи, който се погубва в страстта си, губи
по-малко от онзи, който е изгубил страстта си.*

СВЕТИ АВГУСТИН

Въпреки своето решение Камий продължаваше да си кара с красивото име на Гаспар Соваж. Нямаше никакво намерение да се връща към моминската си фамилия. Прекалено голямо минало я свързваше със Зебрата, за да си помисли за развод. Но се пазеше да не го вижда.

В самото начало се поддаваше на слабостта да проверява пощенската си кутия след всяко минаване на раздавача. Тайно разочарована, първо видя в мълчанието хитър ход, за да се опита да я спечели отново; сетне се укори, че се хваща на неговата игра, и си наложи относително безразличие.

След кратък възстановителен престой напусна майка си и се установи с децата в малък светъл апартамент, целият в прозорци. Субсидиите, отпускани от Зебрата, закръпваха скромните ѝ доходи. Наташа и Лалето не попитаха нищо, та ѝ спестиха лъжите. Просто осведомиха другарчетата си, че няма да има вече угощения в Чудната къща. Стараеха се да бъдат весели пред майка си.

Камий минаваше курс по превъзпитание. Щяха да станат шестнайсет години, откакто не бе правила крачка без Зебрата, и сега се учеше да ходи сама. Началото бе плахо и отшелническо. След училище бързаше да се затвори вкъщи. Но доста скоро си втълпи, че е свободна. Дори се самозалъгваше, че сама насочва съществуването си, като предприе някои стъпки.

За да ознаменува промяната, Камий повери буйната си коса на някакъв луд самозван фризьор. Резултатът напомняше онези метли, с които домакините чистят нужниците. Но Камий бе предволна — пристъпила бе една от забраните на Зебрата, който смяташе всяка жена

с коса под двайсет сантиметра за плешива и с уклони към лесбийство, с което не проявяваше кой знае каква оригиналност.

Веднъж Камий бе намекнала за някакво по-сериозно подстригване. Гаспар бе побеснял и бе напъхал термометъра в задника си, за да ѝ покаже, че само от мисълта за това го втриса, че всички фризьори били отмъстителни педерасты, заканили се да обезобразят женския род. Всичко бе спряло дотам. Камий не бе рецидивирала. Но сега си въобразяваше, че указът на Зебрата е изгубил силата си над нея. Беше неспособна да види, че продължава да се води по гайдата на Зебрата. Прекалено се бяха слели в брака, та телесното отделяне не можеше да разтрогне и духа им.

След началната еуфория Камий позна празни и мрачни дни. Свикнала с настойчивостта на Зебрата, сегашната му пасивност я огорчаваше.

Чувствуваше се изоставена, беше ѝ скучно. Животът ѝ изглеждаше плосък без измишльотините на Зебрата. Ни полъх фантазия не нарушаваше неговата монотонност. Но в никакъв случай не би се съгласила да попадне отново в ноктите му. Мисълта, че той само това и чакаше — можеше да си обясни мълчанието на Зебрата само с някаква пресметливост, — укрепваше решението ѝ. Предпочиташе да си има работа с по-малокалибрени същества, които не представляваха никаква опасност.

Цяла фауна напираше да нахълта в живота на Камий. Всички останаха на прага. Само Мари, секретарката на директора на лицей, си въобрази, че има достъп до интимния ѝ живот само защото два пъти седмично си разменяха пасове на тенис кортовете. И други хранеха подобни илюзии. С нарастването на техния брой Камий се чувстваше все по-самотна. До деня, в който едно нейно някогашно гадже възкръсна от юношеството ѝ с един развод в актива си и умението да не насилва нещата.

Като двама корабокрушенци те бързо възстановиха сговора си, далеч от погледите на Лалето и Наташа. Пръв той докосна ръката ѝ в един ресторант. Дойдоха им сладостни думи. За миг си повярваха, че навремето не е трябвало да се разделят. Слова жалки, но им се сториха от чисто злато, толкова бяха зажаднели и двамата. Но щом се стигна до леглото, Камий се окопоти и побягна.

В миг бе разбрала, че не може да легне с мъж, който не бленува за нея. Зебрата я подклаждаше и проявяваше като лакмус. Тя се разпознаваше в очите му, слушаше се в думите му, отгатваше се в присъщите му фантазии. Приписваните ѝ от него качества покълваха в характера ѝ, представата му за нея я оплождаше. Стига да ѝ посочеше огъня: „върви“, и тя би минала босонога през жаравата, без да се изгори. На фона на всичко това акробатиките, предлагани ѝ от съблазнителния разведен мъж, изведнъж ѝ се бяха сторили въз блудкави.

Като премисляше случката на спокойно вече у дома, Камий стигна до извода, че никога не би яхнала — ако смее да се изразя така — второкласен кон, за да избяга от тираничния поглед на един мощен любовник, било Зебрата, било някой друг.

Ех, защо Гаспар не бе проявил повече такт при навиването на пружината на тяхната страст... Колко по-лесно би било да изчисти делника от привичките, вместо да прибягва до подобни колкото налудничави, толкова и неефикасни ходове. Като се връщаше назад в паметта си, Камий се почуди колко затворено бяха живели. Освен Алфонс и Мари-Луиз никои общ приятел не ги бе навещавал, за да се оглеждат в погледа му като двойка. Не си бяха изплели от онези връзки с външния свят, които се оказват полезни опорни точки при прекосяване на периоди на брачни бури или отлив на пламенност. Естествено този начин на мислене бе чужд на Зебрата. Но поне би могъл да я запаси с онези щастливи изненади, които вълнуват женското въображение: изневиделица да ѝ предложи любовна нощ в хотел на нормандския бряг или заминал за една седмица, да се върне още на третия ден с огромен букет цветя. Всички онези неща, които, знае се, очароват и най-неромантичните домакини.

Но не, Зебрата не бе съумял да направи нещо такова, че да я развълнува. Същински зубрач, който постига само обезсърчаващи резултати. Покрусата им бе негово дело.

Дълбоко изтерзана, Камий жадуваше само за спокойствие далеч от дивотиите на Гаспар. Да постави дистанция между себе си и света — такава бе програмата ѝ занапред.

Сантименталният ѝ живот бързо се сведе до емоциите, черпени от любовните романи от XIX век, на които се беше нахвърлила както в най-ранната си младост. Всички тези възпрепятствани страсти,

чезнещи от любов буржоазки и напористи съблазнители стигаха на умореното ѝ сърце.

Като се видя сам, Зебрата побърза да определи размера на катастрофата. От изчезналата Камий му оставаха само нокти, коси, флакон парфюм, демодирана рокля, чорапи, запазили в гънките си нейното ухание, писма и снимки, естествено оловната отливка на сплетените им длани, както и един запис от телефонния секретар, на който тя го предупреждаваше да не я чака: „Скъпи, ще се прибера късно тази вечер. Имам родителска среща.“ Бедна, дори оскъдна плячка, пред грамадата любов, пропиляна в тази история. Сто грама нокти... Сто тона мъка го гнетяха, докато бродеше самотен из Чудната къща, която впрочем бе купил, пак за да ѝ достави удоволствие.

Веднъж я издебна пред изхода на лицей „Амброаз Паре“, за да се наслади на красотата ѝ. Но много неща ги разделяха. Повече не повтори... Бедрата ѝ, които си представяше под копринената пола... Мъчението на спомените, заблъскали се хаотично в главата му, адски прибор. Кръшният ѝ стан, белите гърди, мамещи ръката...

Лишен от щастие, Гаспар ослепяваше за красотата на нещата. Слепота от отчаяние. Постепенно изличи цветовете на деня и забрави своите фантазирания. Край на предметите, замислени само за смях. Машината за пушене бе захвърлена на боклука, заряза и дървения хеликоптер и отказа въпреки настояванията на Алфонс да отидат да скопят мъжкия Тракничелюсти, за да отпразнуват Нова година. Дори промивките, налагани на неговия писар, не можеха вече да го разтушат. От месец на месец и без това западналата му кантора съвсем замря. Изглежда, единственото му щастие беше да се съсипва. Братята му — също нотариуси — поеха част от клиентелата, за да остане в семейния скют.

В една неделна утрин, както се шляеше по търговската улица, Гаспар зърна Камий в гръб. Разговаряше с някаква бърлива продавачка на риба, която машинално пригладдаше скаридите си. Внезапна червенина обля лицето му. Той се обърна, загледа я в отражението на една витрина и тогава забеляза, че беше съвсем непознатата жена, само силуетът и косата бяха същите като на Камий.

Случката накара Гаспар да се замисли. Дори за миг забрави океана от печал, в който се давеше от месеци. Изцяло бе в плен на желанието отново да преживее тези няколко секунди болезнено

блаженство. В съзнанието му покълна чудата идея. Бе готов на всичко, само и само да притъпи отчаянието си.

С кичур от косите на Камий той отиде в съответния магазин и купи дамска перука в същия цвят. Сетне грабна ножиците и по снимки криво-ляво я докара да прилича на прическата на Камий.

После посети една млада, известна в Лавал, проститутка и ѝ обясни какво очаква от нея:

— Бих искал да сложите тази рокля, тези чорапи и тази перука, да се парфюмирате от този флакон и да дойдете у дома довечера, към единайсет часа.

— За цяла нощ струва...

— Не, не, никакво намерение нямам дори с пръст да ви бутна. Просто искам да изиграете, че се връщате от родителска среща, сякаш сте учителка. Разбирате ли?

Погледът на момичето доби мекотата на изтъркано кадифе, то се усмихна тъжно и кимна. Да разбира и да дава под наем мечти бе занаятът му. Откак попадна в мрежите на един сводник, много нещастни мъже преспяха с нея. Трябва поне телата да говорят, щом думите стават излишни. Особено онези, нежните думи.

Гаспар се отби да пийне с Алфонс, колкото да замъгли съзнанието си, и накрая се прибра доста на номер. Бе мръкнало.

Камий ще дойде, повтаряше си той на висок глас, за да си самовнуши, после се поправяше. Не Камий, ами „Проститутка, преоблечена като Камий“. Камий, моя любов, моя стара любов...

Както бе намислил, пусна записа от телефонния секретар. Само няколко думи: „Скъпи, ще се прибера късно тази вечер. Имам родителска среща.“

Не беше чувал този глас от... Не може да попречи на сърцето си да заблъска в гърдата му и ободрен от желанието да повярва, се остави на своята лудост.

Дори реши да изненада Камий, като приготви вечеря на свещи. Толкова силна бе възбудата му, че счупи две чаши, докато подреждаше масата. Засуети се трескаво около фрикасетото от заек, любимото ѝ ястие, с което искаше да я угости, запали огън в камината, отново изслуша телефонния запис на фона на гърмяща, та чак стъклата на прозорците се тресяха музика. В миг на парещо просветление отпи

глътка коняк, повтори, обърна шест чаши. Колкото повече алкохол се размиваше в кръвта му, толкова по-сигурен ставаше, че тя ще дойде.

Едва дочака да стане единайсет. Дори взе да се чуди, че Камий още не се е върнала.

— Но родителските срещи никога не свършват преди десет и половина — чу се той да се успокоява гласно.

След още една чаша започна да подозира, че си е послужила с това алиби, за да отиде при друг любовник, този път различен от самия него. Но не свари да пришпори ревността си.

В единайсет и пет вратата се отвори.

Появи се някаква карикатура на Камий. Чорапите ѝ с бримки, косите ѝ лошо подстригани, обемистият ѝ задник изхвъркнал от прекалено впитата рокля, но най-страшното — с усмивката и очите на друга.

— Простете ми — прошепна Гаспар, — предпочитам да вечерям сам. Можете да се приберете. Ето парите.

Момичето опипа банкнотите и изчезна. Дълго време Зебрата не можа да излезе от вцепенението си, всичко се въртеше пред очите му. Не, играта не беше спасение! Не можеш да сглобиш реалността като мозайка. Беше съгрешил от горделивост, както с Камий.

Последвалото тримесечие му се стори низ от смразявания. Постепенно се откъсна от всичко, започна да се топи. Мари-Луиз, която не дръзваше да го гълчи, се опита да упражни някакъв контрол, но той се изхитряше да прескача часовете за хранене, под предлог че коремът му го вкарвал в прекалени разноски. Всяка сутрин се теглеше, за да се увери, че е на път да изчезне, и всяка седмица кантарът му удостоверяваше, че няколко стотин грама от него вече не съществуват.

Преситен от скръб, Гаспар заявяваше на всеослушание, че скоро ще бъде покосен от смъртоносна болест. Беше намразил живота и със зловещо удоволствие учестяваше пристъпите си на кашлица.

Зебрата се стягаше единствено в края на седмицата, когато Лалето и Наташа идваха да бивакуват в някогашната си стая. Мари-Луиз му бе внушила да не издава нищо от истинското положение. Но щом обърнеше страницата на неделята, той веднага се връщаше при своите демони.

Никакво желание вече не го пришпорваше. Галопиращата анемия го успокояваше ден след ден, че ще си умре без бял косъм.

Хиромантката от неговото детство не бе сгрешила. Линията на живота му не бе от онези, които дават право на пенсионна карта.

В една съботна утрин, на осмия си рожден ден, Наташа накара баща си да отидат на пазара в Лавал. Като подарък за празника бе поискала дванайсет букета, сама да си ги избере. Тайната ѝ мисъл беше да украси гробището на Санси. Тази перспектива, изглежда, я очароваше повече от всякакъв друг подарък.

Та в десет часа Зебрата и дъщеря му се отправиха към пазара. Наташа омете цветарката, натовари плячката в ръцете на баща си и изневиделица го попита:

— Защо не живееш вече с мама, щом се обичате?

— Наистина ли мислиш, че ме обича още? — слиса се Гаспар. — Откъде знаеш?

— Знам — просто отвърна тя.

Сетне добави, с поглед към сергията с играчки:

— Ако ми подариш и една маска на Мики Маус, ще ти кажа защо знам.

Зебрата отстъпи пред странното изнудване и купи две маски на нейния идол, едната за нея, едната за себе си. Тя бързо наложи своята върху детското си лице.

— Е, и? — поде Гаспар.

А Мики Маус отвърна:

— Каза ми го костенурката. Знаеш ли, тя ми говори, стига наистина да я слушам.

Смъквайки маската си, Наташа продължи:

— А сега ми кажи истината. Защо вече не живеете в една къща?

След известно време Зебрата прошепушна:

— Мисля, че не може да ме понася, когато играя.

— А пък аз точно обратното. Обичам те, защото си единственият татко, дето си слага маска на Мики Маус.

При тези думи тя го целуна и му лепна другата маска на физиономията. Тази сутрин лавалци можеха да видят баща и дъщеря да сноват из пазара. И двамата имаха смешни глави на мишоци.

Две години изминаха така в някакъв сън. Камий се ограничаваше да обича децата си и да общува с романтичните автори от миналия век. Оставила се бе като угар, не се ангажира с нищо и с никого. Навярно

вкусваше с наслада неподвижността на дните след сътресението, причинено от Зебрата.

За него чуваше само от Лалето и Наташа, които в края на всяка седмица се преселваха у баща си. От предпазливост ги оставяше пред градинската порта и бързаше да си тръгне. Според приказките на децата Мари-Луиз била поела юздите на Чудната къща и се грижела едновременно за Алфонс и за Гаспар.

Пръв Лалето предупреди майка си за влошаването на здравето на Зебрата. „Няма свеж вид“, изтърсил бе той една вечер на масата, сякаш ставаше дума за развалена сардина. Следващата седмица Наташа бе подела същия припев: „Наистина няма свеж вид.“ Камий първо бе свила рамене, както котката издува гръб, и се бе запитала дали Гаспар не симулира, за да се опита да я подмами навън от леговището. Но три месеца по-късно нотариусът продължаваше да не е „свеж“ — би трябвало вече да е гранясал или дори скапан.

Не бе минало и тримесечие от първите забележки на Лалето, когато Камий бе удостоена с посещението на Алфонс. Пристегнат в официалния си костюм, пребледнял, той се задушаваше и дума не можеше да му излезе от устата. Обиколката на яката на ризата му изглеждаше по-малка от тази на врата. Камий го помоли да свали шнура, който му служеше за връзка. И тогава като моряк, изложен на противоположни ветрове, той взе да се мята из хола, разкопчал яката си, давейки се в думи, изхвърляйки нечленоразделни късчета от фрази и току разперваше ръце, сякаш да запази равновесие при въображаемо вълнение.

— Но какво има? — прошепна Камий.

И тогава Алфонс даде воля на отчаянието, което напираше у него. С разкривени от мъка черти той се тръшна на един стол и заплака. Сигурно дълго време бе преглъщал риданията си, за да предложи такава гледка.

Но Камий не бързаше да се плаши. Състоянието на Алфонс не можеше да бъде предизвикано от Зебрата. Нещо се бе случило или трябваше да се случи, някакво страховито събитие, та да изтръгне сълзи от Алфонс, обикновено толкова пестелив на излияния, толкова сдържан.

Като бършеше зачервените си очи, той изплю причината за изненадващото си посещение:

— Болен е, на умирање.

После ѝ објасни, че след едномесечни увещания Гаспар се бил оставил да го прегледа Оноре Вертюшу, сякаш да се подложи на ветеринар било по-безопасно за състоянието му. Зебрата дори бил склонил да отиде в болницата за снимки. Но преди това бил накарал Вертюшу да се закълне, че каквито и да бъдат резултатите, няма да се опитва да го лекува насила. Още чакали лекарската присъда, но състоянието на Гаспар се влошавало от ден на ден.

Ето защо Алфонс ревеше в хола на Камий. Неговият приятел, единственият мъж, който го караше почти да съжалява, че не е хомосексуалист, щеше да се запъти за оня свят, ако жена му не се върнеше при него.

Носната хидравлика си беше истинска наука за Зебрата. С течение на времето той бе усъвършенствал техниките, с които след хранене си промиваше обилно носа.

Та тази вечер Гаспар вкарваше една стъклена пипета в лявата си ноздра, отметнал глава назад в дървения шезлонг на площадката пред Чудната къща. Мари-Луиз привършваше да раздига масата — бяха вечеряли навън, за да се възползват от топлината на захождащия ден, докато Алфонс внимателно пресипваше през фуния водата от гарафата в пипетата. Зебрата гоцаваше обръгналите на тези шумове зрители с гъргорения, последвани от звучни хъркания и бълбукания; накрая изплюваше всичко в специално легенче.

— Ще прочистим ли още веднъж, или е достатъчно? — попита Алфонс с цигара в устата.

С изморен жест нотариусът отхвърли предложението и понечи да се усмихне. Чертите му се бяха смалили през последните две години. Кожата му бе като отесняла дреха. Слънцето бе твърде ниско, за да хвърля сянка, но дори и да сочеше три часа, тя пак щеше да бъде съвсем хилава.

Гаспар се надигна полека, сякаш се опасяваше да не се прекърши, и се подпря на самоделен бастун, нарочно направен прекалено къс, та да се прегърбва. Зад него Мари-Луиз разказваше на Алфонс за някаква добре консервирана от помади племенница. Той си помисли за тъгата, която винаги му е вдъхвала продължената младост.

Когато една жена изглеждаше на два̀сет и пет, а му признаваше гордо, че има десет отгоре, изпитваше усещането, сякаш някаква орисница внезапно му е отнела десетилетие от живота.

Зебрата колебливо се бе насочил към стълбището, за да се оттегли в стаята си, когато стреснато запремига и впери поглед към липовата алея. Безкръвните му устни затрепериха и усмивка, истинска усмивка, от онези, дето избликват от детството, цъфна на тях. Импулсивно се изправи и хвърли бастуна.

Алфонс също се бе обърнал мълчаливо към градинската порта. Бе победил.

Камий стоеше там, натоварена с два куфара.

Забравил действителните си сили, Гаспар се завтече надолу, политна, едва се закрепил и като разпадаща се марионетка се опита да се затича към нея. Веселостта, която вдъхваше сили на този скелет, ужаси Камий. Той буквално ѝ падна в ръцете, опита се да се задържи на крака, засили се да вдига багажа ѝ и накрая отмалял се свлече на тревата. Изплашена, Камий повика Алфонс на помощ. Пренесоха го в спалнята, където си седеше брачното им легло.

Камий поиска да викат лекар, но сякаш възкресен от ярост, Зебрата живо се възпротивил и помоли да ги оставят сами. Алфонс и Мари-Луиз се оттеглиха.

Проснат на белите чаршафи, с които се сливаше, Гаспар трепереше като призрака на Паркинсон. Избухването бе прахосало малкия му капитал от сили. Лежеше там смъртноблед, напред път между небето и земята, но в достатъчно съзнание, за да усеща ледената треска, която го мореше. При всяка въздишка излиташе и малко от душата му. Камий енергично разтри краката му, само кожа и кости, за да улесни циркулирането на ленивата му кръв. Стопли ръцете му, останали без никакво мускулче, навлажни напуканите му устни и притвори очите му, пожълтели като от някакъв очен камък. Сетне се измъкна в една от стаите за гости.

Побягнала бе пред непоносимото. Бе оставила Зебрата напращял от мъзга, а сега го намираще изсъхнало дърво, задушено от бръшлян. Приблужи се към камината, върху която той ѝ се усмихваше в рамка. Снимката трябва да беше отпреди две години. Господи, колко се беше променил. Тя — сякаш се бе събудила в кошмар. Внезапно

проскърцване на дъсчения под в коридора я накара да стаи мълчаливо дъх и да наостри слух.

Въпреки туморите, които изсмукваха и разяждаха тялото му, Зебрата се бе надигнал. Отказваше да абдикира от ролята си на любовник, единствената, която придаваше някакъв смисъл на съществуването му и на евентуалната му смърт. И ето го, същински призрак, влачи се по коридора както преди, за да докаже на Камий, че независимо от своята отпадналост си оставаше мъжът на нейните ноци.

Но тази вечер проскърцванията събуждаха повече мъка, отколкото смут у Камий. Стъпките се поколебаха и спряха. С пресъхнало гърло тя остави снимката на камината, легна на леглото и загаси светлината. Решена бе да изиграе комедията докрай, да се остави да я обладае, ако изобщо успее да я прегърне, да се прехласва сладострастно, дори да стене и вика, за да му помогне да издържи ролята си. Тя смътно се надяваше, че ако успее, този симулиран оргазъм щеше да възвърне вярата на Гаспар в жизнената му сила.

В коридора Зебрата се подпря на рамката на вратата и натисна дръжката. Докато тя поддаваше, той все по-ясно осъзнаваше своята лудост. Никога нямаше да събере достатъчно сили, за да успее да се люби с Камий. Угасналият му член щеше да ѝ разкрие цялата му разруха. Подведен бе от любовния делириум, но ето че сега набеget бе на път да се превърне в поражение. Вече не можеше да се осланя на Хораций като на надежден партньор. Затвори вратата и се заклатушка назад, облекчен от мисълта, че отстъплението му може да мине за маневра, с каквито навремето подклаждаше нощните си експедиции по коридора. Но току преди да влезе в стаята, парещо желание го сграбчи за гърлото. Да се засити с Камий, да се запаси с любов за вечността, защото тази нощ може би бе последната му възможност да отпътува към Китера. Желаяше я тук, на земята и веднага. Толкоз по-добре, ако това го довърши. Предпочиташе да се пресели в отвъдното направо от обятията на жена си, отколкото да се топи сам между чаршафите. Но световъртежът погаси поривите му. Едва се дотътри до леглото и потъна в някакъв хаос, по-близо до кома отколкото до сън.

Под завивките си Алфонс — той не бе набожен — пламенно се молеше и горещо благодареше на бога, което показваше дълбочината на объркването и на радостта му.

Нощта възстанови силите на Зебрата. Още от сутринта той зашари из хола по халат, заврял термометър в ануса, като на всеки три крачки проверяваше инструмента и бързо го напъхваше обратно. Камий още спеше, но раздавачът беше оставил снимките, направени в болницата по съвета на Оноре Вертюшу.

Повелителен надпис забраняваше пликът да се отваря без присъствие на лекар, така че той побърза да го разпечата.

Уви снимките не бяха придружени от никакви обяснения. Налагаше се да чака идването на ветеринарния си лекар, за да узнае с точност степента на увреждане на белите кръвни клетки, които унищожаваша кръвта му. Тревогата му идваше оттам, че вече искаше да оздравее, за да живее с Камий. Успокояваше го мисълта, че занаятът на Вертюшу бе да лекува животни. Предпочиташе да го третират като бозайник, отколкото като разумно същество. Конските церове му вдъхваха повече доверие, отколкото онези, предписвани на закриляните от общественото осигуряване. Но Оноре щеше да наmine чак към десет часа. От нетърпение Гаспар бе грабнал един термометър, за да се опита да изчисли сам какви са шансовете му да живее.

Трийсет и седем и две — неизменно показваше градуираната стълбица. Отсъствието на температура го тревожеше като мълчание, предшествашо битките. Той машинално пъхна стъклената тръбичка обратно в ректума си и се сведе над рентгеновите снимки. За десети път ги изследваше една по една с опипващ поглед. Безпокоеше го някакво бяло петно под лявата му ръка. И се заопипва, докато не си откри отчетлива болка в гърдите. След още няколко секунди и с помощта на въображението си той локализира с точност злокачествения тумор, който според него се хранеше със сърцето му.

Отчаянието го повали на една табуретка. В миг очите му се наляха с кръв от режещата болка. Изквича като прасе и подскочи. Термометърът се бе забил в задника му. Туй подло изненадващо нападение изотзад го побърка. Хвърли се на четири крака на пода освирепял и ревящ като содомизиран лъв. Поразен в най-слабото си място, той дори не успяваше да извика за помощ, когато дочу съннения глас на притеклата се Камий, прогонена от леглото от неговия вой.

Никакво друго обяснение не успя да изкопчи от Зебрата освен жаловито скимтене и упорито навирен към небето пръст. Обраслите му

челюсти бяха склучени в спазъм като при запек. Добре, че Камий бързо се досети за причината на злото. Тя прегледа задницата на Зебрата и установи, че най-лошото е избягнато. Термометърът си бе невредим и тя чевръсто го измъкна от ануса му. Облекченият Гаспар бе отведен в стаята му.

Половин час по-късно пред къщата спря кола. През открянатата врата прокъртя дрезгавият тембър на гласа на Оноре:

— Има ли някой тук?

— Още съм жив, качвай се! — подвикна Гаспар.

Същински динозавър с очила, Оноре изникна на прага, заслонен зад тенекниените си рамки. За разлика от друг път не бързаше да приказва и да ръкомаха; държеше в джобовете ръцете си, които обикновено създаваха впечатлението, че говори с чужди ръце, толкова миниатюрни бяха в сравнение с туловището на собственика си. Камий му предложи чашка, която той отказа, сетне притеснено прочисти гърлото си, за да отложи мига, когато трябваше да започне:

— Минах през болницата. Видях резултатите от кръвта и рентгеновите снимки.

И тогава без заобикалки Оноре изложи своето становище относно рака с думи колкото опростителски, толкова и недипломатични. В името на приятелството хладно обясни на Зебрата, че левкемията била просто приумица на подсъзнанието му — стига да е готов на радикален обрат в мисленето, все още можел да се излекува.

— И не гледам собствения си интерес, защото не аз ще те лекувам — заключи той, гаврътвайки все пак предложената му от Камий чашка.

Все в името на свещеното приятелство Гаспар го нарече долен шарлатанин и беше доста убедителен, защото подозираше, че е прав. Но с красивите си теории Вертюшу бе опропастил шансовете му да задържи Камий. Защото, ако овладееше болестта, тя несъмнено щеше да го зареже отново.

Сдърпаха се. Оноре се заинати и накрая Зебрата му се закле, че ще лепне срамна болест на жена му и филоксера на лозята му. За малко да се сбият, но Оноре сметна, че ще е под достойнството му да удари болен от рак. Предпочете да се оттегли под залп от чуждоземни изрази, навързани без ред и логика, под които обаче прозираше обидното намерение. Щом яростта пробиеше дигите на неговата учтивост,

устата на Зебрата бълваше разни неща на всевъзможни езици, които не владееше, сякаш за да даде по-универсален израз на чувствата, които го разкъсваха.

Известието за левкемия на Гаспар би трябвало да разтърси Камий, ала упованието ѝ в неговата жизнеспособност бе прекалено силно, за да повярва, че някаква си болест може да го повали. По-скоро зелена вейка би се подпалила. А и известието бе прекалено непоносимо, за да бъде чуто. Думата „рак“ премина покрай ушите ѝ.

И понеже Зебрата не бе човек, който ще се остави без борба на рака, тя съвсем искрено реши да се придържа към една не толкова мъчителна официална версия. Явно Зебрата бе болен, но все някак си, дори и с гребане, щеше да се измъкне срещу течението на Ахеронт и да победи страданието си.

— Любими — прошепна тя отнесено, — щом се отървеш, веднага ще си направим любовна среща в седма стая.

Ето как Зебрата разбра, че Камий остава. Значи налагаше се да оздравее. А ако изходът от медицинската битка се окажеше неблагоприятен, той щеше да си мълчи като гроб до края и да отблъсква всички натрапници, които щяха да се опитат да отворят очите на Камий. Ако трябваше да загине, лекомислието на последната им голяма ваканция поне щеше да съответства на сериозността на положението.

Но военните действия едва започваха. Заради Камий той бе готов да се опълчи срещу раково болния, който дремеше у него. Мисълта, че смъртта е загнездена в сърцето му, го изпълваше с въодушевление. Най-сетне изживяваше всеки час с жена си така, сякаш е последният, без да е необходимо да прибегва до измислици.

Досега Гаспар не бе стъпвал в болница. Неговият ветеринар му бе стигал. Та каква бе изненадата му!

Първия път един арогантен професор се опита да го накара да направи стриптийз пред глутница подигравателни студенти. Нотариусът не повярва на ушите си и учтиво възропта. Но понеже не видя очаквания отлив към изхода, той счупи гърлото на една бутилка и я размаха към младоците — а това не можеше да бъде изтълкувано по хиляда начина. Резултатът бе моментален: пехотинците с бели престилки си глътнаха шегите и се оттеглиха по-бързо, отколкото

морето при Мон Сен Мишел. Нямаше рецидиви. Следващите консултации протекоха без зяпачи.

Зебрата изиска също така нещо нечувано, да се обръщат направо към него и да му говорят като на човек със собствено име. Извадени от привичките си, интернистите трябваше да се откажат да приказват за „случая Соваж“ или за болния в трето лице — помежду си и естествено пред самия него. Истинска революция в отделението, започнаха да се обръщат към него с „господин Соваж“, гледайки го в очите! Представете си само, отнасяха се с него така, сякаш не се бе отказал от човешкото си достойнство, прекривайки прага на болницата. Та такива ми ти невиждани и нечувани неща. Дори бе почетен със специално благоволение: да му обясняват лечението, което му прилагаша.

Следващия път той кипна в миниатюрната чакалня на тясното помещение, където облъчваха с кобалт. Наблъскани едни върху други, тъпла прокажени се задушаваша там от много време. Един преждевременен четиридесетгодишен старец лежеше на количка, целите му крака в метастази, а деца без коса стискаха ръцете на майките си, вперили угаснал поглед в това преддверие на смъртта. Не изглеждаха изненадани от гледката пред тях: сякаш никога не бяха виждали друго освен сразени тела.

Та сред тези нещастници, запокитени в геената, висеше и Зебрата от час и половина, когато внезапно стана и за всеобщо изумление влезе в помещението за облъчване, без да са го извикали.

Зад апаратурата трима болнични служители си пиеха кафето и си разменяха разпуснати шегички.

— Какво става? — попита сдържано Зебрата.

— Обедна почивка.

— Тъ, и така ли е всеки ден?

— Не, но другият екип сега е в отпуската.

— Аха, елате, в чакалнята става нещо.

Чиновниците в бели престилки любопитно наизлязоха в преддверието, където ферментираше сместа от отчаяние и нетърпение; но никакво особено събитие не смути безразличието им.

— Нищо ли не забелязвате? — упорствуваше Гаспар.

— Не.

Не бяха видели Двора на чудесата, разкрил се пред тях, не разбираха на какво мъчение подлагаха тази тълпа сенки. Навикът и пресищането с ужаси бяха анестезирали чувствата им. Сърцето им не трепваше вече за ближния. Потресен, неспособен дори да се бунтува, той дълго остана в полусвяст на стола си. Оживя единствено под ласките на Камий.

От две седмици се крепеше на крака чрез нея и заради нея. Камий се отделяше от него само колкото да отиде до банята, до тоалетната или до магазина. Лятната ваканция я бе освободила от професионалните ѝ задължения, а децата се справяха сами, всяко на своя страна. Лалето бе прекосил Ламанша, за да изучи телесните данни на англичанките по време на един „лингвистичен“ престой. Камий държеше да се спазва външното благоприличие. А през това време Наташа въдворяваше справедливост в общинското гробище и се занимаваше във фермата на Мари-Луиз и Алфонс.

Всеки ден Камий направляваше крачките на Гаспар от Чудната къща до болницата и обратно в толкова тясна близост, че граничеше със сливане. И така до вечерта, когато лекарите си наумиха да затворят Зебрата за една седмица: поне така го прие той, когато поискаха да остане осем дни под наблюдение.

В изтощението си Гаспар само формално се противопостави, но затова пък какви ли не ги избълва, когато една брадата болногледачка, явно сексуално комплексирана и неудовлетворена, му изплю в лицето, че жена му не можела да дели с него болничното легло. Камий го удържа, извини, успокои. Този период на наблюдение вече му беше необходим. Болестта се развиваше и открито завладяваше тялото му. Жлезите му бяха набъбнали на бучки. Но именно по същата причина Зебрата се противеше да го отдалечат от леглото на Камий.

Ако следващите нощи щяха да му бъдат последните, той искаше да консумира брака си до дъно. Последно желание, блян на чезнец любовник, който предпочиташе да си затваря очите пред своята импотентност: вече от месец Хораций не отговаряше, като някакъв израстък от миналото, апендикс от време оно.

Изоставен и от Камий, преминала на страната на лекарите, Гаспар бе принуден да се подчини. По халат я изпровождаше с поглед чак докато изчезне в дъното на коридора, когато отекнеше звънецът за края на посещенията. После призрачно бродеше из отделението, преди

да се стовари върху единичното си легло. През порите му се отцеждаха сълзи.

Една вечер Алфонс дойде да прибере Камий от болницата и връчи на Зебрата каквото се бе получило за него по пощата. Сред фактурите и рекламните проспекти имаше едно писмо с английски марки. Лалето най-сетне бе нарушил мълчанието. Камий и Алфонс се оттеглиха след обичайните фрази, избутани от стаята от един заядлив цербер, представил се за главната сестра. Напразни останаха усилията на Гаспар да претрепе главната с обувка — тя излезе победителка.

В колата Камий и Алфонс още продължаваха да се смеят. Как дори и олюляващ се Зебрата успяваше да намери сили да не превива врат пред живота и да войнства срещу тесногърдите? До края щеше да си остане бунтар. Никога нямаше да се примири с похабяването на чувствата от изтичащото време. Всяка сутрин гледаше Камий, сякаш слънцето за последен път изгрява над тяхната двойка. Понеже бе невъзможно да разиграва всеки ден първата им среща, оставаше му този изход, за да пренесе любовта им през времето.

В пощенската кутия на Чудната къща Камий намери друго послание от Лалето, адресирано до нея. Плъзна поглед по него и озадачено го сгъна.

Лалето не бе намерил нищо по-духовито от това, да изпрати писмо на баща си — същото, което Алфонс му бе занесъл, — в което нарочно описваше възхитителния си престой във Великобритания в най-обезпокоителни краски, „за да доставя удоволствие на татко, който обожава силните емоции“, обясняваше й той.

Камий не знаеше, че от месеци Лалето се досеща за фаталния изход от болестта на баща си. В неговите представи това писмо бе нещо като последен подарък, дяволит начин да му каже, че чувства кръвта му в жилите си.

За пример Лалето цитираше на майка си най-успокоителните пасажки: „Попаднах в едно странно семейство. Единствено бащата е маниак по оная част, но успокой се, посяга само на дъщеря си. Добре, че вечер затваря вратата на спалнята си, когато бие жена си, иначе не бих могъл да мигна... Положението се подобрява, вече по два пъти на ден ми дават да ям, а по-големият им син се отказа да ми инжектира хероин...“

Лъжите бяха доста тлъсти, но Камий сметна за по благоразумно да предупреди Зебрата, преди да го е втресло. Тя вдигна слушалката. Не беше в стаята си. Сестрите напразно претърсваха болницата, проверяваха в кухните и оглеждаха парка — ни следа от нотариуса. И понеже бе малко вероятно да е станал невидим, поне в толкова кратък срок, дежурният лекар стигна до заключението, че е избягал.

Полицията го откри чак в полунощ на летище Роаси в неописуем вид, навлякъл шлифер върху пижамата и жив само колкото да се влачи по чехли от гише на гише. Ужасени от смъртника, служителите на една родна компания бяха отказали да му издадат билет до Лондон и незабавно бяха извикали полиция.

Разтърсен от шантавото писмо на Лалето, което, помислил си той, било толкова пресилено нарочно, за да пресъздаде по-пълно действителното отчаяние, Зебрата се бе втурнал към летището с влак и такси с надеждата моментално да отлети за Лондон. Бедата на неговия син го бе накарала да забрави порутеното си тяло. Влюбен бе неистово в синчето си, също както в Камий, неспособен да обича по човешка мяра.

И ако открай време виждаше в Христос нещо повече от обикновен акробат на кръста, то беше заради широко разтворените му ръце. Често си бе мислил какво ли любовно признание би могъл да направи Христос на някоя жена. Ето на такива висоти искаше да прикове веднъж завинаги страстта си към своите.

Но дните му вече бяха преброени.

Един ден, когато Камий се връщаше от пазара, придружена от Наташа, тя намери кратко писъмце от Зебрата:

„Аз съм в манастира «Обини». Ела веднага там, но не ме заприказвай под никакъв предлог.

Твоят любовник.“

Разтревожена, Камий остави Наташа у Алфонс и Мари-Луиз и възможно най-бързо се придвижи до манастира „Обини“. Монахът портиер ѝ потвърди, че Гаспар Соваж наистина се е оттеглил тук.

— Трябва да го прибера у дома, той е много болен.

— Известно ни е — отвърна монахът. — Вашият съпруг ни обясни всичко. Дори ни предупреди за намеренията ви, когато дойдете. Но обръщането му към небето е искрено.

— Към небето ли... — заекна тя, — та той винаги е плюл в съдовете за светена вода.

— Често тежкоболните проглеждат за бога.

— Искам да го видя.

— В момента се моли.

За да си изясни нещата, Камий реши да проникне в манастира, като поиска подслон. В края на краищата изпитанието на болестта може пък да е изместило страстта на Гаспар към Христос, въпреки че не ѝ се вярваше. Единственият духовен живот, за който знаеше, че е способен открай време, бе любовният.

Едва на вечерната служба зърна Зебрата в непривична за него поза: залепил колене на молитвеното столче и смирено свел глава. През следващите два дни не успя да се приближи до него. Той сякаш правеше и невъзможното, за да я отбягва. В трапезарията тя напразно се опитваше със знаци да му привлече вниманието. Манастирският правилник забраняваше размяната на думи и разхождането без работа. А в прекалено кратките свободни мигове той си оставаше неоткриваем.

Камий не се досещаше, че той съвсем не беше осенен свише, ами бе намислил да използва ограниченията на манастирския живот, за да продължи да я наблюдава иззад маската на непознат. А нея принуждаваше да проси вниманието му като влюбено девойче, което отчаяно се опитва да задържи погледа на любимия момък. Този план трябваше да ги отведе отвъд границите, достижими за любовниците от плът и кръв.

Тя прогледна онази сутрин, когато на излизане от служба Гаспар изпусна на земята късче хартия, вперил настоятелен поглед в нея. Тя го вдигна и го прочете на спокойствие в килията си на първия етаж в женското крило.

„Госпожо — пишеше Зебрата, — тази вечер ще дойда в стаята ви, щом удари полунощ. Ще се вмъкна през прозореца с помощта на стълба.“

Значи Гаспар я бе накарал да дойде чак тук, за да ѝ предложи авантюра като от романите. Сърцето ѝ се разтупка — най-сетне се почувства разбрана, за пръв път кроежите на Зебрата откликваха на мечтите ѝ. Той се канеше да използва манастирските правила като забраната, възпрепятстваща пламенната им любов — принцип на всяка

романтична литература, достойна за това име. Принуден да се вмъква при нея скришом, той притуряше тръпка на опасност към нощната им среща. А и това „вие“, и отживелият стил на посланието правеха цялата история още по-сентиментална. Въодушевен при мисълта да изживее няколко мига като в романите, Зебрата не се бе изплашил, че може да изпадне в смешно положение. И на бял кон, като принца от приказките, би отвялякъл Камий, но уви сили нямаше да пришпори коня, метнал избраницата си отзад на седлото.

Преди да се оттегли в килията си, Камий трябваше да изтърпи сеанс песнопения и второ богослужение. Трескава, тя бързаше да се скрие зад дебелите стени и не слезе в трапезарията за вечеря. Опита се да се вгълби в Библията, за да убие някоя и друга минута от часовете, които оставаха до срещата, но очите ѝ само пробягваха по редовете. По едно време се замисли над чудото, което преживяваше: „Четиридесет и една годишна съм, с деца и професия, а в мен бушува пламък, който засенчва трепета на откриващата любовта хлапачка.“ И още по-скъп ѝ ставаше Зебрата.

Когато камбаната на църквата удари полунощ, Камий разтвори капациите и взе да се взира като Стендалова героиня в градината. Сърцето ѝ за малко не изхвъркна, щом различи в мрака крехкия силует, който се придвижваше под дърветата. Минаха още няколко минути, после стълба се заиздига към прозореца. Камий се задъхваше, но стълбата бавно падна обратно на земята и сянката се стопи в нощта. Цели два часа остана да чака, да дебне завръщането на своя любовник, сепвана от време на време от напразни прошумолявания в листака. Накрая бе оборена от умората и заспа самотна, облегната на прозореца.

Призори под вратата ѝ бе пъхнато писмо.

„Любима — пишеше Гаспар, — вече нямам сила да нося стълбата. Елате вие в полунощ в стаята ми. Моят прозорец е третият отляво на първия етаж в мъжкото крило. Стълбата държат в колибата на градинаря.“

Към единайсет часа вечерта Камий крадешком се измъкна от килията си. Трепереше от страх да не налети на някой плешив монах, подгонен от безсъние из тъмните коридори.

Щом премина оградата на зеленчуковата градина, веднага забеляза колибата: но стълбата не беше там. Откри я чак след десет

минути, опряна на един параклис, който реставрираха по онова време, разположен близо до входа на скромната обител.

Нарами стълбата и побягна към мъжкото крило, окъпана от ялната светлина на доста едрата луна. Ужасно се притесняваше: ако някой монах я изненада тук, нямаше да знае как да обясни присъствието си в подобен час и на всичкото отгоре със стълба! А и изобщо не си представяше как би могла да обясни тази история на някой суров отшелник в расо:

„Видите ли, ние с мъжа ми обичаме да се любим по манастири, манията ни е такава...“

Разтреперана от уплаха, забеляза един осветен прозорец. Чака ме, помисли си тя и усети отвътре да ѝ припарва. Опря стълбата до стената и се закатери безшумно, докато в съзнанието ѝ оживяваха сцени от романи. И тъкмо да прекрачи в осветената стая, когато съседният прозорец рязко се отвори и един глас ѝ изшътка:

— Какво правите, нещастнице?

Вледенена от ужас, Камий политна, аха да падне в градината. Но се закрепил, обърна се и позна Зебрата в сумрака.

Сбъркала бе прозореца. В бързината не ги беше преброила, а се бе насочила към единствената процеждаща се светлина от нощна лампа.

За да поправи грешката си, тя се вкопчи в железните куки, придържачи капациите на Гаспар отворени, и с риск да си счупи врата, силно разклати стълбата, направо я отмести. Зебрата ѝ подаде ръка. Тя се приплъзна в стаята, но с несръчно движение събори стълбата в лехите отдолу.

По-скоро мъртва, отколкото жива, тя се хвърли в обятията на Зебрата. Той я запрегръща конвулсивно. И тогава душата ѝ вкуси онуй блаженство, което описват романите от XIX век. Преливащото щастие за миг бе възвърнало прежната сила на Гаспар. Омаяни, те забравиха петнайсетте години брачни търкания, скарването, довело ги до ръба на развода, и страшната болест, която сега заплашваше да ги раздели. Бяха само кипнала страст.

В разгара на действията Гаспар успя някак си да прикрие своята немощ; но трябва да признаем, че пламенността му си беше почти съвсем истинска. Само дето силите жестоко му изневеряваха. Добре,

че замаяната от блаженство Камий не забеляза нищо, та Гаспар умело приписа сдържаността на Хораций на рицарските си чувства:

— Не преди брака, госпожо — прошушна той съвсем на място, в унисон с романтичната старовремска атмосфера, сред която палуваха.

Държеше се като герой, роден от въображението на някой автор, а Камий откликваше опиянено. Нашите две гълъбчета се прехласнаха, гугукаха си реплики от прежни четива. През няколкото часа любовта им се извиси до онова мимолетно съвършенство, което откриваме само в някои творби и в пиесите на Шекспир. Тази нощ те си откраднаха късче от материята, от която е създадена вечността.

Камий запази вълшебен спомен за романтичното приключение, в което за първи път мечтите им се бяха слели.

Следващите дни Зебрата се разлюти срещу Тракничелюсти. Нападеше злокобната двойка, че го била урочасала да се стопи на бавен огън, та да го наследи. Подозираше ги, че се домогват до къщата му не толкова от увлечение по красивите старини, колкото от алчност: открай време, вярваше, че в Чудната къща е скрито съкровище.

Позоваваше се на една местна легенда, според която във времето на Революцията първият собственик Максимилиан д'Ортолан бил заровил в основата на къщата богатството си от златни луидори. В началото на седемдесетте години Зебрата бе подписал договора за покупка с тайната надежда, че стократно ще бъде обезщетен в деня, когато щастливото попадение на кирката ще позлати отново неговия герб. Но за голяма изненада на Камий не бързаше да проучи подземията. Предполагаемото богатство му вдъхваше сигурност. Оценяваше размера му като пряка функция от сумите, които дължеше на кредиторите.

С отминаването на годините и набъбването на пасива той не бе престанал да преизчислява съкровището си. Трябва да посочим, че почти целият доход на Зебрата отиваше за погасяване на най-крещящите му дългове. Едва закрепваше положението и нов пожар избухваше във финансите му. Лекотата, с която прахосваше, можеше да се сравни единствено с бързината, с която Джеси Джеймс вадеше пицова си.

Ето как призрачното съкровище на Чудаците си стоеше зарито в земята, потулено в гънките на мистерията. Но понеже Зебрата отпаднаше от ден на ден и дъхът му все по-трудно си пробиваше път,

той се бе замислил за бъдещето, което вече нямаше да е негово, за Камий, изправена пред необходимостта сама да урежда фактурите и да изплаща данъчните му и други задължения, поемайки изцяло и грижите около децата, и не виждаше друг надежден изход освен съкровището. Скромната заплата на Камий не би стигнала за нищо.

Затова цялата енергия, която все още можеше да си позволи да изразходва, Зебрата влагаше в изследването на основите на къщата. Кантората си вървеше и без него. Двамата му братя и все пак колеги, словоохотливият вулканичен Мелкиор и кекавият работяга Арно, наричан Невестулката, осигуряваха запазването на клиентелата. Гаспар бе мобилизирал своя писар, Грегоар дьо Салини, за изнурителните задачи, с които вече не беше в състояние да се справя. Подпрян на бастуна си, той ръчкаше Грегоар да го дава по-живо с лопатата, а видеше ли го да се помайва, го заплашваше с двойна промивка.

И нещастникът засилваше темпото пред заплахата от посегателство срещу неговия ректум. Само да можехте да видите как тази хилава и скована в корсета на доброто възпитание издънка от голяма фамилия размахва кирката с ръкавици от заешка кожа. Но не се справяше твърде зле за човек, предпочитащ финото бельо пред каменарския чук. Разкопките се местеха от стая в стая. В салона, там, където таванът променя височината си, в изтърбушения под скоро зейна дупка за радост на Наташа, която се опияняваше от всички разрушения. Но Камий, изтощена от нощните бодърствувания около Зебрата, все по-трудно понасяше опустошаването на своя интериор.

Ни следа от съкровище. Докато една петъчна вечер лопатата на Грегоар изведнъж удари в нещо метално. Зебрата изрови една касетка, в която бяха затворени всичките му надежди за материалното оцеляване на неговото семейство. Цялото племе, само без отсъстващия Лалето, както и съюзниците бяха свикани за тържественото отваряне. Грегоар подбра Алфонс и Мари-Луиз и всички направиха кръг.

Наташа озадачено джвакаше дъвка. Свикнала с всекидневните лудости на баща си, тя винаги се бе съмнявала в пророчествата му. Но ето го пред очите ѝ туй тежко и интригуващо ковчеже, извадено от недрата на къщата.

— Виждаш ли, миличко, щом вярваш в съкровища, няма как да не се появят накрая — прошушна ѝ Зебрата от височината на своето кресло.

Изтощен от участието си в работата повече на думи, отколкото на действие, нотариусът беше кацнал за случая върху „един старовремски стол, достоен за трон на някогашните негърски крале“. Сред пълна тишина Грегоар пристъпи към разломяването на касетката. Когато и последният нит се предаде, Наташа зажумяла повдигна капака. Напразно всички притаиха дъх — количеството на луидорите беше минималното, позволяващо употребата на множественото число при по-сетнешните надлежно разкрасени разкази. Но сега-засега две монетки от стария режим се дуелираха върху мухлясалото сукно.

Всеобщото разочарование бе пометено от заразителното въодушевление на Наташа, за която думата „злато“ извикваше образа на пещерата на Али Баба и на испански галеони, погълнати от дълбините на океана. Никой не сметна за необходимо да я извади от заблудението ѝ и за да отпразнуват достойно откриването на съкровището на Чудаците, Зебрата предложи да организират наказателна експедиция с цел веднъж завинаги да отрежат ташаците на мъжкия Тракничелюсти. Беше му се заканил, откакто си бе въобразил, че двойката клюкари разнасят из селото прогнозите за близкия му сетен час.

Въодушевеният от идеята Алфонс изтича да донесе една гигантска ножица, чието първоначално предназначение бе да реже стоманени въжета, та да са въоръжени, в случай че въпросните части на Тракничелюсти се окажат трудни за гилотиниране. Грегоар ръкопляскаше, защото поне този път самият той не беше жертвата. Но жените потушиха кастрационните им тежнения. Под спокойния решителен натиск на Камий, глухо подкрепен от Мари-Луиз, операцията бе отложена за по-късна дата. Зебрата трябваше да се задоволи с бутилка бургундско, за да отпразнуват събитието. Колкото да не е без хич, отпушиха гърлото с щипците, приготвени за скопяването на породата Тракничелюсти.

Единствено Алфонс знаеше тайната на съкровището на Чудаците, но мълчаливо си пиеше виното. Самият той бе заровил ковчежето под една плоча на дъното на ямата, изровена от Грегоар. Беше си обещал, че неговият стар приятел няма да си отиде от този свят, без да е открил легендарните златни монети на Максимилиан д'Ортолан. Ако случайностите на съществуването го бяха поставили начело на значителни спестявания, несъмнено би вложил всичко в

ковчежето, но неспособен да къта пари, Алфонс бе успял да подплати мечтите на Зебрата само с два луидора.

Болестта, която унищожаваше кръвта на Зебрата, вече излизаше победителка. Дъхът му бе станал отровен. На възлестите вкаменелости на стара лоза заприличваха обезформените му, подпухнали от сълзящи тумори крайници. Със сетни сили нотариусът реши да вземе перото. Ударил бе часът да съчини посланието завещание за своите деца.

Скъпи деца,

Умирам, защото не успях да изневеря на майка ви. Повярвайте ми, едноженството пречи на брачния живот. Ако бях имал благоразумието да го карам през просото, несъмнено бих понесъл по-леко и по-сръчно съпружеския си жребий. Пламенната вярност е перверзия, която изкупвам днес.

Не ме следвайте, слагайте рога на своята половинка — това е най-сигурният начин да я запазите. Тогава няма да искате от нея да бъде свършена, като излязла от роман. Съветът на Лафонтен е пълна глупост:

„Любовници, любовници щастливи, тегли ли ви пътят, не стигайте далеч оттука. Един за другото бъдете свят винаги красив, различен винаги и винаги честит. Един за друг бъдете всичко, останалото захвърлете.“

Чиста измама! Това е програма за полубогове, повярвайте ми, изпитал съм го на гърба си. Правете обратното, пътувайте, раздавайте се. Плътските прегрешения обновяват брака, предотвратяват задухата.

Скъпи мои, не забравяйте: умирам, защото не съумях да изневеря на майка ви.

Обичам ви.

Татко

После Зебрата пъкна писмото в плик и помоли да извикат Алфонс. Трябваше да го посвети в един план, предназначен да смекчи неудобствата от смъртта, поне от своята собствена.

Алфонс дълго не можа да дойде на себе си, зашеметен от широтата на замисъла на Зебрата. Не си бе представял някой човек да е толкова луд, че да предизвиква небитието — вярно Гаспар не беше обикновен смъртен.

Вместо да се подготвя за края, нотариусът си бе наумил да организира своето оцеляване в сърцето на Камий. Като напускаше сцената, той изобщо не възнамеряваше да се отказва от ролята си на любовник; а и нямаше ли да продължи да живее в известен смисъл, докато тя го обичаше? Никакво друго посмъртно съществуване не го блазнеше и бе решен да си го осигури, без изобщо да разчита на случайността.

С пълното съзнание колко крехка щеше да стане неговата позиция, щом легне да гние под някоя надгробна плоча, Зебрата бе предвидил в календара посмъртни акции като продължение на операцията по съблазняването на собствената си жена. Особено се страхуваше от нелоялната конкуренция на живите мъжкар и за да ги обезвреди, имаше твърдото намерение да мобилизира неотклонно мислите на Камий.

— Трябва да ухажвам моята вдовица, разбираш ли — прошепна той убедено на Алфонс.

Гаспар вече се виждаше в кожата на един *deus ex machina*, дърпащ конците от отвъдното. Разбира се, смъртта му вдъхваше законен ужас, но тя прибавяше трагично измерение на тяхната история, а това той не можеше да не оцени като автор, загрижен за драматургията на своята творба. Ала за да осъществи плана си, се нуждаеше от съучастник тук, на земята. В противен случай имаше опасност да се случи онова, срещу което винаги се бе борил. Смъртта го тревожеше истински дотолкова, доколкото му отнемаше властта над жената на неговия живот. Съумееше ли да си запази част от нея, дори и с наместник, щеше да издъхне със спокойна душа.

— Алфонс, дай ми това успокоение, стани мой агент на земята... — прошепна с безцветния си глас откъм леглото, където бе подпрян с възглавници.

Алфонс вече бе помагал на Зебрата по времето, когато последният се криеше зад перото на Непознатия, преписвайки писмата му с ученическия си почерк. Понякога сам ги изпращаше от пощата в Лавал и по-специално в оня случай, когато нотариусът бе заминал да

гуляе с колеги в Тулуза. Пак той бе описал роклята на Камий в едно писмо от Непознатия, за да обърка следите. Ала онова, което сега Гаспар искаше от него, бе нещо съвсем различно. Задръжките му идваха от нежността към Камий. Как да направи още по-мъчителен предстоящия ѝ траур!

— Няма да ме изоставиш точно сега, нали? — задави се Зебрата, приковал го с безцветните си очи.

Смутен, Алфонс отстъпи пред настояванията му и се закле да изпълни точно машинацията със закъснител, подготвена от Гаспар. Приятелството им бе достигнало онази крайна точка, когато единият щеше да продължи да живее не само за себе си, но и за другия. Алфонс ставаше изпълнител на последните желания на своя брат по мечти. Тежко пълномощие, което той прие великодушно и неохотно. Смутен, че става призракът на един от най-смайващите любовници на този век, той проникваше в тайните на сърцето на своя приятел.

Зебрата му връчи папката с инструкции, както и документите, необходими за изпълнението на мисията. После му повери писмото до децата:

— Ще дадеш това на Лалето и Наташа, когато му дойде времето.

Последните петнайсет дни на Зебрата бяха втори меден месец за Камий. Гаспар най-сетне се отказваше да ѝ погажда номера и се осмеляваше да бъде нежен. Обграждаше я със зорко внимание. Знаеше, че не му се полага да бъде разсеян, иначе току-виж тръгне неподготвен.

Камий се изпокара със старшите сестри и се хвана за гушата с лекарите, които искаха да го затворят в своите морги за умиращи, но удържа на своето.

Зебрата се настани окончателно в Къщата на чудациите. Страдаше ужасно и се смееше от сърце, сякаш близостта на смъртта го облекчаваше.

Един следобед, когато се бе захванал да учи Наташа да се прехласва по джаз под звуците на допотопен грамофон, Камий влезе в салона. Зебрата тутакси я обгърна с мършавите си ръце и двамата се завъртяха във вихрен танц под една старомодна мелодия. Наташа така и не разбра защо толкова се смути, когато прегърнатите и родители се заплакаха. Тя просто излезе от стаята развълнувана, че е уловила такава близост между две същества.

Когато силите му позволяваха, Гаспар излизаше с Камий да вдъхне уханията на полята и да погледа есента. Една вечер се озоваха в спускащия се здрач, седнали на скалите край реката, която огражда градината им. Зебрата взе ръката на Камий и дълго и мълчаливо я стиска притворил очи.

— Дай ми малко живот — внезапно прошушна той, изплашен да не би неговият да се изчерпи в този миг.

Укротяването не пречеше на Зебрата да си играе с малкото съществуване, което му оставаше. Така в последните си дни създаде противоотрова, способна да лекува съпругите, алергични към мъжете си. Бе приготвил лекарство от отвара от диви цветя. Наташа участва в брането, както и в изработването на последния уред, роден от странния мозък на нотариуса: машина за аплодисменти, съставена от две дървени ръце, свързани в основата чрез здрава панта. Човек може да ги удря колкото си иска, за да акламира актьорите в театъра, без да прегрява дланите си. Камий измайстори кадифени ръкавици, та да облича тези дървени белезници на гала-представленията. По думите на Зебрата апаратът можел да влезе в работа и на духовниците като машина за молене. Две склучени длани в ръкавици от виолетово кадифе...

От своето лондонско изгнание Лалето изпрати второ Писмо на баща си, за да му каже, че неговата кръв не се е охладила, вливайки се в жилите на сина.

В своето съчинение той информираше баща си, че един ден ще стане първият държавен глава на Европа на модерните времена. Нищо по-малко. Беше напълно искрен, защото познаваше баща си, за когото нямаше нищо невъзможно. Дълго бе размислял: заниманията, които му беше предложил съветникът по професионално ориентиране в лицей, му се струваха твърде нищожни. Главен счетоводител? Каква тъга! Виж, харесваше му „длъжността император“ и понеже тронът на Западна Европа бе овакантен, не виждаше никакво неудобство да нахлузи короната на Карл Велики.

В края на писмото Гаспар прочете: „Татко, ще успея, защото се чувствам твой син.“

Посланието оказа значително въздействие върху нотариуса, но не защото го зарадва перспективата да види как Лалето поема съдбините на континента в ръцете си. Хич не му пукаше: а и нямаше

да го има вече на този свят. Неописуемо блаженство му вдъхваше дързостта, с която Лалето прекрочваше границите на разумното. Нямаше да бъде от онези, дето се отказват. На петнайсет години вече обладаваше мъдростта да гледа сериозно на мечтите и с присмех на онова, което страхливците наричат „действителност“. Щеше да тъче живота си с нишката на своите желания.

— Имам син на място! — реवेशе Гаспар на всеослушание.

С този вик Гаспар изразяваше щастието си, че има духовен наследник. Защото през целия си живот самият той бе полагал усилия да се откопчи от предопределения ход на нещата, без да придиря за цената. Отказът му да приеме отслабването на съпружеската страст и болестта му доказваха това. Беше горд, че е успял да предаде основното на своята издънка. Та гените не бяха най-важното. Зад себе си той оставяше духовен брат, почти следовник.

С виковете си Гаспар събра Камий, Алфонс, Мари-Луиз и хилавия Грегора, за да им прочете писмото, макар Лалето изрично да го бе помолил да запази тайната. Но не му беше възможно да крие ликуването си.

Съдбата подреждаше добре неговото сбогуване със света. Вълшебни са понякога миговете, които предшестват смъртта на определени хора. Основните частички от пъзъла на един живот тайнствено напасват в края на играта. Зебрата бе удостоен с едно от тези стечения на обстоятелствата, които не са случайни.

Налагаше се Камий да отиде до Париж по един семеен въпрос. Неин осемдесетгодишен вуйчо бе предал духа си на бога, в когото никога не бе вярвал. Въпросният вуйчо си беше спечелил репутацията на шегаджия с един постоянен репертоар от десетина майтапа, наследени от въображаемия му престой в армията.

Но успокоите се, Франция не бе изгубила с него един от най-заслужилите си граждани. Алпер, защото такава бе името му, се оказал негоден да бъде мобилизиран под знамената през 1913 поради недоразвития си врабешки гръден кош. Но не му било лесно да признае, че се е наливал с чай от 1914 до 1918, докато другарите му излагали мускулестата си гръд на куршумите, та затуй кекавият Алпер започнал да си разкрасява ролята и накрая вече лъжел безсрамно.

— Ех, Вердюн... — въздишал многозначително някъде към 1920 пред танцърките на чарлстон, които примирали пред такава слава.

Сръчно приписвал отсъствието на розетка на бутониерата си на своята скромност, презрително клеймял липсата на смирение у обезобразените и другите там еднокраки, които според приказките му прекарвали по-голямата част от времето си в перчене по булевардите със своите медали.

С годините състоянието му се влошавало. През последното десетилетие, вече твърдо повярвал, че е гнил четири години по окопите в Сома, настоявал да го наричат „Полковник Албер“. Сякаш длъжник на легендата си, още от сутрешната закуска започвал да занимава хората с блестящите деяния, прославили фиктивната му биография. Бил неизчерпаем.

— Миризмата на кръв, нея не можеш забрави...

— Хайде, хайде, господин Албер — отвръщала старата му прислужница, — та по онова време бяхте в Кан.

— Наистина — санаториум... тежка рана, получена при Шмен де Дам. В корема.

И захващал да си разкопчава панталона, за да покаже белега от оперирания си апендикс.

Днес Албер вече го нямаше и тъй като не бе оставил след себе си ни жена, ни дете, бе завещал на своята племенница цялото си богатство: дългове, куфар с облигации от руския заем и най-вече преправените си военни документи, които доказваха бойните му подвизи, както и фалшивия Почетен легион — беше си го подарил за старините. В неделя, ако ревматизмът му не го бе приковал към леглото, той дори се разхождаше два часа с метрото, за да се покаже, пъчейки хилавата си гръд, закичена с розетка.

Трогната, Камий бе приела това жалко наследство. Уговорена бе среща с нотариуса на покойния полковник Албер. Всичко щеше да се уреди с едно прескачане до Париж.

Камий вече тръгваше за гарата, когато на Гаспар му хрумна да я придружи. Тя се опита да го вразуми, прекалената му слабост не разрешавали никакви пътешествия, но той се заинати и понеже часът напредваше, изкопчи да я изпроводи до влака.

Алфонс ги закара със заръката веднага да върне нотариуса в леглото. Камий целуна мъжа си на площада пред гарата, не го остави да излезе от колата и побърза да се настани в едно купе, където се усамоти зад спуснатите си клепащи. От седмици Зебрата поглъщаше

цялото ѝ внимание, не я оставяше насаме със себе си. Имаше нужда да се поогледа в себе си и да даде воля на чувствата, които я разкъсваха.

Дойде ѝ просветлението, че вече нищо не може да накърни любовта ѝ, ала я тревожеше изходът на болестта. Заслепена от своята вяра, тя си внушаваше, че изцелението няма да закъснее, и в някакъв унес зареди молитвите, които изплуваха в паметта ѝ. Думите без усилие ѝ идваха, а не се беше сецала да се моли от детството.

Не повярва на очите си, когато сред реката от лица, изляла се на перона в Париж, зърна Зебрата — чакаше я в началото на композицията, прегърнал сноп цветя. Пътувал бе със същия влак и сега стоеше там, блед и немощен, изгубен във вече прекалено широките за него дрехи.

— Скъпа — издекламира усмихнато той, — честит рожден ден!

Камий се отпусна в обятията му и съвсем лекичко го прегърна от страх да не го счупи. Колко ли обикновени влюбени е трябвало да бъдат претопени заедно, та да се получи такъв любовник, питаше се тя, сгушена на гърдите му.

Датата на собствения ѝ рожден ден бе убягнала от вниманието на Камий. Излизаше, че е станала чужда сама на себе си, че в непрекъснатите грижи около Зебрата сякаш се бе изгубила, черпейки от това отсъствие силата да продължава.

Камий се овладя и се опита да му внуши колко непредпазливо е било да се впуска в това пътуване. Не разбираше, че вместо да го вразуми, тя само засилва радостта му с описанието на всички опасности, на които бе готов да се изложи в името на любовта им. Изчака я да свърши тирадата си, за да я уведоми, че не бил дошъл в Париж само за да ѝ поднесе букет цветя в края на един гаров перон. Идеята му била да отидат да отпразнуват раждането на жената на неговия живот на самото място, откъдето водела началото си тяхната страст.

— И какво ще правим там? — попита тя, отстъпвайки педя от територията.

— В истински декор ще разиграем нашата първа среща.

По-късно Камий се чудеше как се е съгласила да се включи в подобен мизансцен. Нима не беше ясно, че Зебрата се насилваше да се представя за онова, което вече не е.

Преди да се насочат към сградата, където като непознати бяха живели под един покрив, Камий трябваше да се отбие при нотариуса на полковник Албер. Бяха й връчени фалшивите военни книжа и фалшивия Почетен легион. Тя съкрати посещението си заради Зебрата, който губеше търпение в чакалнята.

Докато таксито минаваше покрай двореца Галиера, просторна бяла постройка със строги пропорции, Зебрата прошепна на ухото на Камий, че била кухня, без етажи. Само една огромна спалня, построена през миналия век от един венециански принц, за да подслони любовните си срещи с някаква танцьорка. Впоследствие Камий бе разочарована, като научи, че дворецът Галиера още от самото начало си бил замислен за изложби, но за собствено удоволствие продължи да разпространява версията на Зебрата, която приписваше на някакъв архитект, специалист по старините в столицата.

Таксито спря пред номер 122 на улица „Аса“ — първия адрес на тяхната любов. Пред къщата дълго мълчаха ръка за ръка. Тогава Гаспар намери в паметта си фраза от първите писма на Камий: „Обичам бога, задето те е създал.“ Думи на възрастта на децата им, но все още вярно изразяващи бушуващия в тях пламък.

Влязоха и Гаспар едва се дотътри до последната стълбищна площадка, тежко опрян на Камий. Полузадушен, той я помоли да слезе няколко етажа, за да изиграе появата си. Камий се обърна и изчезна надолу.

Когато се появи повторно, бе станало чудо. Вълнението, че отново ще преживее тяхната среща, че ще се пъкне в кожата на някогашния студент, за миг му бе възвърнало младостта. Е, мършавото му тяло си оставаше подпухнало от метастази, но навирената му глава, блясъкът на погледа му и живият му израз бяха на дваисетгодишен хлапак.

Окрилена от тази метаморфоза, Камий се впусна в първата си тирада, а Зебрата се горещеше като на приемните изпити за Театралната академия, без да го е еня, че изгаря всичките си запаси. Но към петнайсетата реплика отмаля, гласът му секна и той се строполи на стълбището. Камий се втурна. Разтърсван от силни спазми, Гаспар заповръща, сякаш щеше да изхвърли вътрешностите си. Обитателите наизскачаха по вратите си. Какъв е този шум? О, повдигнете му главата. Нищо му няма. Не, не го пипайте. Жан, прибери котката.

Отдръпнете се, трябва му въздух. Това е мъжът ми... Жаклин, сложи децата да спят. Да извикаме ли свещеник? Не, донеси вода. Камий накара да извикат линейка.

Санитарят поиска да откара товара си в една парижка болница, но Зебрата настоя да бъде репатриран в своите земи, щяло да му мине. Едрата банкнота, която Камий се сети да пъкне в джоба на шофьора, го доубеди в правото на аргумента.

Пътуването се стори безкрайно на Камий, която се кореше, че не е прибрала Зебрата по-рано, че е надценила силите му. Но щом зърна своите тополи по алеята от портата до Къщата на чудациите, той се почувства по-добре, сякаш бе видял стари приятели. Пренесоха го в леглото под тревожния поглед на Наташа, притичала веднага, след като забелязала спряната в двора линейка. Камий я отпрати у Мари-Луиз.

— Татко има нужда от почивка...

Зебрата изкриви пресъхнали устни в нещо като усмивка и се опита да поуспокои дъщеря си, като почти конвулсивно стисна ръката ѝ. Забеляза, че замисленият поглед на Наташа се помрачи. Тя целуна баща си и побягна. Когато Мари-Луиз прочете тъгата по сбръчканото ѝ челце, успя да каже само:

— Татко няма свеж вид.

Санитарят се сбогува с Камий. Най-последно тя бе сама със Зебрата в неизразимата близост, която голямата му отпадналост задълбочаваше още повече. Разтърсван от упоритата треска, той изглеждаше по-уязвим и от дете. Затрогна я до сълзи, но все пак намери смелост да го глези до десет часа вечерта, когато смазана се оттегли в стаята си, за да не падне от умора.

Хвърли се както си беше на леглото и часове остана вцепенена в някаква полудрямка. Съзнанието ѝ бе обсебено от миговете екстаз в килията в манастира „Обини“, прииждаха безразборно и други мизансцени на Зебрата. Писмата на Непознатия, седма стая в мизерния хотел, играта им на стари съпрузи, фалшивата му метреса... и онази ноемврийска утрин, когато бе повярвала, че Зебрата я напуска. За първи път мислеше за тези моменти с известно умиление. Ама колко си е блъскал акъла да ги измисля едни такива! Прониза я гордост, че не е от онези, чиято страст угасва от брачна скука. А тя си беше влюбена. Да, дори днес тръпнеше от любов, по-пламенна отколкото в началото

на тяхната връзка. Зебрата спечели облога си. И толкоз по-добре. Нямаше да свършат като някаква двойка изкопаеми.

Останал сам, Гаспар си мислеше какъв номер му е погодил напускащият го живот. Винаги се бе страхувал, че смъртта ще ги раздели, а какво излезе — тя ги бе сближила. Та само болестта му бе върнала жената.

Насред път между живота и отвъдното той прозря истината за нещата. Ах, защо по-рано не ѝ се показах с всичките си страхове и надежди, вместо да се крия зад театрален персонаж. Успях, Камий ме обича, но си отивам. Само да се бях оставил да ме види такъв, какъвто съм си... Всъщност двойките умират от мълчание. Похабяването от времето е само алиби. Защо се осмелих да се разкрия пред нея само веднъж, прекалено късно, когато тръгна да ме напуска? Ех, ако някой можеше да напише биографията ми... Поне като пример за неподражание — към дълголетните влюбени...

Но независимо от тези разсъждения Гаспар отсъди, че не е бил напълно на погрешен път. Може цената на победата му да е висока, но той бе докоснал мечтата си с пръст. А и би ли постъпил по друг начин? Нали усещаше, че живее само когато подменяше дремещата действителност с друга, по-наситена, по-волна за душата. Възнамеряваше да режисира и близката си смърт. Да гори от страст до последния си дъх и да се оттегли като романтичен герой. От това зависеше съвършенството на тяхната история като творение.

Когато удари един часът, Камий дочу шумове в коридора. Последвалите скърцания потвърдиха опасенията ѝ. Със сетни сили Зебрата се бе надигнал, за да разбуди плътско желание у жена си. Ето, пристъпва, търси разхлабени дъски по пода. Любовник, ако ще и призрачен, до самия край. Камий с уплаха усети тялото си да се възбужда мимо волята ѝ. Скърцанията я разжарваха както преди въпреки ужаса на положението. Внезапно Гаспар се препъна и падна.

Камий изхвърча като луда от леглото и изтича в коридора. Зебрата лежеше на пода, облян в студена пот. Притисна го до гърдите си. Подбелените му очи вече гледаха в отвъдното и хлътналите му, сякаш изгризани от страданието устни оставаха открехнати само за да пропуснат последната дума, която бе подготвял от седмици.

„Не ме напускай...“ — бяха последните му думи.

Сетне успокоение се изписа на лицето му.

Първото, което ѝ мина през парализирания мозък, бе, че при липсата на сигурност в съществуването на бога вечността на Гаспар зависеше вече само от любовта ѝ към него.

Още не знаеше какви ги бе намислил Зебрата. „Ще ухажвам моята вдовица“ — прошепнал бе той на Алфонс.

ГЛАВА 3

Няма друга смърт освен отсъствието на любов.

РЪОНЕ БАРЖАВЕЛ

Трупът не се вкочаняса веднага. Камий усещаше главата си куха като празна яйчена черупка, докато завлече Зебрата до още топлото му легло. Хвърли се на гърдите му и зарови лице. Обсипваше го с целувки, разтриваше ръцете му, трескаво се бореше срещу смъртния хлад, който сковаваше безжизнените му крайници. Нежни думи се ронеха от устата ѝ, прощушнат любовен псалм, страстно избликнал химн.

Ни следа от болка. Прекалено рано бе. Просто някаква лудост облъхна мислите ѝ. Лек повей, въздушно течение, което се засили в мрака и вихрушката отвя разсъдъка ѝ за една нощ, последната им нощ. Камий свали роклята си и се приплъзна до тялото на Гаспар. Полугола, легна на гърдите му, нераздвижвани от никакъв дъх, и се опита да сгрее вече пергаментово сухата му кожа. Докосваше дланите му, които никога вече нямаше да сноват по гърдите ѝ, нито да очертават хълбоците ѝ, вдъхваше мириса му, запечатваше го в паметта си за по-късно... когато щеше да се събуди вдовица.

Когато тялото се вкочани и очите се изцъклиха, Камий се откъсна от своя любовник, навлече роклята си и напусна стаята без нито една сълза. После слезе в градината и се заразхожда. Броди така до залязването на луната и омаломощена от неизлелите се сълзи, заспа в любовната беседа.

Слънцето я разбуди към девет часа. Около нея сред дърводелските инструменти на Зебрата бяха разхвърлени дървените му изобретения: машината за аплодиране, машината за пушене... останки от една епоха, потънала в миналото само за една нощ.

В стаята намери онова, което вече не беше Зебрата. Лицето не беше вече истински негово, нито пък на когото и да било друг, по-скоро лице ничие. Бихме казали — на небитието. Тъй безстрастно, тъй спокойно. Представете си море без вълни, та то вече не е море. Също както го нямаше и Гаспар. Липсваше движението.

Камий бе пронизана от болка: нали точно непрекъснатото движение характеризираше Зебрата. Та тази скованост ѝ причини остра мъка, засилена и от усещането, че внезапно са я ампутирали от жизнената ѝ сила. Нямаше го вече Гаспар да я пришпорва в делника.

Но какво е това! През рукналите сълзи Камий забеляза, че Зебрата вече не беше в снощните си дрехи, а в сватбения си костюм, който съхраняваше на тавана. Изумена, тя в миг прозря, че тази мнима агония е просто поредният номер на Гаспар, за да разпалва страстта им! Изпил е сигурно някакъв опиат, за да потисне температурата и сърдечния си ритъм, а през нощта облякъл сватбения си костюм по някаква тайнствена причина, свързана с плана му. Дойде ѝ на ум, че в „Ромео и Жулиета“ Шекспир дава на Жулиета да погълне подобен еликсир. Всички знаем, че в пиесата нещата свършват зле. Несъмнено Зебрата се е погрижил домашните им Ромео и Жулиета да имат не толкова зловещ край. Да, кръвта му щеше да се размрази. Той щеше да се събуди, да я прегърне и целуне, да ѝ прошепне, че всичко е било мизансцен.

Още зашеметена от откритието си, Камий избърса зачервените си от плач очи и първо лекичко, после все по-ядно го заразтърсва.

— Хайде, събуждай се — заповяда тя на Зебрата.

Но той се бавеше да излезе от вцепенението си. Ръцете му бяха студени, а лицето — странно бездушно. Камий не забелязваше, или по-скоро не пожела да види това, заета да подготвя ругатните, с които щеше да го обсипе, само да си отвори спящите клепачи. Та как е възможно някой да си играе така с жена си! Ох, този път нямаше да му се размине лесно! С гневно тръпнещи устни тя чакаше първото му помръдване, за да го нареди хубавичко, когато я стресна тънкото гласче на Наташа зад гърба ѝ:

— Аз му сложих хубавия костюм, та да е по-шик на погребението.

Тогавя Камий разбра, че няма мъка, по-страшна от тази, да видиш любовника си да умира повторно. Лицето ѝ се изкриви.

Заплака.

Наташа се бе вмъкнала в стаята му и с детското си мозъче бе решила да облече елегантно баща си, вече труп. Нали все се навърташе из общинското гробище, свикнала беше с отвъдното. Пред голямото ледено тяло, което бе принадлежало на баща ѝ, една-едничка мисъл ѝ беше дошла на помощ, да заприщи отчаянието: какво ще стане с мама? Трябва да ѝ помогна.

— Не го гледай, вече не е той — прошепна тя.

Но понеже майка ѝ не откъсваше поглед от тленните останки, Наташа добави в прилив на състрадание:

— Искаш ли да му сложа маската на Мишока?

— ... на Мишока ли? — повтори смаяно Камий между две хълцания.

Същия ден под някакъв измислен предлог Камий извика Лалето от Англия. Телефона хич не го бива да съобщава истинските новини. Несъвършенството на апарат, който забравя погледите и предава единствено думите.

Когато Лалето влезе в къщата, майка му го чакаше в дъното на преддверието. Видът ѝ бе толкова напрегнат, че той тутакси разбра — провидението му бе отнело юношеството. Всичко в тази смълчана къща му казваше да забрави своите петнайсет години.

Естествено Камий откри в чертите му Зебрата. Същата дързост в погледа, същото неподчинение в навирената глава. Същият бунтарски дух пред предписанията на съдбата. И съвсем наивно си помисли, че е силен. Инстинктивни думи избликнаха от душата ѝ, от дъното на самотата ѝ:

— Ти сега си глава на семейството.

Думи оловни, които се стовариха върху крехките рамена на Лалето и убиха малкото момче, което още живееше у него. Отведнъж двойно осиротя — от баща и от детство. Усмихна се на майка си, нежно целуна появилата се отнякъде Наташа и в този миг разбра, че не избие ли в разгул, животът му ще бъде само низ от поражения. Тогава си обеща един ден да стане президент на Европейските съединени щати и за да разтуши мъката, пусна един анекдот:

— Знаете ли историята за момченцето, изгубило майка си. Търси я то навсякъде, по улицата, в магазините и като не я намира, пита един полицаи: „Извинете, господине, да сте видели една майка без мен?“

Историята поразведри Наташа. Камий беше слисана, а Лалето си мислеше: „Извинете, господине, да сте видели един баща без мен?“

Мъката му набъбна после, когато остана без свидетели. Той затвори очи и видя цялата дълбочина на катастрофата; но вече за да изплува, съзнанието му подаваше извинения: „Естествено е един баща да си отиде преди своя син... Имам късмет, той би ме засенчвал...“ Какво ли не си внушаваш, само и само да продължиш да живееш?

За Камий погребалната служба бе като някакво връщане на лентата назад. Тя видя църквата да се изпълва с лицата на онези, които бяха прекосявали съществуването ѝ на омъжена жена. Ветеринарят на Зебрата, Оноре Вертюшу, беше дошъл, придружен от съпругата си. И Ана, която я бе влудила от ревност, също беше тук, увиснала на ръката на Грегоар, поне веднъж изневерил на обичайната си сдържаност — подгизнал от сълзи, сякаш се давеше при всяко поемане на въздух. Зад една колона се бе спотаил потният съдържател на хотелчето, където тя бе мамила Гаспар със самия него. Забеляза недалеч делегация от своята математическа паралелка, както и Камшика, енергичния надзирател на лицеза „Амброаз Паре“. Различи Бенжамен, с когото тъй блажено си бе въобразявала, че се люби. Той се молеше за душата на умрелия, без да подозира, че му е слагал рога във фантазията на Камий.

На последната скамейка се гушеха Тракничелюсти. Докачен от присъствието им, Алфонс прошушна на Камий, че тези влечуги били дошли да се уверят с очите си в смъртта на Зебрата. И тогава тя си помисли, че набедената злокобна двойка е била отровна единствено във въображението на Гаспар.

За да е пълна картината, липсваше само някой монах от манастира „Обини“. Дори Малбюз си беше направил труда да дойде, колкото да участва в общата опечаленост. Богомолците представляваха сбирщина от селяци, богопомазани и парвенюта, надошли да полюбопитстват на чуждата смърт. От околните общини се бяха стекли за погребението на онзи, който от петнайсет години бе легендата на Санси. Почти всички местни хорица бяха тук, и шепата първенци на селото. Надут от чиста републиканска гордост, господин кметът си придаваше важност, като пъчеше хилавата си гръд, препасана с лентата на избраник на народа. Той разблъска безцеремонно двете грохнали вдовици, които се силеха да се вкопчат в скамейките на

първата редица, и щом се изложи пред погледите на всички, проля някоя и друга дежурна сълза.

Братята на нотариуса бяха уредили всичко. Камий бе оставена с едничката ѝ грижа — нейната скръб. По време на церемонията Невестулката и Мелхиор поеха ролята на глави на семейството, а Алфонс и Мари-Луиз бдяха над децата.

Камий си даваше вид, че присъства. Но само една случка я измъкна от страданието, в което се вцепеняваше: когато на дъното на паничката за волни пожертвувания зърна една от фалшивите пет франкови монети на Зебрата.

— Свий голямата монета — прошушна тя изненадващо на Лалето.

Сащисан, той не успя да реагира веднага. Не бе свикнал да краде от милостините за църквата. Но щом разпозна оловната монета, я измъкна, а после не можа да сдържи плача си. Това намигване от баща му на собственото му погребение грубо разбуди болката.

Само Алфонс знаеше, че той е пуснал фалшивата монета в паничката. И сега, коленичил в края на скамейката, горещо се молеше на бога да му вдъхне достатъчно вяра, за да доведе докрай посмъртния план на Зебрата.

След като се простиха с покойника, Камий и децата трябваше да изтърпят съболезнованията на присъстващите. На Лалето му мина през ум, че тези десетки ръце, стискани с предизборен плам, бяха добра поличба за политическата му кариера. Скришом благодари на баща си, че му е осигурил тази първа тренировка.

На излизане от църквата Грегoar се приближи до Камий и сред хлипания и призна, че никога не си бил вкарвал през ректума девет литра вода, предписвани от Зебрата.

— Затварях се в стаята си и ги изпивах... — изхълца той и размаза една сълза.

Натовариха ковчега в погребален фургон с тъмни перденца и скоро шествието навлезе в общинското гробище, украсено или по-скоро окепазено от грозни паметници. Кметът импровизира реч за сбогуване с „нотариуса, който бе гордост на Санси“, после хилавият свещеник взе да се дере, за да припомни на богомолците, че са от прах и пак на прах ще станат.

Нещо прободеше сърцето на Камий. Та какво общо имаше всичко това със Зебрата. Никой от ораторите не каза какъв прекрасен любовник беше. Тук погребваха не нотариус, а любовник. Истинската му професия бе да обича жена си.

Свещеникът даде знак да спуснат ковчега и тук стана нещо невиждано — дупката се оказа леко по-тясна, сякаш Зебрата се опъваше да бъде погребан. Алфонс зина. Това не бе предвидено от покойника. В редиците започнаха да клеймят нехайството на гробаря Малбюз.

В този момент Камий срещна погледите на Наташа и на Лалето и тримата прихнаха. Последваха ги само Алфонс, Мари-Луиз и някакъв богомолец с цвилещ смях. Другите застинаха, уплашени да не обидят семейство Соваж. Но много бързо церемонията прерасна в кикот. Най-сетне погребението заприлича на Зебрата.

В Санси дълго време си спомняха за изпращането на нотариуса, който не искаше да се остави да го заровят в земята.

Следващата нощ, докато лежеше сама в двойното легло, което бяха карали да скърца хиляди пъти, в мислите си Камий виждаше не едно лице, а едно отсъствие. Някакво чувство за празнота се разрастваше у нея и когато се опита да си припомни чертите на Зебрата, се изплаши, че ще изчезнат от паметта ѝ. Вече избледняваха и колкото и да се напрягаше, точният им контур все ѝ се изплъзваше. Успяваше да си припомни само силуета му И най-общото от лицето му. Тихото внезапно прошумоляване я стресна, та чак извика от ужас.

Откъм коридора идваха проскърцвания, сякаш дъските на пода отново стенеха. Надеждата разтупка сърцето ѝ — да, той беше. Познаваше стъпките му, напред-назад, напред-назад, и усети прежния смут. Беше се върнал, за да ѝ съобщи, че кошмарът е свършил.

Смачканото лице на Камий проблесна в усмивка. Треперещата стана, пресегна се и отвори вратата. Сигурно мракът го криеше. Светна. Беше сама, отчайващо сама. Камий преглътна болката си. И внезапно разбра причината за заблудата си: скърцанията не идваха от пода, а от дървенията, която играеше под напора на вятъра.

Смазана, Камий затръшна вратата и се хвърли на леглото. Остана така, заровила глава във възглавницата. Увереността, че Зебрата бе опропастил здравето си заради нея, би трябвало да ѝ вдъхне сили. Но

Камий се питаше дали просто не се залъгва самодоволно с тази мисъл, или наистина Гаспар сам бе извикал болестта, която го бе отнесла.

Разкъсвана от съмнения, тя потърси съня, за да загърби действителността и да се отскубне от изкушението за самоубийство. Когато смъртта протяга ръце... Омаломощена от скръбта, тя пропадна в тежко бълнуване и ѝ се яви Гаспар.

Видя го да влиза в стаята, да сяда до нея и да ѝ се усмихва. О, блаженство на стопяващото се страдание, внезапно заситена жажда за нечие присъствие! И тогава усети какво точно означава думата „покой“.

Задъхана и обляна в пот, Камий се събуди в мига, когато той я целуваше по устните. Внезапно изтръгната от съня, тя се опита да се върне в него, за да усети вкуса на устните му, уханието на тила му, топлината на прегръдката му. И вече не се съмняваше, че нейните бълнувания са по-истински от осезаемия свят, когато едно спасително сепване разбуди разума ѝ. Камий осъзна опасността да се подхлъзне по този наклон и сбрала колкото воля ѝ оставаше, запали нощната лампа и се насили да будува въпреки умората.

Сънят щеше да бъде избавление, ако не се страхуваше да не срещне Зебрата. И с широко отворени очи захвана да подклажда паметта си, колкото да успокои временно желанието си да го види, повтаряйки си, че сън и действителност са две илюзии, които не бива да се смесват.

Вперила поглед в мрака, Камий се разхождаше из тайната градина, където бе скътано общото им минало, бягаше от тъгата, опивайки се със спомени. Ето го по време на единствения им престой в Африка, в Сенегал, в оня палат, недостъпен за бедните. Гаспар се бе съгласил на това преселение, в което съзираше всевъзможни опасности, само при условие че предварително изпрати стотици литри минерална вода — „Виши Селестен“. Камий бе отстъпила. Но с това пътешествието не мина без произшествия.

Още от самолета, където се качваше за пръв път. Въпреки цялата суматоха и вой той не успя да издейства да го настанят близо до опашката и остана прав на крехките си крака отзад на пътеката. Камий напразно се опита да го вразуми. Ужасът му от въздушна катастрофа го правеше непреклонен. Смяташе опашката на самолета за по-сигурна: според изчисленията му тя трябвало да остане невредима при

злополука. Когато една стюардеса учтиво го покани да си седне на мястото, той се развика, нарече я бостанско плашило и се укри в тоалетните в задната част на самолета, където остана барикадиран до края на полета, въпреки умоляванията и заплахите на навигационния персонал и за известно притеснение на останалите пътници, защото скоро някои почувстваха нужда да облекчат пикочния си мехур.

Облегната на възглавниците в леглото, Камий си припомни какъв срам бе изпитала тогава и се улови, че се усмихва. Африканските събития продължиха да се разгръщат в паметта ѝ, тя се остави на бликналия смях.

Нападнат от един комар още при пристигането си в Дакар, Зебрата моментално получи фобия към африканските насекоми. Затвори се в хотела и се съгласи да си подаде нос навън само под закрилата на чадър, около който бе закачил мрежа против комари. Същинско розово животинче под похлупак, той невъзмутимо кръстосваше негърските пазари, без да обръща внимание на подигравките и присмехулните подмятания на орляка къдрави деца, който го съпровождаше.

Африканските перипетии трябваше да се разпрострат върху петнайсет дни, а продължиха само два. На четиридесет и осмия час нотариусът изпадна в каталепсия, сразен от чудовищна галопираща уртикария, възпламенила гърлото му. Спешно репатриран във Франция, той си възвърна здравето, щом стъпи на своите владения. Промивката, наложена от Грегоар, окончателно го изцери и потуши екземата му, а трите половинки бургундско го тласнаха в зашеметяващи измислици за сенегалската му авантюра, та да смае приятеля си Алфонс. Така пасивното му туристическо безделие заприличваше в устата му на кошмарните експедиции на Саворнян де Браза.

Сега Камий ронеше сълзи при мисълта, че Зебра от такъв калибър не се среща два пъти в живота. Колеги от лица вече ѝ бяха подхвърлили страшните думи: „Гледай да си подредиш отново живота“, но за Камий да се омъжи повторно би означавало да изпадне в прелюбодейство, а и не искаше да убива Гаспар още един път, изтривайки името му от личната си карта. Свита на леглото, Камий изведнъж се изплаши да не би да ѝ дойде друг акъл и по някое време да се утеши. Да се откъсне от Зебрата? Само мисълта за това я

разтрепери. Укори се, че е земна и следователно в плен на непостоянството.

Колкото повече мислеше, толкова по-мъдра ѝ се струваше неистовата припряност на Зебрата. Да, прав беше да се изпепели докрай, за да подгрее страстта им, затънала в баналността на дните. Да, прав беше да бърза. Да, смъртта беше близо, защото винаги избързва. Да, не бива да се оставяш да не обичаш страстно. Да, медените месеци са прекалено краткотраен блян, всеки ден трябва да е такъв, да забравим проклетото условно наклонение! Невъзможно! Е, и какво от това? Да, разумно е да не си разумен, нали мракът ни пришпорва по петите.

Успокоена, Камий видя смъртта като приятелка, която облекчава тъгата на живота.

Светотатство невиджано, откакто свят светува и гробари рият земята. Малбюз пребледня, щом стъпи на чисто християнската земя на гробището, което смяташе за „свое“. Вкаменен той обгърна с поглед опустошенията. Засегнато бе естетическото му чувство. Гняв се надигна в гърдите му и прекипя в лиги, заточили се от долната му притреперваща устна.

— Ах, мръсницата... — изломоти той заканително.

Гробовете, всички гробове бяха плячкосани. Нийде никакъв цветец. Ни венец, ни стрък здравец. Малката Соваж, дивачката Наташа, отново бе върлувала без капчица уважение към най-почитаните мъртъвци. Той тутакси хвърли вината върху нея. Никой друг от енорията не се интересуваше от гробищната флора.

Малбюз я бе взел на мушката, откакто тя упорстваше да преразпределя венците и букетите по гробовете. Тези уклони към посмъртен комунизъм докачаха консервативните му убеждения. „Ето докъде води марксизмът, до уравниловка надолу!“, помисли си той, докато съзерцаваше оголените от зеленина гробове. От което може да се види, че Малбюз бе обигран в най-тънките интелектуални разсъждения. Но сега беше озадачен, защото Наташа нямаше навика да задига букетите. Тя просто ги преразпределяше.

Потънал в мисли, Малбюз преброди алеите на малкото си владение, за да се увери, че наистина всички гробове са ометени от момиченцето. Така беше. Вбесен, той се закле хубавичко да я нареди, та дори и да я напердаши. Тъкмо си го помисли и се сети, не без

задоволство, че баща ѝ нотариусът вече не беше между живите, за да я защити. И тогава иззад една фамилна гробница зърна неговия гроб.

Около стените бяха положени всичките цветя от гробището, сортирани, подравнени, подредени. Малбюз отново пребледня и като се приближи, прочете издълбаните в гранита думи:

Тук почива ГАСПАР СОВАЖ, наречен Зебрата
1934–1980

И по-долу — епитафът:

НЯМА ДРУГА СМЪРТ ОСВЕН ОТСЪСТВИЕТО НА ЛЮБОВ.

Малбюз изтри една сълза и побърза да се отдалечи, свирукайки, да не би някой да види разнежването му. Вече и дума не ставаше да се наказва Наташа.

Камий чу оставеното на телефонния секретар послание, от което едва не се побърка. Та това наистина бе неговият глас, гласът на Гаспар. Би различила сред хиляди неговия приглушен, почти дрезгав тембър и навика му да подчертава с паузи фразите си, за да открие важното.

Запечатан на магнетофонната лента, неговият глас казваше:

„Любима, утре сутринта в десет ела зад водопада във Флотската гора... и ще откриеш доказателството, че още съм жив. Обичам те. Обичам те.“

Стресната, Камий пусна отново и отново записа, без да знае какво да мисли. Сърцето ѝ биеше от уплаха. Чувстваше се напълно объркана пред въпросите, блъскащи се в главата ѝ. Наистина ли се беше споминал, или смъртта му бе поредната измама? Беше способен на всичко и най-вече — на изумление. Повечето от умрелите хора наистина са умрели и проявяват склонност да си останат такива; но предусещаше, че със Зебрата трябва да е готова за всякакви изненади. Каква ли нова лудост бе замислил? Не издържаше повече на тази комедия на привидностите, където истинската любов се губеше. Да би могла в тоз миг да се освободи от него; но не, той вече не беше от този свят. Уви не можеш да се разведеш с мъртвец, да не говорим за мъртвец, който ти вдъхва най-силна привързаност.

Разкъсвана от противоречиви чувства, Камий още веднъж чу лентата: „Любима, утре сутринта ела, ще откриеш доказателството, че съм още жив. Обичам те. Обичам те.“ Гласът му не идеше от отвъдното. Беше си съвсем енергичен. Несъмнено Гаспар си беше още

жив, не се бе отказал да диша, дяволът му с дявол. Приливът на щастие я сепна. Разпръсна мъглата и тъпата болка, пристягаща черепа ѝ от погребението насам. Как ли се е забавлявал с публиката на собственото погребение! Представи си го как се прокрадва зад колоните на църквата. Дали пък не се е скрил край органа?

„Какъв мръсник все пак...“ — и плаха усмивка плъзна по устните ѝ.

Протегна се, сякаш да се разбуди по-добре от кошмара, и слезе в градината да подиша августовския въздух. Господи, как прекрасно бе изведнъж времето въпреки облаците, надвиснали на хоризонта. Безкрайно блаженство се изписа на лицето ѝ.

На най-високото клонче на една липа някакво пиле пееше своята партитура. Вятърът докосваше лицето на Камий, една камбана в далечината привикваше богомолците на служба. Сякаш светът ѝ бе обявил мир.

На вечеря Камий не каза дума на децата за своето откритие. Не ѝ се искаше да изразят съмнение за несъстоялата се смърт на Зебрата. Щяха да научат Новината, когато баща им отново прекрачи прага на тази къща.

Вечерта, удобно закътана в леглото, Камий размишляваше какво ли ще е доказателството, за което споменаваще Гаспар в телефонното си послание. Дали сам щеше да дойде да засвидетелства непрекъсването на своя живот, или пък бе намислил някакво не тъй директно оправдание. В нетърпението си тя все пак осъзнаваше, че е манипулирана от Зебрата, но за първи път се оставяше той доброволно да я води за носа.

Представи си го как се появява зад водопада. Щеше да я прихване нежно за раменете, да вдигне ръката ѝ към устните си и да я прегърне.

Все пак нещо глождеше Камий: как е успял да симулира смъртта си, да си извади смъртен акт и да си осигури съучастничеството на погребалните служби? Но бързо отблъсна тези въпроси. Какво я интересуваше? Важното беше, че сърцето на Зебрата продължава да бие.

На заранта се събуди блажена, усмихната, сияеща. Не желаше повече да се съмнява, да се бори. Жив беше и слънцето грееше за Него в тази августовска сутрин.

Камий стана и понеже приближаваше десет часът, тръгна към Флотската гора. По пътя срещна Алфонс, който се връщаше от пазара. Постара се да скрие от него целта на тъй наречената си разходка. Па Алфонс и без това му беше трудно да повярва в Христовото възкресение, а какво остава за възкръсването на Зебрата... Нямаше да ѝ се присмее, о, не, прекалено много я обичаше, за да се държи грубиянски с нея, но щеше да я помисли за една от онези вдовици, които се самозалъгват с илюзии, за да си поемат дъх в нещастieto.

Камий още не знаеше с каква мисия е натоварен Алфонс. Само безмерната му любов към Зебрата го бе накарала да се закълне, че ще спазва инструкциите му. Защото естествено Алфонс бе пъхнал магнетофонната лента с предварителния запис в телефонния секретар. Гласът, подмамил Камий, бе само ехо от гласа на Гаспар, чието сковано гърло вече не можеше да пропусне ни звук. Ракът бе умрял с него.

Сърцето му се свиваше, докато изпращаше с поглед запътилата се към тайнствената среща Камий. Само той знаеше. Нападнат от угризения, за хиляден път се запита с какво право ѝ отнемаше спокойствието на жалейката. И имаше ли смисъл комедията да продължава, щом Зебрата вече го нямаше? Но да разбиеш мечтата на влюбен и да измамиш приятел — не е ли това двойно престъпление? Алфонс въздъхна и отново се замисли за плана на нотариуса.

Всъщност, рече си той, Гаспар не е луд, ами непрактикуващ писател, предпочел да съчинява своето съществуване, вместо да го понася. Дори и сега, на шест стъпки под земята, продължаваше да отхвърля диктата на мрака. По-силен от смъртта, жив в мислите на своята жена. Алфонс развълнувано се сети за дървения хеликоптер — двамата никога нямаше да го накарат да полети. И се отдалечи с ръце в джобовете.

Като приближи водопада в края на Флотската гора, вниманието на Камий беше привлечено от гласове. Устните ѝ пресъхнаха.

Заобиколи и откри Лалето и Наташа, седнали на една скала. Били призовани да се явят тук в посочения час от писмо на баща си, със заповед да не казват нищо на майка си.

Първо се почуди, но в следващия миг булото падна от очите ѝ: нима техните деца не бяха живото доказателство, че Зебрата не е напълно мъртъв. Той не бе излъгал в посланието си! Но тя не успя да съдържи пороя от сълзи. Значи нямаше да престане да умира пред очите

й, може би точно защото наистина беше жив в сърцето ѝ. Тази мисъл я заслепи с правотата си. Да, той дишаше в нея и в техните издънки, вселил се бе в тях като някакъв призрак.

— Мамо, не плачи, той нямаше да е доволен — прошепна Наташа.

Камий заточи Лалето и Наташа в един яхтклуб в Бретан до края на лятната ваканция. Изпитваше нужда да остане сама, но едва бе затворила куфарите им и започна да я измъчва глуха вина. „Лоша майка, отпращаш ги, когато те се нуждаят от твоята топлина“, нашепваше ѝ една враждебна съвест, наострена без отдих и без милост срещу нея. Чувстваше се похабена, замаяна от болка, неспособна вече да им даде нищо, ни нежност, ни внимание, ни състрадание.

Преди да тръгнат, Алфонс връчи на Наташа и на Лалето писмото завещание, оставено им от техния баща. „Скъпи деца, започваше то, умирам, защото не успях да изневеря на майка ви...“ Те си заминаха с писмото, без да споменат нищо на Камий и без наистина да са вникнали колко дълбока бе мъдростта на баща им.

Почти веднага Камий се сблъска с парични проблеми. Невъзможно беше да се покрият дълговете на Зебрата. Внезапно притисната от всички страни от кредиторите, които нехаеха за трудностите на още неокопитилата се вдовица, тя просто не виждаше какво да направи, за да запази Къщата на чудациите.

Единият от братята на Зебрата, Мелхиор, в последния момент ѝ се притече на помощ и кавалерски пое по-голямата част от пасива на Гаспар. Трогната, Камий се опита да изрази благодарността си. Страшно притеснен от излиянието, той я сряза с ръмжене. И дори се разгневи.

Мелхиор притежаваше лудостта на Зебрата, подплатена с избухлив и великодушен нрав. Интересната му грозота и силата, която се излъчваше от лицето му, правеха силно впечатление на всеки, който го видеше. Живееше истински само в мигове на превъзбуда, които биваха чести у него. Добротата му винаги се проявяваше като изблик на любов. Не понасяше да му благодарят. Беше нещо като разжалван светец, лесно палец се авантюрист. Преди да стане нотариус като братята си, бе опитал свещеническото поприще, сетне се бе преквалифицирал в отглеждането на алигатори в Гвинея, преди да се завърне окончателно в родината на Рабле.

Мелхиор погаси пожара на финансите на Камий по-резултатно от самозваното богатство на Чудаците. Успокоена по този въпрос, Камий реши да сложи ред в личните вещи на Зебрата.

Две седмици минаха, преди да се залови с подреждането. Докато живееше сред разхвърляните навсякъде неща на Гаспар, пакет цигари на камината, шала му на облегалката на кресло в салона, все ѝ се струваше, че е излязъл за малко, да се изпикае в градината или да обърне чашка с Алфонс. И се плашеше от мига, когато би трябвало да се раздели и с това малко, което е много, щом всичко те напуска. Тогава наистина щеше да овдолее.

За да не отмести спрелия му часовник, който си стоеше на нощното шкафче до смъртния му одър, както го беше оставил, вдигайки котва към отвъдното, тя си повтаряше, че един часовник с неподвижни стрелки показва точния час два пъти през деня. Хващаше се за каквото ѝ дойде, всевъзможни невероятни оправдания и основания, само и само да не размества нищо, нищо, което би могло да раздразни болката ѝ.

Но след петнайсет дни Камий се улови, че говори на Гаспар, сякаш той се намира в съседната стая. Чу се и разбра, че е близо до полудяване. Ставаше наложително да сложи малко в ред Къщата на чудаците.

Гардеробите бяха отворени и изпразнени. Вързопа с бельо подари на Алфонс, който прие нещата на Зебрата като реликва. Но задържа пуловерите, напоени с неговия мирис. Скоро уханията от неговото тяло щяха да се изпарят. Само ако можеше да ги даде да ги извлекат и анализират, за да разбере кои аромати ги съставят, та когато поиска, да възстановява парфюма на Зебрата. Какъв по-хубав парфюм за една жена от този на кожата на нейния любовник?

Камий не наруши безредието на ателието на любовната беседка. Мястото принадлежеше колкото на Лалето, толкова и на баща му. Гърлото ѝ се сви, когато в дъното на един шкаф откри веществените доказателства за страстта на Зебрата: купища нейни снимки, стотици парченца от нейните нокти, къдрици от косата ѝ, чорапи, които смяташе за изчезнали, всичко, напомнящо му нейната женственост, което бе успял да насъбере скришом. Да, наистина ѝ бе споменал за този запас, спомни си тя, развълнувана пред тези свидетелства за обожанието му към нея. Вълнението направо я задуши, когато откри

оловната отливка на ключените им длани. Дяволът, всичко бе нагласил, та никога тя да не се излекува от раздялата.

Сломена от печал, Камий си въобразяваше, че е достигнала върха на голготата на тяхната страст.

Една сутрин Камий получи писъмце от Непознатия, което я хвърли в силен смут. Почеркът наистина бе този, който Гаспар бе използвал по времето, когато ѝ изпращаше анонимни послания. Определяше ѝ среща за следващия ден в седма стая на мизерния хотел, където преди две години му бе сложила рога със самия него.

Вълнението я затисна като камък. Колкото и да се опитваше да мине за жив под маската на Непознатия, Зебрата бе безвъзвратно мъртъв, или по-точно тя вече нямаше сили да се съмнява в смъртта му. Щеше да си спести допълнителна мъка, ако не идеше на срещата, ала се опасяваше да не пропусне известието, което вероятно ще се опита да ѝ предаде, бог знае по какъв начин.

Камий се ядоса, че продължават да си играят с нея — Зебрата не ѝ оставяше никакъв избор. Безсрамно се възползваше от смъртта си, за да я принуди да следва намеренията му. Естествено Камий бе готова на всичко, само и само да получи трошица от него и той знаеше това или най-малкото без много труд би могъл да си го представи, докато бе още жив.

На другия ден в посочения час Камий буташе вратата на хотела. Класата на заведението никак не беше паднала и съдържателят все така се къпеше в остра пот.

Камий се изкачи до първия етаж, опирайки се на лепкавия парапет. Изпитваше усещането, че се слива с паметта си и изкачва стълбището като в спомен. Възврънатото време изведнъж заличаваше факта за смъртта на Зебрата — тя ѝ се стори бъдещо събитие, явно предполагаемо, но не и неизбежно.

Усещането за намерено време се разсея, щом в коридора я заляха пъшканията на клиентите, които шумно изразяваха удоволствието си.

Камий се отърси и влезе в прословутата седма стая. Тя беше празна, като се изключи оскъдната мебелировка. Какво търсеше в този вертеп? Опита се да запази външно спокойствие и седна на леглото. Ако Гаспар я бе подмамил на мястото на незаконната им връзка от времето, когато носеше двойния каскет на съпруг и любовник, то ще да е непременно, за да ѝ съобщи нещо.

Трийсет минути минаха. Нервите ѝ се опънаха до скъсване и тя се присмя над наивността си — как е повярвала, че можеш да получиш вест от умрял. И тогава в коридора отекнаха стъпки. На сам мъж.

Камий трепна и наостри слух. На вратата се почука. Тя пребледня и отвори уста. Никакъв звук не излезе от гърлото ѝ. Трябваша ѝ неимоверни усилия, за да изтръгне едно „влезте“.

Вратата скръцна и се отвори. Появи се той, маскиран със същата качулка, облечен със същите увиснали по него дрехи и със същите ръкавици. Дегизиран като Непознатия. Беше се върнал, стоеше там, пред нея.

Всичко се завъртя пред очите ѝ, но тя успя да се овладее на ръба на безсъзнанието.

— Долу маската! — извика тя.

Непознатият отстъпи и когато тя понечи да отскубне качулката, побягна. Камий го преследва до края на коридора и рязко спря. Познаваше тази походка.

— Алфонс... — прошепна тя разтреперана.

Не можеше да бъде друг. Никога Зебрата не би поверил другиму подобна мисия. Подозираше го още от самото начало: но сега догадките ѝ преминаваха в сигурност. Значи бяха комбина дори и в смъртта.

Потресена, Камий напусна хотела, като се питаше как е възможно благият Алфонс да се съгласи да участва в такъв жесток мизансцен. Доядя я на него, ала не се опита да го потърси.

Заповядаше ли на Алфонс да прекрати този театър, би останала с чувството, че убива повторно Гаспар. Предпочиташе да изтърпи триста мъки и да остави планът на Зебрата да се разгърне докрай: може кроежите му да я изтезаваха, но все пак си оставаха доказателство за оцеляването на тяхната любов.

Камий бе готова да понесе всичко, но не и да приближи деня, когато Алфонс ще престане да я измъчва. А и истинската причина за срещата в седма стая си оставаше неизяснена. Час по-скоро искаше да хвърли светлина върху тази мистерия.

„Любими, какво искаше да ми кажеш. Колко съм глупава, че те подплаших...“ — помисли си тя.

На другия ден Камий получи писмо от Гаспар, изпратено в плик със знака на тяхната банка, сякаш бяха някакви финансови отчисления.

В изненадата си тя не схвана веднага какво бе накарало Зебрата да избере такъв плик.

Тя разгърна писмото и прочете:

Камий,

Вчера ме чака половин час в седма стая. Почувства ли трепета на очакването? Усети ли сладостта на надеждата? Любима, искаш да се опияниш от нетърпение. Да чакаш заради вълнението от очакването, а не за да ме намериш.

Днес съм щастлив. Жадуваш за писмата ми като шестнайсетгодишна влюбена. Невъзможен съм бил за живеене, казваше ми ти. Да се научим тогава да живеем с нашата страст в смъртта.

Обичам те.

Твой Зебра

Следващото послание, пощенска картичка, изобразяваща облачно небе, бе пъхнато в плик с обозначенията на застрахователната им компания. На гърба на картичката пишеше:

Рая си го бива, но Рокфелер би се разочаровал.

Твой Зебра

От пръв поглед по плика си бе помислила, че ѝ пише застрахователният ѝ агент. И сега пликът я бе подвел.

Камий разбра смисъла на странния избор чак на следващия ден. Когато раздавачът остави сутрешната поща, тя благоговейно посягаше към всяко писмо, всеки път с надеждата да открие съобщение от Зебрата, скрито в плик с подвеждаща външност. Ето какво било намерението на Гаспар: да я накара да тръпне, докато отваря я фактура за електричество, я рекламно известие или данъчно съобщение! Замисълът му бе да я държи в непрекъснато очакване.

Като разгадаваше намеренията на Зебрата, Камий изпитваше известно задоволство, защото ѝ се струваше тогава, че брачната им страст не е напълно унищожена. И за разлика отпреди не се опитваше да му противоречи. Все със същия плам преглеждаше всекидневната поща, дори изпитваше радост, че той продължава да си играе с нея. Смъртта на Гаспар бе довела до това, че тя приемаше всичко, което преди би я разбунтувало. В резултат съвместното им съществуване значително бе улеснено.

Няколко седмици Камий живя в очакване, дебнеше раздавача, трескаво разпечатваше купищата съболезнователни писма, учтиви и дважд по-безсмислени, които продължаваха да прииждат. По-истинска от истинската Пенелопа подготвяше сърцето си, измолваше любимия си да я успокои с писмо. Най-после една сутрин пристигна колет със скромни размери. Тя нетърпеливо разкъса опаковката. Вътре имаше видеокасата без никакви обозначения.

На телевизионния екран се появи лицето на Гаспар. Беше се снимал, седнал на една табуретка в любовната беседка сред самоделните си машини. След кратко встъпление той навлезе в същината на обръщението си:

— Любима, разбери добре, че винаги сме били брачна тройка, ти, смъртта и аз. Вчера те гледах с чувството, че всеки ден може да е последен. И днес небитието продължава да присъства в нашата двойка. Всъщност нищо не се е променило между нас.

Зебрата продължи своя странен монолог, като си призна другата причина да си блъска главата и да замисля всевъзможни ходове. Той спомена тайно лелеяната още от юношеството амбиция и жестокото чувство за провал, сразило го, щом на четиридесет и пет години, възрастта, когато повечето велики съдби се очертават, осъществяват или прекъсват, си бил дал сметка, че не е нито Шекспир, нито Бетховен, нито Ганди. Най-после Гаспар ѝ се разкриваше без никакъв грим: недосегаем си за опасността да станеш смешен, когато служиш за закуска на червеите. Та вместо да се окайва и щом установил, че природата — неблагодарна, както всеки знае — е пропуснала да го дари с някакъв по-специален талант, той намислил да композира любовта си и от брачния си живот да направи свой шедьовър, опера на живо, непрекъснатата симфония, всекидневен роман. Като не бил способен да омае човечеството с някоя нарисувана от него Джоконда,

щял да се утеши, създавайки едно нематериално творение, което да наподобява живота за собствената му съпруга.

— За теб — повтори той от екрана.

Сетне оповести, че това появяване щяло да бъде последното. Повече нямало да ѝ пише и щял да престане да я измъчва.

— Приближи се — подкани я той нежно.

Като хипнотизирана, Камий пристъпи към телевизора.

— Целуни ме — прошепна той.

Устните им се сляха на екрана. Сетне образът угасна.

На другия ден Камий се събуди с чувството, че е сънувала епизода с видеокасетата. Но следите от червило по телевизионния екран тутакси я убедиха в реалността на събитията от предната вечер.

Впрочем, предсказанията на Зебрата излязоха верни. Камий не получи повече нищо от него, освен букет рози, оставени ѝ потайно, без визитна картичка на изпращача. Тя разбра.

Един ден, когато споделяше трапезата на Мари-Луиз и Алфонс, последният се изпусна по повод съучастничеството си със Зебрата. Издаден от шепата изтървани думи и под настоящия поглед на Камий, той призна фактите само с едно „Е, да“, подкрепено от примирено свиване на рамене.

Всичко сякаш бе казано, но Мари-Луиз добави:

— Розите не бяха предвидени. Идеята бе моя: защото, ако аз бях на вашето място, щях да бъда доволна Алфонс да ми изпрати червени рози.

Алфонс приключи с едно „Той ми беше приятел“ вместо оправдание — и повече не отвори думата за това.

Децата се върнаха от Бретан с онази сериозност, която повече нямаше да ги напусне, дори в изблиците смях. Лалето, вече ненаситен за живота, съвсем приличаше на Зебрата и същевременно на себе си. Наташа престана да посещава гробището на Санси.

Училището започна отново за всички. Камий се върна към уроците по математика. Оставила се бе в някакво носталгично вцепенение на вълните на тъгата, като само понякога биваше разтърсвана от пристъпи на бунт срещу Зебрата.

И тогава, за да се откъсне и да премине от другата страна на огледалото на спомена, Камий реши да изложи черно на бяло брачното им приключение. Така щеше да увековечи нематериалната творба на

Гаспар и да изпълни желанието му. Тази книга трябваше да излезе на всяка цена.

Като разкриваше пред всички тяхната лична история, Камий реши да съчини един роман-истина, който узаконените или не любовници да си подаряват с думите: „Любов моя, накарай ме да помечтая“ — една книга, която да разбужда желание отново да се ожениш за жена си, да си я отнемеш от себе си, творба, чиято последна страница не би могъл да затвориш, без да скочиш със слисаната си жена в първия влак за Венеция, за да повторите сватбеното си пътешествие.

Камий взе перото, въздъхна и си помисли, че този разказ ще бъде последният им меден месец.

Париж, 26 април 1988 г.

Издание

Александър Жарден. Зебрата
Френска. Първо издание
ИК „Кибеа“ — София, 1991
Преводач: Нина Венова
Художник: Николай Пекарев
Редактор: Андрей Манолов
Технически редактор: Олга Алашка
Коректор: Ани Георгиева
ISBN: 954-474-001-5

Alexandre Jardin

LE ZEBRE

© Editions Gallimard, 1988

© Издателска къща „Кибеа“, 1991

© Нина Венова, преводач, 1991

© Николай Пекарев, художник, 1991 с/о Jusautor, Sofia

Формат 84/108/32 Обем 9 печ. коли

Цена 9,92 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.